សិក្សាព្រះសូត្រ

ភាគទី ៨

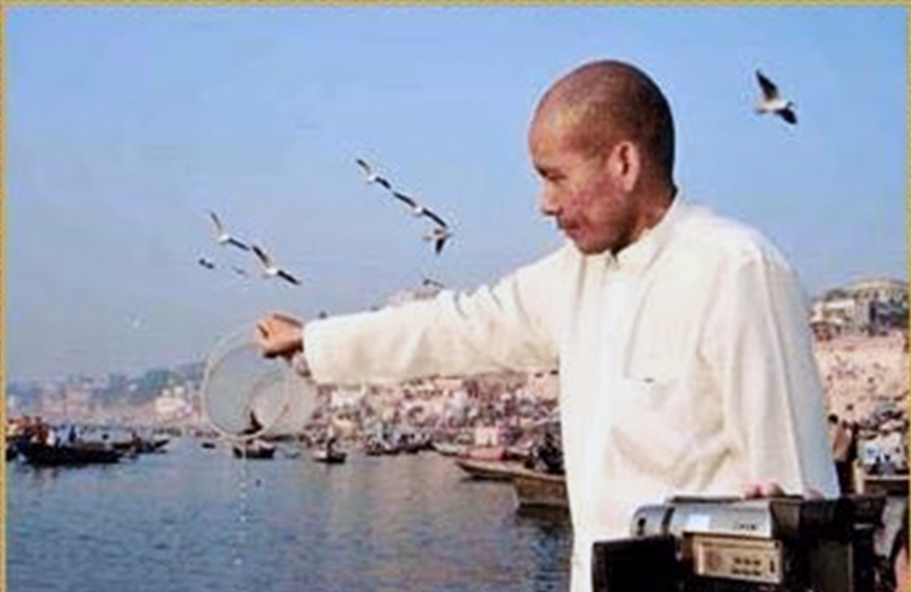

រៀបរៀងដោយ

ខ្ញុំព្រះករុណា

ខ្ញុំបាទ **ប៊ុត សាវង្ស**

មាតិកា

ឈ្មោះអត្ថបទ	ទំព័រ
១- ៥០ព្រះសូត្រ ក្នុងបិដកមជ្ឈិមនិកាយ មូលបណ្ណាសក	១
២- កន្ទរកសូត្រ	១៥
៣- អដ្ឋកនាគរសូត្រ	២៥
៤- សេក្ខប្បដិបទាសូត្រ	៣៧
៥- បោតលិយសូត្រ	៥១
៦- ជីវកសូត្រ	៦៥
៧- ឧបាលិវាទសូត្រ	៧៤
៨- កុក្កុរោវាទសូត្រ	៨៣
៩- អភយរាជកុមារសូត្រ	៨៩
១០- ពហុវេទនីយសូត្រ	៩៩
១១- អបណ្ណកសូត្រ	១១០

៥០ ព្រះសូត្រ ក្នុងបិដក
មជ្ឈិមនិកាយ មូលបណ្ណាសក

ក-មូលបរិយាយវគ្គ មាន ១០ ព្រះសូត្រ គឺ

១- **មូលបរិយាយសូត្រ** សម្ដែងអំពីហេតុដែលជាមូល ៨ យ៉ាង គឺមូលរបស់បុថុជ្ជន ១ មូលរបស់ព្រះសេក្ខបុគ្គល ១ មូលរបស់ព្រះអរហន្តសាវ័ក ៤ និងមូលរបស់ព្រះតថាគត ២ ។ មូល ទាំង ៨ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុង **សព្វធម្ម** ២៤ វារៈ ។

២- **សព្វាសវសំវរសូត្រ** សម្ដែងអំពីហេតុដែលធ្វើអាសវៈទាំងពួងរបស់បុគ្គលដែលបានសង្រួមហើយ ឲ្យដល់នូវការអស់ទៅ មិនកើតឡើងទៀតឡើយ ។ ហេតុនៃការលះបង់នូវអាសវៈទាំងឡាយ មាន ៧ ចំណែក ។

៣- **ធម្មទាយាទសូត្រ** សម្ដែងអំពីធម្មទាយាទប្បដិបទា គឺធម៌បដិបត្តិរបស់ភិក្ខុដែលជាធម្មទាយាទ អ្នកមានធម៌ជាមរតក ។

៤- **ភយភេរវសូត្រ** សម្តែងអំពីភ័យនិងសភាពដែលគួរឲ្យភ័យខ្លាចដល់ភិក្ខុដែលនៅក្នុងព្រៃ ព្រោះទោសទាំងឡាយ មានកាយកម្មមិនបរិសុទ្ធជាដើម ។

៥- **អនង្គណសូត្រ** សម្តែងអំពីបុគ្គល ៤ ពួក ដែលមានអង្គណៈ និងមិនមានអង្គណៈ រួចហើយសម្តែងអំពីអង្គណៈ គឺអកុសលធម៌ដ៏លាមកដែលបានគ្របសង្កត់ចិត្ត ដោយអំណាចនៃឥច្ឆាវចរៈ មាន ១៩ ។

៦- **អាកង្ខេយ្យសូត្រ** សម្តែងអំពីអានិសង្សសីល ១៧ ប្រការ គឺថា បើភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុង ១៧ ប្រការ គប្បីធ្វើសីលឲ្យបរិបូណ៌ ដែលសីលនេះជាបទដ្ឋាននៃសមថៈនិងវិបស្សនា ។

៧- **វត្ថូបមសូត្រ** សម្តែងអំពីឧបក្កិលេស ១៦ ដែល ធ្វើឲ្យចិត្តសៅហ្មង ឧបមាដូចសំពត់ប្រឡាក់មន្ទិលសៅហ្មង ។ សីល សមាធិ បញ្ញាដូចជាទឹកស្អាតដែលបោកលាងនូវឧបក្កិលេស របស់ចិត្ត ។

៨- **សល្លេខសូត្រ** សម្តែងអំពីធម៌ផ្សេងៗ គឺសល្លេខធម៌ ៤៤ មានការមិនបៀតបៀនគ្នាជាដើម ។ ត្រៃសរណគមន៍ជាបាទនៃលោកុត្តរធម៌ ។

៩- **សម្មាទិដ្ឋិសូត្រ** សម្តែងអំពីសម្មាទិដ្ឋិរបស់ព្រះអរិយ-សាវ័ក ១៦ វារៈ ។ ដោយសង្ខេប ១៦ វារៈ ដោយពិស្តារ ១៦ វារៈ ត្រូវជា ៣២ ស្ថាន ព្រះសារីបុត្តសម្តែងសច្ចៈ ៤ ក្នុង ៣២ ស្ថាន ។

១០- **សតិប្បដ្ឋានសូត្រ** សម្តែងអំពីទីតាំងនៃសតិ រលឹក ៤ ពួក គឺពួកកាយ ពួកវេទនា ពួកចិត្ត និងពួកធម៌ ។ នាមរូប មានការកើតរលត់ប្រាកដតាមទ្វារទាំង ៦ ជាអារម្មណ៍នៃវិបស្សនា ។

ខ.**សីហនាទវគ្គ** មាន ១០ ព្រះសូត្រ គឺ

១- **ចូឡសីហនាទសូត្រ** សម្តែងអំពីសមណៈមាននៅតែក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះប៉ុណ្ណោះ ដោយការបន្លឺសីហនាទ ។

២- **មហាសីហនាទសូត្រ** សម្តែងអំពីកម្លាំងញាណ ទាំង ១០ ជាដើម របស់ព្រះតថាគតដោយការបន្លឺសីហនាទ ញ៉ាំងព្រហ្ម-ចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

៣- **មហាទុក្ខក្ខន្ធសូត្រ** សម្តែងអំពីការកំណត់ដឹងនូវកាមទាំងឡាយ ការកំណត់ដឹងនូវរូបទាំងឡាយ និងការកំណត់ដឹងនូវវេទនាទាំងឡាយ ជាពិសេសទោសរបស់កាមទាំងឡាយ ដែលត្រូវឃើញច្បាស់ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាគំនរនៃទុក្ខ មានកាមជាហេតុ មាន

ច្រើនប្រការ ។

៤- **ចូឡទុក្ខក្ខន្ធសូត្រ** សម្ដែងអំពីកាមទាំងឡាយ មានសេចក្ដីសុខតិច មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសក្នុងកាមទាំងឡាយនោះ មានច្រើនក្រៃពេក ។

៥- **អនុមានសូត្រ** សម្ដែងអំពីធម៌ដែលធ្វើឲ្យជាអ្នកប្រដៅបានដោយក្រ មាន ១៦ យ៉ាង និងសម្ដែងឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយ មាននូវអនុមានធម៌ គឺគប្បីពិចារណាថ្លឹងថ្លែងនូវខ្លួនដោយខ្លួនឯង ។

៦- **ចេតោខីលសូត្រ** សម្ដែងអំពី **ចេតោខីលៈ** គឺបង្គោលរបស់ចិត្ត ៥ ប្រការ និង **ចេតសោ វិនិពន្ធៈ** បានដល់ចំណងរបស់ចិត្ត ៥ ប្រការ ។

៧- **វនបត្ថសូត្រ** សម្ដែងអំពីហេតុនៃការនៅក្នុងព្រៃ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ សំខាន់គឺកុសលធម៌ចម្រើនឡើង អកុសលធម៌ សាប-សូន្យទៅ រហូតសម្រេចព្រះអរហត្តផុតចាកទុក្ខទាំងពួង ។

៨- **មធុបិណ្ឌិកសូត្រ** សម្ដែងអំពី បុគ្គលមានវាទៈ យ៉ាងណា ដែលមិនមានជម្លោះជាមួយនឹងបុគ្គលនៅក្នុងលោកនេះ ជាដើមព្រះតថាគតក៏មានវាទៈយ៉ាងនោះ ។ ខ្លឹមសារនៃព្រះធម៌ប្រៀបបីដូចជានំផ្អែមដែលមានឱជារសពិសេស ។

៩- **ទ្វេធាវិតក្កសូត្រ** សម្តែងអំពីវិតក្កពីរចំណែក គឺ អកុសលវិតក្កមួយចំណែក និងកុសលវិតក្កមួយចំណែក ។ កុសល-វិតក្ក មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងជាដើម ជាវិតក្កធ្វើបញ្ញាឲ្យចម្រើន ជាចំណែកនៃសេចក្តីមិនចង្អៀតចង្អល់ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វាន ។

១០- **វិតក្កសណ្ឋានសូត្រ** សម្តែងអំពីការកម្ចាត់បង់ នូវអកុសលវិតក្កមាន ៥ បព្វៈ មានអញ្ញនិមិត្តបព្វៈ កំណត់និមិត្ត ដទៃជាដើម ។

គ-ឱបម្មវគ្គ មាន ១០ ព្រះសូត្រ គឺ

១- **កកចូបមសូត្រ** ព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកចោរដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ នាំគ្នាអារអវយវៈតូច ធំរបស់អ្នកទាំងឡាយ ដោយរណារដែលមានដងទាំងសងខាង ភិក្ខុណាមួយ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យប្រទូស្តចំពោះចោរទាំងអម្បាលនោះ ភិក្ខុនោះមិនឈ្មោះថាជាអ្នកធ្វើតាមសាសនារបស់តថាគតឡើយ ព្រោះហេតុតែមិនមានការអត់ធន់នោះឯង ។

២- **អលគទ្ទូបមសូត្រ** សម្តែងអំពីការរៀនព្រះពុទ្ធវចនៈ

ដូចចាប់ពស់វែកត្រង់កន្ទុយ គឺថាពស់វែកនោះនឹងបែរខាំវិញ ព្រោះតែរៀនមិនល្អ ដូចអរិដ្ឋភិក្ខុជាដើម ។

៣- **ធម្មិកសូត្រ** សម្តែងអំពីបញ្ហាធម៌ ១៥ ចំណុច មានការចាប់ផ្តើមត្រង់ពាក្យថាដំបូក **ធម្មិកោតិ** នោះ ជាឈ្មោះនៃកាយនេះ ដែលប្រកបដោយមហាភូតរូប ៤ ។

៤- **រថវិនីតសូត្រ** សម្តែងអំពីវិសុទ្ធិ ៧ ប្រៀបដូចរថព្រះទីន័ងទាំង ៧ ដែលស្តេចត្រូវយាងបន្តគ្នា អំពីរថមួយទៅរថមួយទៀត ។

៥- **និវាបសូត្រ** សម្តែងអំពីកាមគុណ ៥ ប្រៀបដូចជាដំណាំដែលគេដាំធ្វើជានុយ សម្រាប់ចាប់ពួកម្រឹគ ។ ព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងចែកពួកម្រឹគជា ៤ ពួក ។

៦- **បាសរាសិសូត្រ** សម្តែងអំពីការស្វែងរកពីរប្រការ គឺការស្វែងរកមិនប្រសើរ ១ និងការស្វែងរកដ៏ប្រសើរ ១ ។ បច្ច័យ ៤ ដូចអន្ទាក់ដែលព្រានដាក់ក្នុងព្រៃ ការបរិភោគបច្ច័យ ៤ ដោយមិនពិចារណា ដូចម្រឹគជាប់អន្ទាក់ហើយដេកសង្កត់អន្ទាក់នោះឯង ។

៧- **ចូឡហត្ថិបទោបមសូត្រ** សម្តែងអំពីព្រះញាណរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រៀបទៅនឹងស្នាមជើងដំរីដ៏ធំក្នុងព្រៃដំរី ។

អរិយសាវ័កឃើញគុណនៃព្រះរតនត្រ័យ ប្រៀបដូចជាព្រានដំរីក្នុងកាលដែលបានឃើញស្នាមជើងដំរីព្រៃធំឡើងៗ ដោយឡែកពីគ្នារហូតដល់ទៅបានឃើញទាំងដំរីដ៏ធំមែនទែននោះទៀតផង ។

៨- **មហាហត្ថិបទោបមសូត្រ** សម្ដែងអំពីកុសលធម៌ទាំងឡាយឯណានីមួយ កុសលធម៌ទាំងអស់នោះ តែងសង្គ្រោះចូលក្នុងអរិយសច្ច ៤ ប្រៀបដូចស្នាមជើងទាំងឡាយរបស់ពួកសត្វនៅលើផែនដី តែងប្រជុំចុះក្នុងស្នាមជើងដំរី ដូច្នោះឯង ។

៩- **មហាសារោបមសូត្រ** សម្ដែងអំពីព្រហ្មចរិយធម៌ប្រៀបដូចជាដើមឈើមួយដើម មានខ្លឹម មានស្រាយ មានសំបក មានក្រមរ និងមានមែកមានសន្លឹក ទាំងអស់ ៥ មុខ ។ លាភសក្ការៈ និងសេចក្ដីសរសើរ គឺជាមែកសន្លឹកនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ១ សីល-សម្បទា គឺជាក្រមរនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ១ សមាធិសម្បទា គឺជាសំបកនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ញាណទស្សនៈ បានដល់ទិព្វចក្ខុ គឺជាស្រាយនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ឯចំណែកអរហត្តផល គឺជាខ្លឹមនៃព្រហ្មចរិយធម៌នៅក្នុងមហាសារោបមសូត្រនេះ ១ ទៀត ជាគម្រប់ ៥ ។

១០- **ចូឡសារោបមសូត្រ** សម្ដែងអំពីខ្លឹមនៃព្រហ្មចរិយ-ធម៌ មានបឋមជ្ឈានជាដើម ជាបាទនៃវិបស្សនា និងជាបាទនៃ

និរោធសមាបត្តិ ព្រោះជាបាទដូច្នេះ ទើបរាប់ចូលក្នុងខ្លឹមនៃព្រហ្ម-ចរិយធម៌ ។ ខ្លឹមនៃព្រហ្មចរិយធម៌ជាទីបំផុត គឺព្រះអរហត្តផល ។

ឃ-**មហាយមកវគ្គ** មាន ១០ ព្រះសូត្រ គឺ

១-**ចូឡគោសិង្គសាលសូត្រ** សម្ដែងអំពីព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ទ្រង់យាងចូលកាន់ព្រៃគោសិង្គសាលវ័ន ជួបនឹងព្រះអនុរុទ្ធជាដើម ព្រះអង្គប្រទានសាធុការចំពោះការព្រមព្រៀងស្រុះស្រួល មិនទាស់ទែងគ្នា ដូចជាទឹកដោះលាយទឹក រមិលមើលគ្នាទៅវិញទៅមកដោយចក្ខុគួរឲ្យស្រឡាញ់ ។

២-**មហាគោសិង្គសាលសូត្រ** សម្ដែងអំពីព្រៃគោសិង្គ-សាលវ័ន រុងរឿងដោយភិក្ខុអង្គណា ដែលក្នុងពេលនោះ ព្រះ-ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងព្រះថេរៈ សុទ្ធតែមានព្រះនាមល្បីៗជាច្រើនព្រះអង្គ មានព្រះអគ្គសាវ័កជាដើម ព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃប្រមាណជាបីម៉ឺនអង្គ ។

៣- **មហាគោបាលសូត្រ** សម្ដែងអំពីអង្គ ១១ នៃអ្នកគង្វាលគោ ដែលមិនអាចដើម្បីរក្សាហ្វូងគោឲ្យចម្រើនបានឡើយ ហើយអង្គ ១១ ផ្ទុយគ្នាក៏ព្រះអង្គទ្រង់សម្ដែង ។

៤- **ចូឡគោបាលសូត្រ** សម្តែងអំពីគង្វាលគោល្ងង់ខ្លៅ ចម្លងគោកាត់ទន្លេគង្គា ធ្វើឲ្យហ្វូងគោដល់នូវសេចក្តីវិនាស និង គង្វាលគោជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ចម្លងគោឲ្យហែលឆ្លងកាត់ទន្លេគង្គា យ៉ាងមានសុវត្ថិភាព ។

៥- **ចូឡសច្ចកសូត្រ** សម្តែងអំពីនិគន្ថបុត្រឈ្មោះសច្ចកៈ ជាអ្នកពោលនូវតិរច្ឆានកថា អួតខ្លួនថាជាអ្នកប្រាជ្ញ មានការលើក វាទៈប្រកាន់យកតួខ្លួន ឆ្លើយឆ្លងជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

៦- **មហាសច្ចកសូត្រ** សម្តែងអំពីកាយភាវនា និងចិត្ត-ភាវនាដល់សច្ចកនិគន្ថបុត្រ ដែលមិនទាន់អស់ចិត្តក្នុងការលើក វាទៈ ។ ពីរព្រះសូត្រនេះ ធ្វើឲ្យសច្ចកនិគន្ថបុត្រ មានឧបនិស្ស័យ សម្រេចព្រះអរហត្តក្នុងជាតិក្រោយ ក្នុងពុទ្ធសករាជជាងពីររយ ជា ព្រះមហាខីណាស្រព ព្រះនាមពុទ្ធរក្ខិត នៅចេតិយបព៌តមហាវិហារ នាតម្ពបណ្ណិទ្វីប ។

៧- **ចូឡតណ្ហាសង្ខយសូត្រ** សម្តែងអំពីភិក្ខុជាអ្នកមាន ចិត្តបង្អោនទៅក្នុងព្រះនិព្វាន ជាទីក្ស័យទៅនៃតណ្ហា ចាប់ផ្តើមនៅ ត្រង់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានស្តាប់ពាក្យថា **សព្វេ ធម្មា នាលំ អភិនិវេសាយាតិ** បុគ្គលមិនគួរប្រកាន់នូវធម៌ទាំងពួង (ឧបាទាន-

ក្ខន្ធ ៥) ដោយអំណាចនៃតណ្ហានិងទិដ្ឋិដែលជាអភិនិវេសៈ ។

៨- **មហាតណ្ហាសង្ខយសូត្រ** សម្ដែងអំពី វិញ្ញាណកើតឡើងអំពីបច្ច័យ ព្រមដោយធម៌បដិបត្តិបង្អោនចិត្តទៅរកការអស់តណ្ហា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយចាំទុកនូវសាតិភិក្ខុកេវដ្ដបុត្ត ថាជាអ្នកជាប់ក្នុងសំណាញ់ដ៏ចង្អៀតគឺមហាតណ្ហានេះ ដូច្នេះឯង ។

៩- **មហាអស្សបុរសូត្រ** សម្ដែងអំពីការប្រព្រឹត្តខ្លួនឲ្យសមនឹងឈ្មោះថាសមណៈ ឲ្យសមនឹងសេចក្ដីជ្រះថ្លារបស់អ្នកស្រុកក្នុងអស្សបុរនិគម ដែនអង្គៈ ។

១០- **ចូឡអស្សបុរសូត្រ** សម្ដែងអំពីបដិបទាដ៏សមគួររបស់សមណៈ ព្រោះប្រតិបត្តិលះបង់នូវមន្ទិលរបស់សមណៈ ១២ យ៉ាង មានអភិជ្ឈា និងព្យាបាទ ជាដើម ។

ខ~**ចូឡយមកវគ្គ** មាន ១០ ព្រះសូត្រ គឺ

១- **សាលេយ្យកសូត្រ** សម្ដែងអំពីហេតុដែលនាំឲ្យសត្វទាំងឡាយពួកខ្លះ ស្លាប់ទៅកើតក្នុងអបាយភូមិ និងពួកខ្លះទៀតកើតក្នុងសុគតិភូមិ តាមដែលអ្នកស្រុកសាលគ្រាមបានក្រាបទូលសួរ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

២- **វេរញ្ជកសូត្រ** សម្តែងអំពីហេតុដែលនាំឲ្យបដិសន្ធិក្នុងទុគ្គតិភព និងសុគតិភពដូចសាលេយ្យកសូត្រដែរ តាមដែលអ្នកស្រុកវេរញ្ជានាំគ្នាក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ គ្រាន់តែព្រះសូត្រមុនទ្រង់សម្តែងជាធម្មាធិដ្ឋាន ចំណែកវេរញ្ជកសូត្រនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សម្តែងជាបុគ្គលាធិដ្ឋានប៉ុណ្ណោះ ។

៣- **មហាវេទល្លសូត្រ** សម្តែងឆ្លើយបញ្ហាធម៌ ៣២ ចំណុច ដែលមានសេចក្តីប្រាកដច្បាស់ដល់អ្នកសួរ និងនាំមកនូវសេចក្តីត្រេកអរ ទាំងធ្វើឲ្យមានការសាកសួរជាបន្តនូវសំណួរល្អិតល្អន់ជ្រាលជ្រៅ ហៅថា **វេទល្ល:** ។

៤- **ចូឡវេទល្លសូត្រ** សម្តែងឆ្លើយបញ្ហាធម៌ ៣៤ ចំណុច ដែលវិសាខឧបាសកសាកសួរចំពោះព្រះនាងធម្មទិន្នាភិក្ខុនីជាបណ្ឌិត ។

៥- **ចូឡធម្មសមាទានសូត្រ** សម្តែងអំពីធម្មសមាទាន ៤ យ៉ាង គឺ១- សុខក្នុងបច្ចុប្បន្នប៉ុន្តែមានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ២-ទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នទាំងមានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ៣-ទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នប៉ុន្តែមានវិបាកជាសុខតទៅ ៤-សុខក្នុងបច្ចុប្បន្នទាំងមានវិបាកជាសុខតទៅ។

៦- **មហាធម្មសមាទានសូត្រ** សម្តែងអំពីបំណងប្រាថ្នារបស់សត្វទាំងឡាយ គឺប្រាថ្នាឲ្យអារម្មណ៍ល្អៗ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត គប្បីចម្រើនឡើង ប៉ុន្តែទោះជាសត្វទាំងឡាយប្រាថ្នាដូច្នេះក៏ដោយ ក៏មិនបានសម្រេចដូចប្រាថ្នា បែរទៅជាបានតែអារម្មណ៍មិនល្អទៅវិញ តើព្រោះហេតុអ្វី ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងនូវធម្មសមាទាន ៤ យ៉ាង ។

៧- **វីមំសកសូត្រ** សម្តែងអំពីការពិចារណាបីយ៉ាង គឺ ១-ពិចារណាអត្ត ២-ពិចារណាសង្ខារធម៌ ៣-ពិចារណារកគ្រូ ។ នៅក្នុងព្រះសូត្រនេះ សំដៅយកការពិចារណារកគ្រូជាខ្លឹមសារ រកកល្យាណមិត្តដែលត្រូវសេពគប់ ។

៨- **កោសម្ពិយសូត្រ** សម្តែងអំពីសារាណីយធម៌ ៦ ប្រការ និងញាណ ៧ យ៉ាងរបស់ព្រះសោតាបន្នបុគ្គល គឺព្រះបរមសាស្តាទ្រង់ត្រាស់សម្តែងធម៌នេះ នៅឯ **ឃោសិតារាម នគរកោសម្ពី** សម័យដែលពួកភិក្ខុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ។

៩- **ព្រហ្មនិមន្តនិកសូត្រ** សម្តែងអំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ព្រហ្មលោកសម្តែងធម៌ប្រោសពកព្រហ្ម ញ៉ាំងព្រហ្មប្រមាណ ១ ម៉ឺនអង្គឲ្យបានលុះលោកុត្តរធម៌ ។

១០- **មារតជ្ជនីយសូត្រ** សម្តែងអំពីព្រះមហាមោគ្គល្លាន-ត្ថេរបណ្តេញមារ និងទូន្មានមារ កុំឲ្យបៀតបៀនព្រះតថាគត កុំឲ្យបៀតបៀនសាវ័ករបស់ព្រះតថាគតឡើយ ។ មានប្រវត្តិរឿងរ៉ាវរបស់ទូសីមារ ដែលជាអតីតជាតិនៃព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរហ្នឹងឯង ។

ចំណាំព្រះសូត្រក្នុងបិដក

បិដកលេខ ២០ មានពីរវគ្គ គឺ មូលបរិយាយវគ្គ និងសីហនាទវគ្គ ត្រូវជា ២០ ព្រះសូត្រ ។

បិដកលេខ ២១ មានមួយវគ្គ គឺ ឱបម្មវគ្គ សុទ្ធតែសម្តែងដោយឧបមាទាំង ១០ ព្រះសូត្រ ។

បិដកលេខ ២២ មានពីរវគ្គ គឺមហាយមកវគ្គ និងចូឡយមកវគ្គ ត្រូវជា ២០ ព្រះសូត្រ ដោយមានព្រះសូត្រជាគូៗហៅថាយមកៈ ។

ព្រះសុត្តន្តបិដកខ្មែរលេខ ២៣

មជ្ឈិមនិកាយ មជ្ឈិមបណ្ណាសក
គហបតិវគ្គ
មាន ១០ ព្រះសូត្រ គឺ

១- កន្ទរកសូត្រ	២- អដ្ឋកនាគរសូត្រ
៣- សេក្ខប្បដិបទាសូត្រ	៤- បោតលិយសូត្រ
៥- ជីវកសូត្រ	៦- ឧបាលិវាទសូត្រ
៧- កុក្កុរោវាទសូត្រ	៨- អភយរាជកុមារសូត្រ
៩- ពហុវេទនីយសូត្រ	១០- អបណ្ណកសូត្រ

១.កន្ទរកសូត្រ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅជិតឆ្នេរស្រះគគ្គរា ក្បែរក្រុងចម្ប៉ា ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនអង្គ មិនមានកំណត់ចំនួន គ្រានោះឯង ឧបាសកឈ្មោះបេស្សៈកូនទមម័កដំរី និងកន្ទរកបរិព្វាជក នាំគ្នាចូលគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

កន្ទរកបរិព្វាជក ចាប់ផ្តើមទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ អំពីភិក្ខុសង្ឃដែលគង់នៅស្ងៀមស្ងាត់ ហើយបានពោលសរសើរព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ក្នុងការទូន្មានភិក្ខុសង្ឃឲ្យប្រតិបត្តិដោយល្អ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់អំពីភិក្ខុសង្ឃទាំងអស់នេះមានពួកភិក្ខុខ្លះជាព្រះអរហន្ត និងមានពួកភិក្ខុខ្លះជាព្រះសេក្ខបុគ្គលមានសីលជាប់ជានិច្ច មានបញ្ញាខ្ជាប់ខ្ជួន តម្កល់ចិត្តស៊ប់ក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ។

ជាបន្ត បេស្សឧបាសកបានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឯពួកខ្ញុំព្រះអង្គជាគ្រហស្ថស្លៀកពាក់ស តែងមានចិត្តតាំងល្អក្នុងសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ តាមកាលដ៏សមគួរដែរ ។

ភាលេន ភាលំ អដ្ឋកថាពន្យល់ថា ឱកាសតាមកាលដ៏សមគួរហើយ ទើបធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយយោនិសោមនសិការ ក្នុងសេចក្តីដែលថា សូម្បីតែពួកខ្ញុំព្រះអង្គធ្វើនូវការងារជាគ្រហស្ថ ក៏មិនលះបង់នូវកម្មដ្ឋានដោយប្រការទាំងពួង ។

បេស្សឧបាសក បានឧទានថា ជាការអស្ចារ្យចម្លែកណាស់ត្រង់ដែលមនុស្សមានចិត្តសាំញ៉ាំ ស្រកេកស្រកាកមិនបរិសុទ្ធ មានកិច្ចកលប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ជ្រាបនូវការប្រព្រឹត្តជាប្រយោជន៍ និងមិនជាប្រយោជន៍ នៃមនុស្សទាំងនោះជាប្រាកដ ។

សតិប្បដ្ឋានប្បដិបត្តិ ជាធម៌អប់រំចិត្ត ធ្វើបុគ្គលដែលសៅហ្មងដោយកិលេស ឲ្យបានជាបុគ្គលបរិសុទ្ធ រលត់ទុក្ខ ដូច្នេះហើយទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងនូវបុគ្គល ៤ ពួក ដែលតែងតែមានក្នុងលោក។ ៤ ពួកគឺ

ពួកទី ១- ព្យាយាមដុតកម្តៅខ្លួនឯង បានដល់ ពួកធ្វើខ្លួនឲ្យទុក្ខលំបាកឥតប្រយោជន៍ ។

ពួកទី ២- ព្យាយាមដុតកម្តៅអ្នកដទៃ បានដល់ ពួកអ្នកកាប់សម្លាប់ បៀតបៀនមនុស្សសត្វទាំងឡាយ ។

ពួកទី ៣- ព្យាយាមដុតកម្ដៅទាំងខ្លួនឯង ទាំងអ្នកដទៃ បានដល់ ពួកអ្នកដែលធ្វើខ្លួនឯងឲ្យទុក្ខលំបាកឥតប្រយោជន៍ ព្រោះការប្រកាន់ក្នុងសីលព្វតបរាមាសៈ ព្រមទាំងធ្វើការបូជាយញ្ញសម្លាប់សត្វទៀតផង ។

ពួកទី ៤- មិនព្យាយាមដុតកម្ដៅខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ ជាអ្នកអស់សេចក្ដីស្រេកឃ្លានក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នករលត់ទុក្ខ មានភាពត្រជាក់ទទួលនូវសេចក្ដីសុខ មានខ្លួនដ៏ប្រសើរ ។

បុគ្គលបីពួកខាងដើមនោះឯង ដែលព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបថា មិនជាប្រយោជន៍ក្នុងការប្រព្រឹត្តនៃពួកមនុស្សទាំងនោះ ចំណែកបុគ្គលពួកទី ៤ គឺព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបថា ជាប្រយោជន៍ក្នុងការប្រព្រឹត្តពិតៗនៃបុគ្គលពួកនេះ ។

បុគ្គលពួកទី ៤ នេះឯង ដែលអប់រំចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន មានអានិសង្សដូចដែលព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់ត្រាស់សម្ដែង ហើយអដ្ឋកថាពន្យល់ដូចតទៅ ៖

បទថា **ទិដ្ឋេវ ធម្មេ** គឺក្នុងអត្តភាពបច្ចុប្បន្ននេះ ។

បទថា **និច្ឆាតោ** គឺមិនមានការស្រេកឃ្លាន ។ តណ្ហាលោកហៅថា **ឆាត** ឈ្មោះថា **និច្ឆាតោ** ព្រោះមិនមានតណ្ហា ។

បទថា **និព្វុតោ** គឺរលត់កិលេសបានទាំងអស់ ។

បទថា **សីតីភូតោ** គឺជាបុគ្គលត្រជាក់ ព្រោះមិនមានកិលេសដែលធ្វើឲ្យក្តៅក្រហាយជាខាងក្នុង ។

បទថា **សុខប្បដិសំវេទី** គឺសោយសុខដែលកើតអំពីឈាន មគ្គផលនិងនិព្វាន ។

បទថា **ព្រហ្មភូតេន អត្តនា** គឺមានខ្លួនដ៏ប្រសើរ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលបេស្សៈ បណ្តាបុគ្គលទាំង ៤ ពួកនេះ តើបុគ្គលពួកណា ធ្វើចិត្តអ្នកឲ្យត្រេកអរបាន ។ បេស្សឧបាសក ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដៅយកបុគ្គលពួកទី ៤ នេះឯង ។

កាលដែលបេស្សឧបាសក បានក្រាបថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចេញទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន គ្រានោះព្រះបរមសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បេស្សហត្ថារោហបុត្ត ជាបណ្ឌិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បេស្សហត្ថា-រោហបុត្ត ជាអ្នកមានបញ្ញាច្រើន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើបេស្សហត្ថារោហបុត្ត អង្គុយនៅមួយស្របក់ទៀត ទម្រាំតថាគតនឹងចែកនូវបុគ្គលទាំង ៤ ពួកនេះ ដោយពិស្តារសិន គាត់មុខជានឹងបានសម្រេចនូវប្រយោជន៍ច្រើន (ដល់សោតាបត្តិផល) ម្នាលភិក្ខុ

ទាំងឡាយ ទោះជាដូច្នោះ បេស្សហត្ថារោហបុត្តក៏នៅតែបានប្រកប ដោយប្រយោជន៍ច្រើនដែរ (គឺបានសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងភិក្ខុសង្ឃផង កើតសេចក្តីយល់ជាថ្មីបន្ថែមឡើងទៀត ក្នុងការចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន)។

បទថា **បណ្ឌិតោ** ក្នុងទីនេះ គប្បីពោលថា ជាបណ្ឌិតព្រោះ ធ្វើកម្មក្នុងសតិប្បដ្ឋាន (**សតិប្បដ្ឋានេសុ បន កម្មំ ករោតីតិ បណ្ឌិតោតិ វត្តុំ វដ្ដតិ**) ។

បទថា **មហាបញ្ញោ** ក្នុងទីនេះដែរ គួរពោលថា ជាបុគ្គល មានបញ្ញាច្រើន ព្រោះប្រកបដោយបញ្ញាកំណត់កាន់យកសតិប្បដ្ឋាន (**សតិប្បដ្ឋានបរិគ្គាហិកាយ បន បញ្ញាយ សមន្នាគតត្តា មហាបញ្ញោតិ វត្តុំ វដ្ដតិ**) ។

បេស្សឧបាសក ប្រញាប់ក្រាបទូលលាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចេញទៅ ធ្វើឲ្យខកខានមិនបានសម្រេចសោតាបត្តិផលពេលនោះ ព្រោះកិរិយារបស់ខ្លួនហ្នឹងឯង ។ អន្តរាយមគ្គផល អដ្ឋកថា ពន្យល់ ថាមានពីរយ៉ាង គឺ ១- ដោយកិរិយា និង ១ទៀត ដោយការសេពគប់ នឹងបាបមិត្ត ។ ដោយកិរិយា ចែកទៅតាមកិរិយាអ្នកសម្តែងធម៌ប្រាប់ និងកិរិយាអ្នកស្តាប់ ប៉ុន្តែដោយកិរិយាអ្នកសម្តែងធម៌ ត្រូវវៀរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធចេញ ឯកិរិយាអ្នកស្តាប់គឺដូចបេស្សឧបាសកជា ដើម កាលទេសនានៅមិនទាន់ចប់ ឬមិនទាន់ស្តាប់ឲ្យពិស្តារ ក៏

បានលាចេញទៅ ។ ចំណែកអន្តរាយព្រោះបាបមិត្ត មានព្រះបាទ-អជាតសត្តុ ជាដើម ។

នៅខាងចុងនៃព្រះសូត្រនេះ កាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលអារាធនាហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានសម្តែងចែកបុគ្គល ៤ ពួកឲ្យពិស្តារ ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុទាំងនោះ មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយចំពោះភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

សូមអនុមោទនា !

សតិរលឹកដឹងត្រូវ

គំនិតមនុស្សយើងសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែដែលច្បាស់នៅលើសតិ
ដឹងនូវគំនិតគិតល្អសុចិ ឬជាទិដ្ឋិគំនិតយល់ខុស ។
បើនឹងនិន្ទាទោសអ្នកដទៃ ត្រូវលៃឲ្យចំសមនឹងកំហុស
កុំព្រោះតែស្អប់កប់គុណកាយទោស គំនិតយល់ខុសទ្រុស្តនឹងអ្នកចេះ។
កុំចង់បានល្អពីគ្នាសព្វគ្រប់ មនុស្សកើតក្នុងភពជាប់ដោយកិលេស
បើយើងគ្រាន់បើប្រសើរវិសេស ត្រូវលះកិលេសពីចិត្តខ្លួនឯង ៕

ដោយ **ច.ស.ទ.**

មនុស្សស្អាតមនុស្សល្អ

មនុស្សដែលស្អាត	ស្អាតចរិយា	វាចាផ្អែម
ផ្សំបន្ថែម	នូវចំណេះ	ចេះកោតក្រែង
មនុស្សដែលល្អ	ល្អទឹកចិត្ត	ឥតហួងហែង
ចេះលើកលែង	ឲ្យអភ័យ	លែលោះលាយ ។
មនុស្សអ្នកមាន	មានទានសីល	មន្ទិលខ្វាត់
មានសម្បត្តិ	បុណ្យខ្លួនឯង	ពីព្រេងនាយ
មនុស្សបានសុខ	សុខស្ងប់ចិត្ត	ជីវិតងាយ
រស់រីករាយ	មានសំណាង	សាងព្រហ្មយាន ។
មនុស្សធំខ្ពស់	ខ្ពស់ឧត្តម	សមជាព្រហ្ម
ថ្វាយបង្គំ	ត្រៃរតនៈ	សរណញ្ញាណ
មនុស្សចំណាស់	ចាស់បញ្ញា	ទៅនិព្វាន
ឈប់ស្រែកឃ្លាន	រំលត់ទុក្ខ	សុខបរម ៕

ដោយ **ច.ស.ទ.**

ពាក្យរំលឹក

បើយើងចេះរង្កៀសចំពោះអកុសលមូល និងអកុសលកម្ម យើងប្រាកដជាមិនចេះស្អប់បុគ្គលណាឡើយ ព្រោះក្នុងបុគ្គលម្នាក់ៗ កាលដែលប្រាសចាកអកុសលធម៌ទាំងនោះហើយ ក៏រមែងបានដល់នូវភាពជាបុគ្គលបរិសុទ្ធដ៏ក្រៃលែង មានអ្វីដែលគួរឲ្យយើងស្អប់នោះ ។

ក្រៅអំពីកុសលធម៌ជាទីពឹងហើយ យើងមិនគួរឲ្យសេចក្តីសំខាន់ទៅលើអ្វីៗសម្រាប់យើងពេកនោះទេ ព្រោះការព្រាត់ប្រាសចំពោះអ្វីនោះរមែងមានជាប្រាកដ ក្នុងពេលណា ថ្ងៃណាមួយជាមិនខាន ។

បើយើងមានពេលសម្រាប់គិតស្អប់អ្នកនេះ អ្នកនោះ យើងគួរតែយកពេលវេលានោះមកមើលថែខ្លួនឯងវិញ ឲ្យបានល្អឡើងចម្រើនដោយសេចក្តីសុខស្ងប់ មិនប្រសើរទេឬ ? ចំពោះការស្អប់អ្នកដទៃ ក្នុងរឿងនេះ រឿងនោះ ពិតជាឥតប្រយោជន៍មែន ទាំងដែល

ក្នុងរឿងនោះ សុទ្ធតែមានការពិតត្រឹមត្រូវដោយបរមត្ថមួយរយភាគរយទៀតផង ។

ពេលណាមួយនោះ យើងនឹងនៅសល់ត្រឹមតែការចងចាំរបស់អ្នកដទៃក្នុងលោកនេះប៉ុណ្ណោះ ព្រោះយើងត្រូវបានលះចាកលោកនេះទៅហើយ ដូច្នេះយើងគួរតែធ្វើអំពើល្អឲ្យបានច្រើន និងរក្សាឲ្យគង់វង្ស ដើម្បីឲ្យបានជាអារម្មណ៍ល្អនៃការចងចាំរបស់អ្នកដទៃនោះៗ ។

បើយើងប្រាថ្នាឲ្យអ្នកដទៃល្អមករកយើង នោះយើងរមែងមានការស្រឡាញ់ឬស្អប់ត្រឡប់ទៅរកអ្នកដទៃនោះៗវិញ គឺថា បើបានដូចចិត្តក៏ស្រឡាញ់ តែបើមិនបានដូចចិត្តដែលប្រាថ្នាទេ ក៏រមែងស្អប់...។ ដោយឡែកពីគ្នា គឺថា បើយើងប្រាថ្នាឲ្យអ្នកដទៃល្អ ដើម្បីអ្នកដទៃនោះឯងបានសុខ បានដល់នូវសេចក្ដីបរិសុទ្ធ នេះ គឺពិតជាមេត្តាព្រហ្មវិហារ ឬក៏ជាករុណាធម៌សុទ្ធៗ ។

ត្រូវប្រឹងប្រែងឲ្យបានខ្លួនឯងជាមនុស្សល្អ ព្រោះបើយើងជាមនុស្សល្អ យើងរមែងឃ្លាតចាកពីសភាវៈដែលមិនល្អ ទាំងមនុស្ស

ណាដែលមិនល្អក៏ចេញចាកពីជីវិតយើងទៅផងដែរ ប៉ុន្តែត្រូវប្រយ័ត្ន ឲ្យណាស់ កុំឲ្យខ្លួនឯងជាមនុស្សមិនល្អ ព្រោះបើយើងជាមនុស្សមិនល្អហើយ គឺយើងប្រាកដជាត្រូវឃ្លាតពីសភាវៈល្អ ទាំងឃ្លាតឆ្ងាយពីមនុស្សល្អ មិត្តភក្តិល្អ ដែលគួរឲ្យសង្វេគ ។

ស្លឹកចេកប្រើហើយបោះចោល

មានរឿងទោមនស្សទាំងរអ៊ូរទាំថា ប្រើខ្ញុំដូចស្លឹកចេក ប្រើហើយបោះចោល...។ តាមពិត យើងគួរតែប្រើខ្លួនឯងក្នុងអត្តភាពនេះឲ្យដូចជាប្រើស្លឹកចេកអ៊ីចឹងដែរ ប្រើហើយលះបង់ចោល ប៉ុន្តែសូមឲ្យប្រើក្នុងការសន្សំបុណ្យ បំពេញបារមីទៅរកត្រើយគឺព្រះនិព្វាន ។

២.អដ្ឋកនាគរសូត្រ

ក្នុងពេលមួយ ដែលព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងវេឡុវ-គ្រាម ឋិតនៅទិសខាងត្បូងមិនឆ្ងាយពីក្រុងវេសាលីប៉ុន្មានឡើយ ក្នុងកាលនោះ ទសមគហបតី អ្នកនគរអដ្ឋកៈ បានមកថ្វាយបង្គំទូលសួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុអំពីធម៌ឯក ដែលភិក្ខុអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅនូវកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តដែលមិនទាន់ផុតស្រឡះក៏បានផុតស្រឡះ អាសវធម៌ទាំងឡាយដែលមិនទាន់អស់ទៅ ក៏ដល់នូវការអស់ទៅផង ទាំងបានដល់នូវធម៌ក្សេមចាកយោគៈ ជាអនុត្តរធម៌ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បានដល់ផង តើធម៌ឯកនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ព្រះអង្គបានសម្ដែង ហើយ មានដែរឬទេ ?

កាលដែលព្រះអានន្ទឆ្លើយប្រាប់ថាមានដូច្នេះហើយ ទសម-គហបតី បានទូលសួរថា តើដូចម្ដេចខ្លះ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានលើកយកធម៌ ១១ យ៉ាង គឺ

រូបជ្ឈាន ៤ អប្បមញ្ញា ៤ និង អរូបជ្ឈាន ៣ មកប្រកាសរួមតែមួយ ក្នុងបដិបទាទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ទើបធម៌ទាំង ១១ យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាជាធម៌ឯក ដោយអត្ថថា ធ្វើឲ្យកើតនូវអមតធម៌ (**អមតុប្បត្តិយ-ត្ថេន ខោ សព្វានិបិ ឯកធម្មោតិ វត្តុំ វដ្ដតិ**) ។

សោ តត្ថ ឋិតោ ដោយសេចក្ដីថា គហបតីនោះ តាំងនៅហើយក្នុងធម៌គឺសមថៈ និង វិបស្សនានោះ ។ ធម៌ទាំង ១១ ជាសមថៈ បុគ្គលនោះពិចារណាដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា សមថៈនេះឯងអាត្មាអញបានតាក់តែងហើយ (**អភិសង្ខតំ**) បានបង្កើតហើយ (**អភិសញ្ចេតយិតំ**) ជាធម្មជាតិមិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា បុគ្គលនោះ ក៏ឋិតនៅក្នុងធម៌នោះ ហើយក៏ដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ បើមិនទាន់ដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ ក៏គង់នឹងទៅកើតជាឱបបាតិកៈ ព្រោះការអស់ទៅនៃសញ្ញោជនធម៌ទាំង ៥ ប្រការ ជាចំណែកខាងក្រោម ដោយសេចក្ដីត្រេកអរក្នុងធម៌នោះ និងសេចក្ដីរីករាយក្នុងធម៌នោះ (**ធម្មរាគេន ធម្មនន្ទិយា**) ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងសុទ្ធាវាសនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់មកអំពីព្រហ្មលោកនោះវិញឡើយ ។

បទថា **អភិសង្ខតំ** ប្រែថា ដែលបច្ច័យធ្វើហើយ ឲ្យកើតហើយ ។

បទថា **អភិសម្ភោគយិតំ** ដោយសេចក្តីថា បង្កឲ្យសម្រេចហើយ ។

ពីរបទថា **ធម្មរាគេន ធម្មនន្ទិយា** បានដល់ឆន្ទរាគៈក្នុងសមថៈ និងវិបស្សនា ។ ពិតណាស់ បុគ្គលដែលអាចលះបង់នូវឆន្ទរាគៈដោយប្រការទាំងពួង ទាំងឆន្ទរាគៈក្នុងសមថៈ និងវិបស្សនា រមែងជាព្រះអរហន្ត កាលបើមិនអាចទេ ក៏ជាព្រះអនាគាមី កើតក្នុងសុទ្ធាវាសព្រហ្ម ដោយចេតនាដែលសម្បយុត្តដោយចតុត្ថជ្ឈាន (ឈានចតុក្កន័យ) ព្រោះនៅលះបង់ឆន្ទរាគៈក្នុងសមថៈ និងវិបស្សនាមិនទាន់បាន ។

ទសមគហបតី សរសើរព្រះធម៌ទេសនា ដោយប្រៀបទៅនឹងបុរសកាលស្វែងរកកំណប់តែមួយ ស្រាប់តែបានកំណប់ ១១ ដោយព្យាយាមតែមួយពេល មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ខ្ញុំព្រះករុណាកាលស្វែងរកនូវទ្វារនៃព្រះនិព្វានតែមួយសោះ ស្រាប់តែបាននូវទ្វារនៃព្រះនិព្វាន ដល់ទៅ ១១ ដោយការស្តាប់ត្រឹមតែមួយពេលប៉ុណ្ណោះ ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ម្យ៉ាងទៀត ដូចជាផ្ទះដែលមានទ្វារ ១១ កាលភ្លើងឆេះផ្ទះនោះហើយ ម្ចាស់ផ្ទះ អាចនឹងធ្វើខ្លួនឲ្យមានសួស្តីដោយទ្វារតែមួយៗក៏បាន មានឧបមាដូចម្តេចមិញ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន បណ្តាទ្វារនៃព្រះនិព្វានទាំង ១១ នេះ ខ្ញុំ

ព្រះករុណានឹងអាចធ្វើខ្លួនឲ្យមានសួស្តី ដោយទ្វារនៃព្រះនិព្វានតែមួយៗបាន ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯងដែរ ។

ទសមគហបតី បានថ្វាយទានដល់ភិក្ខុសង្ឃ ក្នុងក្រុង-បាតលិបុត្ត និងក្រុងវេសាលី ហើយបានបូជាចំពោះព្រះអានន្ទ ដោយសេចក្តីរីករាយជ្រះថ្លា ។

សូមអនុមោទនា !

ពាក្យរំលឹកផ្សេងៗ

កុំចោលបីយ៉ាង

កុំធ្វើរឿងអ្វីមិនមែនជាសិទ្ធិ កុំពោលប្រតិដ្ឋសាងរឿងមុសា
កុំគិតខ្វល់ចិត្តក្នុងរឿងធម្មតា កាយចិត្តវាចាកុំចោលឲ្យសោះ ។

ដោយ **ប.ស.ច.**

មេត្តាភាវនា

គ្រប់គ្នាស្រឡាញ់សុខ ខ្លាចទុក្ខ ដូច្នេះមនុស្សយើងមិនគួរ

មានគំនិតត្រឹមតែថា ធ្វើអ្វីៗដើម្បីឲ្យខ្លួនឯងបានសុខប៉ុណ្ណឹងទេ គប្បីមានគំនិតបន្ថែមទៀតថា ធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃបានសុខ រួចផុតចាកទុក្ខទៀតផង ។

រៀនរស់នៅឲ្យសប្បាយចិត្ត

១- **រលឹកដល់អំពើល្អដែលយើងបានធ្វើ** ។ បើនឹកឃើញដល់អំពើមិនល្អ កុំបន្ទោសខ្លួនឯង ត្រូវយល់ដឹងថា វាជាវដ្តសង្សារ មិនមានអ្នកណាធ្វើកិលេសឲ្យខ្លួនឯងទេ យើងដឹងតែខំប្រឹងហែល អាស្រ័យបុណ្យកុសលជាក្បូនរកកោះរកត្រើយជាទីពឹង ក្នុងមង្គលសូត្រព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងថា កិរិយាមិនត្រេកអរក្នុងបាប និងកិរិយាវៀរចាកបាប ជាមង្គលដ៏ឧត្ដម ។

២- **កុំចូលចិត្តរអ៊ូរទាំ** ។ វាជាការទាស់ចិត្តជាមួយនឹងសេចក្ដីពិត ហើយសម្ដែងចេញមកជាពាក្យសម្ដី ក្រៅអំពីធ្វើឲ្យអ្នកដទៃទទួលអារម្មណ៍មិនល្អហើយ វានៅធ្វើឲ្យខ្លួនយើងក្លាយជាអ្នកមានទម្លាប់រអ៊ូរទាំ ជាប់ឧបនិស្ស័យក្នុងចិត្តឥតប្រយោជន៍ ។ ការទាស់ចិត្តវាជាមេរមាស់ដោយពិត ប៉ុន្តែមិនត្រូវយកការរអ៊ូរទាំមកអេះ

ឬយកមកដោះស្រាយនោះឡើយ គឺត្រូវអាស្រ័យមេត្តាធម៌ និងបញ្ញាចូលឲ្យដល់ការពិតក្នុងរឿងនោះៗ ទើបអាចរំងាប់នូវការទាស់ចិត្តបាន ។

៣- **រៀនឲ្យកម្លាំងចិត្តដល់អ្នកដទៃ** ។ វាមិនមានអ្វីលំបាកនោះទេ បើយើងបានអប់រំនូវមេត្តាចិត្ត និងតាំងខ្លួនធ្វើជាកល្យាណមិត្តនៃអ្នកដទៃនោះៗ គឺអាចធ្វើបានងាយ ទាំងដែលជារបស់សំខាន់ណាស់ ជាអាយុជីវិតរស់នៅផង ជាអាយុជីវិតនៃការងារផង ព្រោះមនុស្សអស់កម្លាំងចិត្ត អាចសម្លាប់ខ្លួនបាន ។ យើងគួរតែរកឱកាសសរសើរលើកទឹកចិត្តអ្នកដទៃ ឲ្យត្រូវទៅតាមសេចក្ដីពិត និងសមគួរតាមកាលៈទេសៈ (ដោយមិនត្រូវចេះតែបញ្ជោរខុសរឿងនោះទេ) ព្រោះការសរសើរឲ្យកម្លាំងចិត្ត មិនមែនត្រឹមតែធ្វើឲ្យអ្នកដទៃមានសេចក្ដីសុខប៉ុណ្ណោះឡើយ នៅធ្វើឲ្យយើងឃើញសេចក្ដីសំខាន់នៃខ្លួនយើង ត្រង់ដែលមានសមត្ថភាពឲ្យសេចក្ដីសុខ សេចក្ដីចម្រើនកើនប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃទៀតផងទុកដូចជាវត្ថុដ៏ស័ក្ដិសិទ្ធិមួយផងដែរ ។

៤- **ស្ដាប់ព្រះធម៌តាមអធ្យាស្រ័យ** ។ បានអានព្រះ-ត្រៃបិដកហើយ គប្បីកត់ទុកនូវចំណុចដែលយើងពីរោះ ជាពាក្យ

ដូចជាអុជប្រទីបក្នុងទីងងឹត មានខ្លឹមសារបើកផ្ទារ គឺកត់ទុកក្នុងសៀវភៅមួយ សម្រាប់អានដាស់តឿនចិត្តពេលក្រោយៗ ។

៥- **នឹកដល់អ្នកដែលលំបាកជាងយើង** ។ បាននៅរស់ហើយ គួរតែចេះស្កប់ស្កល់ មានមនុស្សច្រើនណាស់ដែលសុខចិត្តអស់ប្រាក់ច្រើនប៉ុនណាៗ ឲ្យតែបានជីវិតនៅរស់ ទីបំផុតបានបាត់បង់ជីវិតទៅហើយ ខ្លះទៀតកំពុងតែលំបាកព្រោះឈឺ ខ្លះលំបាកព្រោះក្ររហេមរហាម ខ្លះលំបាកព្រោះបញ្ហាក្រុមគ្រួសារ ។ល។ យើងគួរតែមានស្មារតីប្រើប្រាស់របស់ដែលនៅមាន ដូចជាភ្នែកត្រចៀក ជើងដៃ ពាក្យសម្ដីចិត្តគំនិតជាដើម ឲ្យកើតប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនយើងផង ដល់អ្នកដទៃផង ទាន់ពេលដែលរបស់ទាំងអស់នេះនៅប្រើប្រាស់បាន ។ ត្រូវចេះគិតឲ្យយល់ថា ក្នុងលោកនេះ មិនមានអ្វីដែលសំខាន់សម្រាប់យើង ឲ្យដូចជាខ្លួនយើងជាមនុស្សល្អនោះឡើយ បើចេះគិតយល់ដូច្នេះ ទើបយើងមិនក្រវាយក្រវល់ច្រើនទៅរកការមានបានអ្វីៗ ក្រៅអំពីសន្សំបុណ្យនោះឯង ។

៦- **ចេះជួយអ្នកដទៃ** ។ មិនថារឿងងាយៗ រហូតដល់ទៅការងារជួយជីវិត សុទ្ធតែជាការងារឲ្យយើងសប្បាយចិត្តតាមក្រោយក្រៃលែងណាស់ ហើយជាបុណ្យកុសលធំដុំទៀតផង ។

ដូចជាការឲ្យទាន បើអ្នកទទួលក៏សប្បាយចិត្ត អ្នកឲ្យក៏បានសប្បាយចិត្តទាំងអស់គ្នា ដូច្នេះ តើយើងគួរឲ្យឱកាសដ៏ល្អបែបនេះកន្លងទៅទទេៗឬ ។ សីលក្តី អភយទានក្តី សុទ្ធតែជាការងារឲ្យខ្លួនឯងបានសុខទាំងអស់ ត្រូវចាំថា បើឲ្យអភ័យគេមិនបានទេ ក៏គួរគិតឲ្យអភ័យដល់ខ្លួនឯង ។

៧- **ចេះឲ្យពរអ្នកដទៃ** ។ ត្រូវតែជាវាចាចេញពីមេត្តាចិត្តពិតៗ កាលដែលមានមេត្តាចិត្តគិតឲ្យអ្នកដទៃបានសុខ មានសំណាងល្អ យើងក៏រលឹកដល់ហេតុនៃសេចក្តីសុខនោះៗ ហើយសាងសេចក្តីល្អឲ្យដល់ខ្លួនឯង មិនបៀតបៀនអ្នកដទៃដោយកាយឬដោយពាក្យសម្តីបញ្ឈឺចិត្តអ្វីៗឡើយ ។ បុគ្គលគួរបដិបត្តិក្នុងសេចក្តីនេះថា រក្សាខ្លួនឯងដោយខន្តី រក្សាអ្នកដទៃដោយមេត្តា ។

រក្សាខ្លួនឯងដោយខន្តី រក្សាអ្នកដទៃដោយមេត្តា
រក្សាស្រុកដីដោយសិក្សា រក្សាសាស្នាដោយបដិបត្តិ ។

៨- **បញ្ឈប់គំនិតដែលគិតខ្វល់** ។ តាមពិត គំនិតដែលគិតឲ្យបានសុខ មានដែរតើ ចេះតែគិតឲ្យកើតទុក្ខធ្វើអ្វី ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យសម្បូណ៌គំនិតល្អៗ ចេះគិតឲ្យសុខស្ងប់ ត្រូវខំអានព្រះត្រៃ-បិដក និងខំស្តាប់ធម៌ ស្រង់យកចំណុចសំខាន់ៗមកគិតពិចារណា

ឲ្យយល់ មានសទ្ធា មានសីល និងមានបញ្ញាចម្រើនឡើង ។ កាល ណា បើយើងស្វែងរកជួបនូវខ្លឹមសារនៃជីវិតហើយ យើងនឹងបាន រស់នៅយ៉ាងរីករាយជាមួយនឹងសម្បត្តិខ្លឹមសារក្នុងជីវិត រីឯគំនិតគិត ខ្វល់ ជាទុក្ខក្នុងរឿងផ្សេងៗក៏រសាយទៅៗ ។ ព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់ត្រាស់ សម្តែងថា អ្នកប្រាជ្ញរក្សាសេចក្តីមិនប្រមាទ ដូចជាគេរក្សានូវទ្រព្យដ៏ ប្រសើរ ។

៩- **ចេះគិតឲ្យតម្លៃនៃជីវិតខ្លួនឯង** ។ នេះមិនមែន ជាការលើកតម្កើងខ្លួនដោយមានះ ឬខំប្រឹងអួតខ្លួនឯងនោះទេ ព្រោះ ពាក្យថា តម្កល់ខ្លួនឲ្យប្រពៃក្តី ស្រឡាញ់ខ្លួនក្តី រក្សាខ្លួនក្តី ពឹងខ្លួន ឯងក្តី ឲ្យតម្លៃខ្លួនឯងក្តី ពាក្យថាខ្លួនក្នុងន័យទាំងអស់នេះ បានដល់ កុសលធម៌ជាលោកិយ និងលោកុត្តរដែលជារបស់ខ្លួនឯង មិនមែន ជាកុសលធម៌របស់អ្នកដទៃនោះឡើយ ។ បុគ្គលធ្វើអំពើអាក្រក់ ឈ្មោះថា មិនចេះឲ្យតម្លៃនៃជីវិតខ្លួនឯង មិនបានតម្កល់ខ្លួនឲ្យប្រពៃ ដូច្នេះពាក្យថា ចេះគិតឲ្យតម្លៃនៃជីវិតខ្លួនឯង គឺចេះគិតតម្កល់ខ្លួនឲ្យ ប្រពៃក្នុងសទ្ធា សីល សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា ក៏គឺជាគំនិតដែលគិត រៀបចំឲ្យរង្វាន់ដល់ខ្លួនឯង ឲ្យខ្លួនឯងរួចពីសភាពថោកទាប រួចពី ទុក្ខកង្វល់ បានដល់បរមសុខ ។

១០- **សេពគប់ជាមួយនឹងអ្នកអត់បញ្ហា** ។ គឺបាន សេចក្តីថា អ្នកណាដែលចេះជួយដោះស្រាយបញ្ហា ឲ្យយើង បានសុខស្ងប់ ឲ្យយើងមានបញ្ញា អ្នកនោះមិនដែលនាំរឿងខ្វាយខ្វល់ ចង្អៀតចង្អល់មកដល់យើង គឺនាំឲ្យតែយើងសប្បាយក្នុងផ្លូវព្រះធម៌ អ្នកនោះហើយដែលយើងគប្បីសេពគប់ ចំណែកបុគ្គលដែលមាន លក្ខណៈផ្ទុយអំពីនេះ ក៏គប្បីជ្រាបតាមសមគួរ ហើយបដិបត្តិឲ្យបាន សមរម្យសម្រាប់ប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា ។

ត្រូវចេះនៅជាមួយនឹងលោកនេះ

នៅជាមួយនឹងខ្លួនឯង...	ឲ្យចេះស្ងប់ចិត្ត
នៅជាមួយនឹងញាតិមិត្ត...	ឲ្យមានមេត្តា
នៅជាមួយនឹងការពិត...	ឲ្យមានបញ្ញា
នៅជាមួយនឹងកិច្ចការ...	ឲ្យចេះរីករាយ ។
នៅជាមួយនឹងសៀវភៅ...	ឲ្យចេះសិក្សា
នៅជាមួយនឹងបញ្ហា...	ឲ្យចេះដោះស្រាយ
នៅជាមួយនឹងព្រះធម៌...	ឲ្យចេះសប្បាយ

នៅជាមួយនឹងចិត្តកាយ... ឲ្យមានកម្មដ្ឋាន ។
នៅជាមួយនឹងម៉ែឪ... ឲ្យមានកតញ្ញូ
នៅជាមួយនឹងអាចារ្យគ្រូ... ឲ្យចេះតាមដាន
នៅជាមួយនឹងបណ្ឌិត... ឲ្យចេះជិតប្រាណ
នៅជាមួយនឹងមិត្តកល្យាណ... ឲ្យចេះរក្សា ។
នៅជាមួយនឹងអ្នកធំ... ឲ្យចេះកោតក្រែង
នៅជាមួយនឹងគ្នាឯង... ឲ្យចេះករុណា
នៅជាមួយនឹងបញ្ចក្ខន្ធ... ឲ្យចេះវិបស្សនា
នៅជាមួយនឹងសង្ខារ... ឲ្យចេះលះបង់ ៕

ដោយ **ប.ស.ទ.**

កុំតែកើតទុក្ខទៅបានសុខហើយ

មនុស្សយើង ប្រើប្រាស់ពេលវេលាមួយជីវិត ដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសុខ ដោយមិនបានដឹងថា ត្រឹមតែការមិនកើតទុក្ខប៉ុណ្ណោះ សេចក្តីសុខក៏នៅនឹងមុខស្រេចទៅហើយ ចូរពិចារណាតាមកំណាព្យខាងក្រោមនេះ ។

សឹងមួយជីវិតគិតរកសុខ ធម៌នៅនឹងមុខមិនគិតអាន
តាមពិតលះទុក្ខបានប៉ុន្មាន ក្តីសុខក្សេមក្សាន្តបានប៉ុណ្ណោះ។
ទុក្ខសច្ចដាច់មុខលើតណ្ហា កើតទុក្ខពេលណាវិចារណ៍ចុះ
ព្រោះតែចំណង់ក្នុងស្រីប្រុស ខ្វល់ចិត្តដូចព្យុះលុះមរណា ។
បរមសុខមិនមែនជាលោកីយ៍ ប៉ុន្តែផុតភ័យពីលោកា
ព្រោះបានកម្ចាត់នូវតណ្ហា និរោធសច្ចប្រែថារលត់ទុក្ខ ៕

ដោយ **ម.ស.ទ.**

របស់ល្អមិនចុះថោក

របស់ល្អពិតប្រាកដ មានតម្លៃថ្លៃមិនចុះថោកយ៉ាងណា មនុស្សល្អមានគុណធម៌ ជាមនុស្សមានតម្លៃ រមែងមិនធ្វើអ្វីឲ្យចុះតម្លៃខ្លួនឯងឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

៣.សេក្ខប្បដិបទាសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលវត្ថុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ សម័យនោះឯង ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ បានកសាងនូវសណ្ឋាគារថ្មី មិនទាន់មានមនុស្សណាចូលទៅអាស្រ័យឡើយ ។ សណ្ឋាគារនេះ គឺជាសាលាដ៏ធំសម្រាប់ប្រជុំគ្នាធ្វើការ វិចិត្ររចនាយ៉ាងស្អាត ហាក់ដូចជាវិមានទេវតា ទាំងពួកទេវតាក៏បានអាស្រ័យនៅហើយស្រេចដែរ ។

ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ បានអារាធនាព្រះដ៏មានព្រះភាគ និងភិក្ខុសង្ឃឲ្យទ្រង់ប្រើប្រាស់ជាមុន សឹមពួកសក្យៈប្រើប្រាស់តាមក្រោយ ដូច្នេះរមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ និងដើម្បីសេចក្ដីសុខអស់កាលជាយូរអង្វែងដល់ពួកសក្យៈនោះឯង ។

គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ទ្រង់និមន្តចូលទៅកាន់សណ្ឋាគារសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់ឲ្យលាងព្រះបាទា រួចទើបយាងចូលទៅគង់ប្រថាប់ត្រង់សសរកណ្ដាល បែរព្រះភក្ត្រទៅទិសខាងកើត ឯភិក្ខុសង្ឃ

គង់ខាងក្រោយព្រះពុទ្ធអង្គហ្នឹងឯង ចំណែកពួកសក្យៈនាំគ្នាអង្គុយផ្នែកខាងកើត បែរមុខមកខាងលិចឆ្ពោះព្រះដ៏មានបុណ្យ និងភិក្ខុសង្ឃ ។

លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានពន្យល់ណែនាំពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យសមាទាន ឲ្យអាចហ៊ានឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាក្នុងវេលារាត្រីនោះ អស់ជិតបីយាម ញ៉ាំងពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថានោះ ប្រៀបដូចជាព្រះអង្គទ្រង់នាំឲ្យហោះទៅក្នុងអាកាសវេហា ឆ្លងមហាសមុទ្រ និងឲ្យសេពសោយនូវរសទឹកឃ្មុំដូច្នោះឯង គឺថាមហាបពិត្រ ការថ្វាយសេនាសនៈ ជាមហាទាន សណ្ឋាគារសាលារបស់មហាបពិត្រនេះតថាគតក៏បានប្រើប្រាស់ហើយ ភិក្ខុសង្ឃក៏បានប្រើប្រាស់ហើយដូច្នេះ សេនាសនៈឯណា ដែលតថាគតនិងភិក្ខុសង្ឃបានប្រើប្រាស់ហើយ សេនាសនៈនោះគឺព្រះធម្មរតនៈបានប្រើប្រាស់ហើយផងដែរពោលគឺព្រះរតនៈទាំងបីបានប្រើប្រាស់ហើយ ។ កាលដែលពួកមហាបពិត្រ បានថ្វាយនូវអាវាសជាទានដូច្នេះ ទានទាំងពួងក៏ឈ្មោះថាបានថ្វាយហើយដូចគ្នាដែរ អ្នកណាៗ ក៏មិនអាចកំណត់នូវអានិសង្សនៃសេនាសនទាននេះបានឡើយ ។ វិហារ រមែងការពារនូវក្ដៅត្រជាក់ សត្វកាចទាំងឡាយ ពស់តូច ពស់ធំ សម្ផស្សរបោមមូស

ខ្យល់ភ្លៀង និងទឹកសន្សើមក្នុងរដូវត្រជាក់ខ្លាំង ។ ការថ្វាយវិហារដល់សង្ឃដើម្បីជ្រកនៅ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដើម្បីអភិរមសំងំនៅដោយព្រះកម្មដ្ឋាន ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ទ្រង់សរសើរថាជាអគ្គទាន ព្រោះហេតុដូច្នោះ បុគ្គលដែលជាបណ្ឌិត កាលដែលបានពិចារណាឃើញសេចក្តីសុខរបស់ខ្លួន គប្បីសាងវិហារដ៏ជាទីរីករាយឲ្យដល់ពួកភិក្ខុជាពហុស្សូតបានអាស្រ័យនៅ ។ ម្យ៉ាងទៀត គប្បីថ្វាយបាយទឹក ចីវរ និងសេនាសនៈផ្សេងទៀតដោយចិត្តជ្រះថ្លាដល់ភិក្ខុទាំងនោះ ដែលជាអ្នកបដិបត្តិដោយត្រង់ ចេះដឹងក្នុងធម្មវិន័យ ជាព្រះខីណាស្រពរំលត់កិលេសអស់អាសវៈ ទាំងដែលភិក្ខុជាពហុស្សូតទាំងនោះ បានសម្តែងធម៌ជាគ្រឿងកម្ចាត់បង់នូវទុក្ខទាំងពួង ជាបដិការទៀតផង ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងនូវធម្មីកថាដ៏ច្រើន មានន័យជាអនេកប្បការ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងព្រះអានន្ទដ៏មាន-អាយុថា ម្នាលអានន្ទ ចូរអ្នកសម្តែងនូវសេក្ខប្បដិបទា ដល់ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុចុះ ដ្បិតតថាគតរួយខ្នងណាស់ តថាគតនឹងសម្រាកខ្នងបន្តិច ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះពុទ្ធបំណង ដើម្បីឲ្យព្រះអានន្ទសម្តែងព្រះធម៌ ទើបត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកចូរសម្តែងនូវសេក្ខប្បដិបទា... ។ សួរថា កាលបើព្រះអសីតិមហាសាវ័ក ដូច

ជាព្រះអគ្គសាវ័កទាំងពីរ និងព្រះមហាកស្សបត្ថេរជាដើម គង់នៅដែរនោះ ហេតុអ្វីបានជាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់ប្រគល់នូវភារៈសម្ដែងធម៌នេះឲ្យដល់ព្រះអានន្ទត្ថេរដូច្នេះ ? ឆ្លើយថា ព្រោះអំណាចនៃអធ្យាស្រ័យនៃបរិស័ទ ។ ពិតណាស់ ព្រះអានន្ទត្ថេរ មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះប្រាកដដល់ពួកសក្យៈថា ជាកំពូលលើភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្នែកខាងពហុស្សូត ទាំងសម្ដែងធម៌ពីរោះដោយបទព្យញ្ជនៈ ពីរោះទាំងសំឡេង ទាំងជាព្រះញាតិដ៏ប្រសើររបស់ពួកយើងផង ពួកយើងមានបំណងនឹងស្ដាប់ព្រះអានន្ទត្ថេរ សម្ដែងព្រះធម៌បន្ទាប់អំពីព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

ព្រោះហេតុអ្វី បានជាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់កំណត់នូវ **សេក្ខប្បដិបទា** ឲ្យដល់ព្រះអានន្ទត្ថេរសម្ដែងដូច្នេះ ? ព្រោះហេតុច្រើនយ៉ាង ៖

ព្រោះបរិស័ទក្នុងពួកសក្យៈ ប្រាថ្នានូវមង្គលសិរីសួស្ដី សេចក្ដីចម្រើន ក្នុងការឡើងសណ្ឋាគារសាលាថ្មីនេះ ចំណែកសេក្ខប្បដិបទាជាមង្គលប្បដិបទា គឺជាបដិបទារបស់បុគ្គលដែលមានសេចក្ដីចម្រើននៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ព្រោះក្នុងពួកសក្យៈនោះ មានបរិស័ទច្រើនទៅដោយព្រះសេក្ខបុគ្គល ដូច្នេះសេក្ខប្បដិបទាសូត្រនេះឋិតនៅក្នុងឋានៈដែល

បរិស័ទអ្នកស្តាប់ចាក់ធ្លុះដោយខ្លួនឯង ទើបមិនលំបាកក្នុងការកំណត់ដឹងធម៌ ។

ព្រោះព្រះអានន្ទត្ថេរ បានសម្រេចនូវសេក្ខប្បដិសម្ភិទា (បដិសម្ភិទារបស់ព្រះសេក្ខបុគ្គល) ម៉្លោះហើយ ការសម្តែងធម៌បិតនៅក្នុងឋានៈដែលចាក់ធ្លុះដោយអង្គឯងហើយ ក៏មិនលំបាកក្នុងការសម្តែងឲ្យអ្នកស្តាប់យល់នោះឡើយ ។

ព្រោះសិក្ខាទាំងបី (ត្រៃសិក្ខា = សីល សមាធិ បញ្ញា) ក៏រួមនៅក្នុងសេក្ខប្បដិបទានេះឯង ក្នុងសិក្ខាទាំងបីនោះ កាលដែលព្រះ-អានន្ទត្ថេរសម្តែងអំពីអធិសីលសិក្ខា ក៏ជាការសម្តែងនូវវិន័យបិដកទាំងអស់ហ្នឹងឯង កាលដែលសម្តែងអំពីអធិចិត្តសិក្ខា ក៏ជាការសម្តែងនូវសុត្តន្តបិដកទាំងអស់ និងកាលសម្តែងនូវអធិប្បញ្ញាសិក្ខា ក៏ជាការសម្តែងនូវអភិធម្មបិដកទាំងអស់ហ្នឹងដែរ ។ ព្រះអានន្ទត្ថេរ ជាពហុស្សូតទ្រទ្រង់នូវព្រះត្រៃបិដក អាចសម្តែងនូវសិក្ខាទាំងបីដោយបិដកទាំងបីបាន កាលបើដូច្នេះ សេក្ខប្បដិបទាសូត្រនេះ ក៏សម្រេចបានជាមង្គល មានសិរីសួស្តីសេចក្តីចម្រើនដល់ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

ក្នុងរឿងដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់អំពីការចុករួយនូវព្រះប្រឹស្នាង្គ (ខ្នងរបស់ព្រះអង្គ បាលីថា បិដ្ឋិ) គ្រាន់តែជាហេតុ

បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ព្រោះព្រះអង្គអាចគ្របសង្កត់នូវទុក្ខវេទនា ហើយគង់ប្រថាប់អង្គុយអស់មួយសប្តាហ៍ ឬពីរសប្តាហ៍ក៏បាន តែក្នុងរឿងនេះ ព្រោះអធ្យាស្រ័យនៃពួកសក្យៈ បានរៀបបន្ទប់ដ៏ស្អាតប្រណីតមួយរួចជាស្រេច ចងពិដានប្រដាប់ដោយផ្កាយមាស ភួងផ្កាក្រអូបនៅពីខាងលើ អុជប្រទីបប្រេងក្រអូប ដោយគិតថាធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ! ព្រះសាស្តាទ្រង់ក្រោកឡើងចាកធម្មាសនៈ ហើយបានយាងមកសម្រាកបន្តិច ទ្រង់ព្រះបន្ទំក្នុងទីនេះ កាលបើដូច្នេះ សណ្ឋាគារនេះគឺព្រះបរមសាស្តា ទ្រង់បានប្រើប្រាស់ដោយព្រះឥរិយាបថ៤ នឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ពួកយើង អស់កាលយូរអង្វែង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបអធ្យាស្រ័យនៃពួកសក្យៈ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ពួកព្រះញាតិ ទើបទ្រង់ក្រាលសង្ឃាដីជា៤ជាន់ ហើយសម្រេចនូវសីហសេយ្យាសន៍ផ្អៀងខាងស្តាំ គងព្រះបាទ ដោយព្រះបាទ មានសតិនិងសម្បជញ្ញៈកំណត់ទុកក្នុងព្រះ-ហឫទ័យ នូវឧដ្ឋានសញ្ញាគឺសេចក្តីសម្គាល់ថា នឹងក្រោកឡើងវិញក្នុងពេលវេលាថ្មើរណោះ ។

ក្នុងទីនោះ ព្រះសក្យមហានាម ជាព្រះប្រធានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះបរិស័ទ កាលដែលព្រះអនន្ទត្ថេរសង្គ្រោះដល់ព្រះមហានាមនោះហើយ ក៏ជាការសង្គ្រោះដល់បរិស័ទដទៃផងដែរ ទើប

ព្រះអានន្ទត្ថេរ មានព្រះថេរដីកាហៅចំពោះតែព្រះសក្យមហានាម មួយព្រះអង្គនោះឯង ដូចក្នុងការចាប់ផ្តើមនៃមាតិកាធម៌ ព្រះអានន្ទ-ត្ថេរបានសម្តែងថា

បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល ជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ជាអ្នកស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន ជាអ្នកប្រកបនូវការភ្ញាក់រលឹក ជាអ្នកប្រកបដោយសប្បុរិសធម៌ទាំង៧ប្រការ និងជាអ្នកបានដូចប្រាថ្នានូវឈានទាំង៤ ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាហេតុនៃកិរិយានៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នកបានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ ។

បន្ទាប់អំពីសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងធម៌មួយៗ គ្រប់ចរណៈទាំង ១៥ ចប់ហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់យាងក្រោកឡើងហើយត្រាស់នឹងព្រះអានន្ទត្ថេរថា ម្នាលអានន្ទ ពីរោះណាស់ៗ ម្នាលអានន្ទ អ្នកសម្តែងសេក្ខប្បដិបទា ដល់ពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុពេញហៅពីរោះពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពុំបានផ្ទំលក់ឡើយ គឺទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ព្រះសូត្រនេះតាំងអំពីដើម រហូតដល់ព្រះអានន្ទចាប់យកកំពូលនៃសេក្ខប្បដិបទា គឺវិជ្ជាបីមកប្រកាសសម្តែង ទើបព្រះអង្គទ្រង់ស្តេចយាងក្រោកឡើងប្រថាប់គង់អង្គុយសមាធិ ហើយបានប្រទាននូវសាធុការរ៉ាប់រងព្រះធម៌ ដូច្នេះព្រះសូត្រ

នេះ ដោយព្រះវាចានៃព្រះពុទ្ធអង្គត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទើបឈ្មោះថាជាភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

សូមអនុមោទនា !

ពាក្យរំលឹកផ្សេងៗ

នៅពេលដែលយើងជួបអ្វី បានអ្វី ត្រូវនឹករលឹកឲ្យរឿយៗថា អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងសុទ្ធតែមានអាយុក្ខ័យគឺការអស់អាយុហ្នឹងឯង ដូច្នេះ សេចក្តីសំខាន់គឺនៅត្រង់ការដែលយើងចេះមើលថែគ្នា ធ្វើល្អដោយការសង្គ្រោះគ្នា និងចាត់ចែងប្រើប្រាស់អ្វីៗឲ្យបានសម្រេចជាប្រយោជន៍ ទាន់ពេលវេលា ។

យើងមិនអាចធ្វើល្អហើយ មានការគាប់ចិត្តដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាបានឡើយ ព្រោះអ្នកដែលគេមិនចូលចិត្តយើង គេតែងទាស់ចិត្ត និងពោលបង្អាប់យើងជានិច្ច ទោះជាយើងខំធ្វើល្អបានយ៉ាងណាក៏ដោយ គឺក្នុងលោកនេះ មានអ្នកដែលត្រេកអរក្នុងការធ្វើខ្លួនឯងឲ្យជាសត្រូវនឹងអ្នកដទៃ ជាមនុស្សច្រើនដោយអំនួតអួតអាង ។ ដូច្នេះ ការងារណាឲ្យតែគាប់គួរនឹងសតិសម្បជញ្ញៈខ្លួនឯង ព្រមទាំងត្រឹម-

ត្រូវតាមធម៌របស់សប្បុរសផងនោះ យើងគប្បីធ្វើការងារនោះឲ្យបាន ល្អជាទីបំផុតទៅ ចំណែកអ្នកណាដែលមើលមកថាមិនល្អទេនោះ យើងត្រូវឲ្យអភ័យ ហើយលែងគេចោលទៅ ពោលគឺកុំយកចិត្ត ទុកដាក់គិតឲ្យកើតទុក្ខកង្វល់ ក្តៅក្រហាយ ខូចខាតនូវកុសលធម៌ របស់ខ្លួនឯងនោះឡើយ ។

ពាក្យថា សូន្យទទេ ក្នុងលោកបុថុជ្ជនបានសេចក្តីថា អត់ មានបានអ្វីទាំងអស់ គឺជារឿងខ្វះខាត សោកស្តាយ... ប៉ុន្តែក្នុងភាសា ធម៌ ឬក្នុងអរិយវិន័យវិញពាក្យថា សូន្យទទេ នេះ គឺអ្វីៗមានគ្រប់ យ៉ាង ត្រឹមត្រូវតាមហេតុ មិនលើស មិនខ្វះ គ្រាន់តែមិនមានម្ចាស់ និងប្រាសចាកការប្រកាន់ប៉ុណ្ណោះឯង ។ កាលបើមិនមានសេចក្តី ប្រកាន់ ឲ្យយ៉ាងនេះវិញ ឬឲ្យយ៉ាងនោះវិញដូច្នេះហើយ ចិត្តក៏រមែង ស្ងប់ គឺស្ងប់នូវទុក្ខកង្វល់ ស្ងប់ការខកចិត្ត ។ ចិត្តស្ងប់របស់ព្រះ-ខីណាស្រព គឺជាចិត្តទំនេរមិនមានសកម្មភាពជាអភិសង្ខារឡើយ ។ ត្រង់ដែលកម្មភពនិងឧបបត្តិភពមិនមាន គឺជាព្រះនិព្វាន។

គ្រប់គ្នាមានទុក្ខ ព្រោះមានបញ្ចក្ខន្ធ ប៉ុន្តែបើបានសិក្សា មាន

បញ្ញាដឹងនូវបញ្ចក្ខន្ធតាមសេចក្តីពិត នោះជីវិតពិតជារស់នៅយ៉ាងសប្បាយ ។ មនុស្សយើង មានទុក្ខតាមផ្លូវចិត្ត សុទ្ធតែមកអំពីសេចក្តីប្រាថ្នាអ្វីៗដោយតណ្ហាទាំងអស់ តណ្ហាកើតមានព្រោះហេតុដែលមិនដឹងនូវបញ្ចក្ខន្ធហ្នឹងឯង គឺថាកាលបើមិនដឹងដោយអវិជ្ជាហើយ ក៏រមែងប្រកាន់នូវបញ្ចក្ខន្ធថាជាយើង ថាជាខ្លួនយើង ទើបត្រូវការប្រាថ្នាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងឲ្យខ្លួនឯង ដែលជាតួខ្វះខាតរហេមរហាមសព្វគ្រប់នោះៗ ម្ល៉ោះហើយ លទ្ធផលជាក់ស្តែង គឺទុក្ខសោក ចង្អៀត-ចង្អល់ផ្លូវចិត្ត ។ ដែលថា ជីវិតពិតជារស់នៅយ៉ាងសប្បាយ ព្រោះមិនមានតួខ្វះខាតរហេមរហាមនោះឯង នេះឈ្មោះថា សប្បាយ-បដិបទា ជាបដិបទាទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ។

ក្នុងរឿងមួយ មនុស្សល្ងង់ដេកកើតទុក្ខអស់កម្លាំងចិត្ត មិនចេះកែខៃធ្វើឲ្យចិត្តរឹងប៉ឹងមានកម្លាំងវិញឡើយ ចំណែកមនុស្សឆ្លាតចេះជួយខ្លួនឯងឲ្យរួចពីបាប ទាំងចេះសាងកម្លាំងឲ្យចិត្តប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកុសលធម៌ផ្សេងៗបានទៀតផង ។

មកពីរបស់ល្អ ទើបយើងពេញចិត្ត ឬមកអំពីការពេញចិត្តទើបមានរបស់ល្អ ? បើរបស់នោះពិតជាល្អដោយខ្លួនឯងមែន ហេតុ

ដូចម្តេចបានជាអ្នកដទៃ មានការទាស់ចិត្តទាំងស្អប់ទៀតផងយ៉ាង នេះ ? ចំណែកវិបស្សនាថ្នាក់និព្វិទាញាណ រមែងនឿយណាយចំពោះ សង្ខាររលោក ហើយបង្អោនទៅត្រេកអរចំពោះព្រះនិព្វានវិញ ។ ដូច្នេះ កាលបើយើងបានរកឃើញថា របស់ល្អគឺមកអំពីយើងពេញ ចិត្តពិតហើយ យើងគប្បីអប់រំចិត្តឲ្យមានសន្តោសចំពោះ បច្ច័យ៤ បែបនេះ យើងនឹងបានរស់នៅដោយសប្បាយជាមួយនឹងរបស់ដែល យើងមាន ទាំងត្រេកអរចំពោះព្រះនិព្វានដែលមិនមាននូវបញ្ចក្ខន្ធ ទៀតផង ។

មនុស្សយើងជួបគ្នា តាមឧបនិស្ស័យដែលធ្លាប់មានជាមួយគ្នា មក ឯការដែលបានស្គាល់គ្នានិងរាប់អានគ្នា ទៅតាមការតាំងចិត្តផ្សំ ថែមទៀត ចំណែកការបែកចាកគ្នាទៅវិញនោះ វាជារឿងធម្មតានៃ ការជួប មិនចាំបាច់បន្ទោសហេតុក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាមកពីហេតុអ្វីនោះ ឡើយ ។ អ្នកចាស់កន្លងទៅ អ្នកថ្មីមកដល់ កុំភ្លេច ស្រឡាញ់និង មើលថែខ្លួនឯង ព្រោះមិនមានអ្នកណាមកហើយមិនទៅនោះទេ ទី បំផុតយើងត្រូវរស់នៅជាមួយនឹងខ្លួនឯងជាមនុស្សល្អ ជាអ្នកមាន បុណ្យបានធ្វើទុកហើយ ទើបបាននូវទីពឹងពិតប្រាកដ ។

គ្រប់គ្នាប្រាថ្នាសេចក្តីសុខ ត្រូវតែសិក្សាអំពីហេតុនៃសេចក្តីសុខនោះៗ ជឿទុកចិត្តលើសេចក្តីល្អថាពិតជាហេតុនៃសេចក្តីសុខមែន ទាំងសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នទាំងសុខក្នុងបរលោក ទាំងជាឧបនិស្ស័យនៃលោកុត្តរធម៌ទៀតផង ដាច់ខាតកុំជឿកិលេសនាំឲ្យប្រព្រឹត្តបាបកម្មផ្សេងៗឡើយ ។

កុំមិនហ៊ានធ្វើអាក្រក់ ព្រោះដោយសារខ្លាចគេដឹង ត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងនោះ គឺត្រូវអប់រំសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ឲ្យចេះខ្ពើមបាបពិតៗ ឃើញការវៀរចាកបាបបានជាជ័យជម្នះ មានអានិសង្សឲ្យយើងបានរស់នៅជាមួយនឹងសេចក្តីល្អក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដែលគួរឲ្យសប្បាយចិត្តពិតៗ ។

យើងបានដឹងរឿងក្នុងលោកនេះដូច្នេះថា ផែនដីវិលជុំវិញខ្លួនឯង ហើយវិលជុំវិញព្រះអាទិត្យទៀត នេះគ្រាន់តែលើកយកមកជាបទសិក្សា គឺឲ្យយើងចេះពិចារណាខ្លួនដោយខ្លួនឯង ចេះស្រឡាញ់ខ្លួនឲ្យបានល្អដូចជាផែនដីវិលជុំវិញខ្លួនឯងអ៊ីចឹង ជាមួយគ្នានឹងការចេះស្រឡាញ់អ្នកដទៃ រក្សាអ្នកដទៃ ដូចជាផែនដីវិលជុំវិញព្រះ-អាទិត្យដូច្នោះឯង ។ ត្រូវចងចាំនិងយល់ឲ្យច្បាស់ថា ក្នុងលោកនេះមិនមានអ្វីដែលសំខាន់សម្រាប់យើង ឲ្យដូចជាយើងដែលជាមនុស្ស

ល្អនេះទេ បើយើងអស់ល្អក្នុងខ្លួនឯងហើយ មិនមានអ្វីក្នុងលោកនេះមកជំនួសបានឡើយ ។

កុំធ្វើសេចក្ដីល្អ ដោយគ្រាន់តែចង់ឲ្យគេដឹងប៉ុណ្ណឹងនោះ គឺត្រូវសិក្សាឲ្យស្គាល់សេចក្ដីល្អពិតប្រាកដ សេចក្ដីល្អជាកល្យាណធម៌ដូចជាកល្យាណមិត្ត ដែលតែងតែជួយទំនុកបម្រុងនិងថែរក្សា ឲ្យយើងបានជួបប្រសព្វតែនឹងសេចក្ដីសុខ សេចក្ដីចម្រើន ឆ្លាតឈ្លាសវាងវៃ សមជាមនុស្សដែលខ្លួនឯងគួរគោរព គាប់គួរនឹងសតិ-សម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួន ទាំងស័ក្ដិសមធ្វើជាកូនរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធពិតៗទៀតផង ។

យើងមិនមែនជាព្រះអរហន្ត តែក៏អាចសិក្សាអំពីព្រះអរហន្តបានដែរ ទាំងដែលយើងមិនអាចដឹងគុណធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ-អរហន្ត តែក៏អាចសិក្សាស្ដាប់យល់បានថា ព្រះអរហន្តមិនមានកើតទុក្ខផ្លូវចិត្តជាពិតប្រាកដ ។ ការសិក្សាយល់បានដូច្នេះ នាំឲ្យយើងបានដឹងច្បាស់អំពីចិត្តខ្លួនយើងហ្នឹងឯងជាតួកើតទុក្ខ ព្រោះតែកិលេសក្នុងចិត្តខ្លួនឯង ប្រសិនបើមានអ្នកដទៃសាងសេចក្ដីទុក្ខឲ្យម៉្លេះសមគេស្អប់ព្រះអរហន្ត គេក៏អាចសាងទុក្ខឲ្យព្រះអរហន្តអង្គ

នោះៗកើតទុក្ខផ្លូវចិត្តបានដែរ ។ កាលបើយើងយល់ច្បាស់ហើយ គប្បីមានស្មារតីរក្សាចិត្តខ្លួនឯងឲ្យបានល្អ មិនមែនព្រោះបានសម្បត្តិអ្វីៗក្នុងលោក ហើយក៏មិនមែនជាការទៅឈ្នះព្រោះចង់ឈ្នះអ្នកដទៃនោះទេ ការមិនកើតទុក្ខព្រោះឈ្នះកិលេសក្នុងចិត្តខ្លួនឯងតែប៉ុណ្ណោះ ហើយការដែលមិនកើតទុក្ខនេះឯងដែលជាបរមសុខ គឺព្រះនិព្វានទៀតផង ។

រឿងរ៉ាវពេញពិភពលោក កង្វល់មានក្នុងចិត្តមនុស្សម្នាក់ៗរៀងៗខ្លួន ប៉ុន្តែ ទាំងរឿងរ៉ាវនោះៗ ពេញភូមិស្រុក ពេញទាំងពិភពលោក ចំណែកចិត្តស្ងប់ គឺមិនមានកង្វល់អ្វីឡើយ មានតែភាពទំនេរក្នុងចិត្តប៉ុណ្ណោះ ។ ភាពទំនេរក្នុងចិត្ត មិនមែនបានសេចក្តីថាមិនធ្វើការងារជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃនោះទេ មានតែប្រយោជន៍សំខាន់ៗទៀតផង ព្រោះជាប្រយោជន៍ដែលសម្រេចបានមកអំពីចិត្តស្ងប់របស់សប្បុរស ។

៤. ពោតលិយសូត្រ

សម័យមួយព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅអាបណនិគម (និគមដែលសម្បូណ៌ផ្សារលក់ដូរ) នៃពួកជនអង្គុត្តរាបៈ ក្នុងអង្គុត្ត-រាបជនបទ (និគមនោះ នៅជិតទន្លេមហី ដែលបត់ទៅទិសខាងជើង) ។ នៅពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់បំពេញពុទ្ធកិច្ច បិណ្ឌបាតប្រោសសត្វ ព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃហើយ និងក្រោយអំពីភត្តកិច្ច ទ្រង់បានបញ្ជូនភិក្ខុសង្ឃទៅកាន់ទីរៀងៗអង្គ ព្រះដ៏មានព្រះភាគតែមួយព្រះអង្គឯងបានយាងចូលក្រោមម្លប់មហាវ័ន គង់ប្រថាប់នៅនាមាត់ទន្លេមហី មិនឆ្ងាយអំពីនិគមនោះឡើយ ។

សម័យនោះ ពោតលិយគហបតីស្លៀកដណ្តប់សំពត់សមគួរ ប្រដាប់ឆត្រនិងស្បែកជើង ដើរត្រាច់ទៅរឿយៗដើម្បីសម្រួលស្មុង ហើយក៏ដើរសំដៅទៅកាន់ដងព្រៃដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ប្រថាប់នៅ ទាំងបានចូលទៅរកព្រះអង្គ ធ្វើនូវសេចក្តីរីករាយ ហើយឈរនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មាននូវព្រះពុទ្ធ-ដីកាដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អាសនៈមានគ្រប់គ្រាន់ បើអ្នកត្រូវការ

ចូរអង្គុយចុះ ។ បោតលិយគហបតី នៅស្ងៀមទាំងនឹកអន់ចិត្ត ដោយសេចក្ដីក្រោធ ត្រង់ដែលព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់ត្រាស់ហៅគាត់ដោយពាក្យថាគហបតី ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ហៅដោយពាក្យថាគហបតីដូច្នេះ ជាលើកទី ២ ទាំងជាលើកទី ៣ ទៀតផង បោតលិយគហបតីមានចិត្តខឹងដល់ថ្នាក់ទ្រាំមិនបាន នៅពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ហៅជាលើកទី ៣ ទើបបានពោលថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គហៅខ្ញុំដោយពាក្យថាគហបតីណា ពាក្យនោះមិនសមគួរឡើយ ពាក្យនោះមិនសុភាពឡើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាលគហបតី អាការ ភេទ និងនិមិត្តរបស់អ្នក នៅប្រាកដជារបស់គហបតីនៅឡើយទេតើ ។

ទោះជាបោតលិយគហបតី ទូលព្រះអង្គថា ខ្លួនលាលែងអំពីការងារគ្រប់ជំពូក ប្រគល់មរតកឲ្យដល់កូនចៅអស់ហើយ មិនមានជំនួញជួញដូរអ្វីទៀតឡើយ ដូច្នេះក៏ដោយ ក៏ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់អំពីការផ្ដាច់បង់ នូវជំនួញក្នុងអរិយវិន័យដោយឡែកផ្សេងដែរ ។ កាលដែលបោតលិយគហបតីក្រាបទូលសួរហើយ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងអំពីធម៌ ៨ ប្រការ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីផ្ដាច់បង់នូវជំនួញក្នុងអរិយវិន័យ ធម៌ ៨ ប្រការគឺ

១- **អបាណាតិបាតំ និស្សាយ បាណាតិបាតោ**

បហាតព្វោ ព្រោះអាស្រ័យការមិនសម្លាប់សត្វ ទើបលះបង់ការសម្លាប់សត្វចេញបាន ។

២- **ទិន្នាទានំ និស្សាយ អទិន្នាទានំ បហាតព្វំ** ព្រោះអាស្រ័យការកាន់យកតែទ្រព្យដែលគេឲ្យ ទើបលះបង់ការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យចេញបាន ។

៣- **សច្ចំ វាចំ និស្សាយ មុសាវាទោ បហាតព្វោ** ព្រោះអាស្រ័យសច្ចវាចា ទើបលះបង់ការពោលពាក្យកុហកចេញបាន ។

៤- **អបិសុណំ វាចំ និស្សាយ បិសុណា វាចា បហាតព្វា** ព្រោះអាស្រ័យពាក្យមិនញុះញង់ ទើបលះបង់ពាក្យញុះញង់ចេញបាន ។

៥- **អគិទ្ធិលោភំ និស្សាយ គិទ្ធិលោភោ បហាតព្វោ** ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីមិនលោភលន់ ទើបលះបង់សេចក្តីលោភលន់ចេញបាន ។

៦- **អនិន្ទារោសំ និស្សាយ និន្ទារោសោ បហាតព្វោ** ព្រោះអាស្រ័យការមិននិន្ទាគ្នាន់ក្នាញ់ ទើបលះបង់ការនិន្ទាគ្នាន់ក្នាញ់ចេញបាន ។

៧- **អក្កោធុបាយាសំ និស្សាយ កោធុបាយាសោ បហាតព្វោ** ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីមិនក្រោធចង្អៀតចង្អល់ ទើបលះបង់ការចង្អៀតចង្អល់ដោយសេចក្ដីក្រោធចេញបាន ។

៨- **អនតិមានំ និស្សាយ អតិមានោ បហាតព្វោ** ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីមិនមើលងាយគេ ទើបលះបង់ការមើលងាយគេចេញបាន ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្ដែងចែកធម៌ ៨ ប្រការនេះឲ្យពិស្ដារនៅក្នុងព្រះសូត្រនេះ ។ ធម៌ ៨ ប្រការនេះគឺជាសីលនៅក្នុងព្រះបាដិមោក្ខសំវរសីលសម្រាប់ភិក្ខុក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ធម៌ទី ១ និងទី ២ ជាសីលផ្លូវកាយ ធម៌ទី ៣ និងទី ៤ ជាសីលផ្លូវវាចា ធម៌ទី ៥ ទី ៧ និងទី ៨ ជាសីលផ្លូវចិត្ត ឯចំណែក **អនិន្ទារោសៈ** គឺធម៌ ទី ៦ ជាសីលផ្លូវកាយក៏មាន សីលផ្លូវវាចាក៏មាន ។

ធម៌ទាំង ៨ ប្រការនេះ ទាក់ទងទៅនឹងការពិចារណា ហើយនិងការលះបង់របស់ព្រះអរិយសាវ័ក មានជាដើមដូចដែលព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់នៅក្នុងធម៌ទី ១ ដូច្នេះថា

ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ តែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ព្រោះហេតុតែសំយោជនៈ

ទាំងឡាយណា អាត្មាអញបានប្រតិបត្តិដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្ដាច់បង់នូវសំយោជនៈទាំងនោះចេញហើយ ម្យ៉ាងទៀត បើអាត្មាអញជាអ្នកសម្លាប់សត្វហើយ សូម្បីខ្លួនឯង ក៏ដើម្បីតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះហេតុតែការសម្លាប់សត្វនោះ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណារឿយៗហើយ ក៏គប្បីតិះដៀលអាត្មាអញបាន ព្រោះហេតុតែការសម្លាប់សត្វនោះដែរ លុះអាត្មាអញទម្លាយរាងកាយ ខាងមុខបន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ ទុគ្គតិនឹងមានជាប្រាកដ ព្រោះហេតុតែការសម្លាប់សត្វនោះឯង ។ ធម្មជាតិនេះ គឺការសម្លាប់សត្វ ឈ្មោះថាសំយោជនៈ ឈ្មោះថានីវរណៈ ម្យ៉ាងទៀត អាសវៈទាំងឡាយណាមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុតែការសម្លាប់សត្វ អាសវៈដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលវៀរចាកការសម្លាប់សត្វយ៉ាងនេះឯង ។

ការសម្លាប់សត្វជាដើម ពោលគឺអកុសលធម៌ទាំង ៨ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ជាសំយោជនៈ ជានីវរណៈ ។ ទោះជាមិនរាប់នៅក្នុងសំយោជនៈ ១០ នីវរណៈ ៥ ប៉ុន្តែទ្រង់ត្រាស់ដោយអំណាចនៃទេសនាថា ជាគ្រឿងចងទុក និងជាគ្រឿងរារាំងបិទឃាំងទុកក្នុងវដ្ដៈដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

អវិជ្ជាសវៈ កើតឡើងនៅក្នុង **បាណាតិបាត និន្ទារោសៈ** និង **ភោគុបាយាសៈ** ។ កាមាសវៈ ទិដ្ឋាសវៈ និងអវិជ្ជាសវៈ កើតឡើងនៅក្នុង **អទិន្នាទាន មុសាវាទ** និង **បិសុណាវាចា** ។ ទិដ្ឋាសវៈ និងអវិជ្ជាសវៈ កើតឡើងនៅក្នុង **គិទ្ធិលោភៈ** ។ ភវាសវៈ និងអវិជ្ជាសវៈ កើតឡើងនៅក្នុង **អតិមានះ** ។

សំណួរ

១- ហេតុដូចម្ដេច បានជាអាសវៈ ៣ (វៀរអវិជ្ជាសវៈ) មិនកើតក្នុងបាណាតិបាតជាដើម ?

២- ភវាសវៈ មិនកើតក្នុងអទិន្នាទានជាដើម ?

៣- កាមាសវៈ និងភវាសវៈ មិនកើតក្នុងគិទ្ធិលោភៈ ?

៤- កាមាសវៈ និងទិដ្ឋាសវៈ មិនកើតក្នុងអតិមានះ ?

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងអំពីការផ្ដាច់បង់ជំនួញដោយសព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យ ដទៃផ្សេងទៀត គឺអរិយសាវ័ក តែងពិចារណានូវទោសរបស់កាមទាំងឡាយតាមដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងហើយ ដោយឧបមាផ្សេងៗ មានឧបមាដូចជារាងឆ្អឹងជាដើម ថាកាមទាំងឡាយមានទុក្ខ

ច្រើន មានសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសរបស់កាមទាំងនោះ មានច្រើនក្រៃលែង ។ អរិយសាវ័ក បានឃើញសេចក្ដីនេះ តាមពិត ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃយ៉ាងដូច្នេះហើយ ក៏លះបង់នូវឧបេក្ខាដែលមាន អារម្មណ៍ផ្សេងៗ គឺឧបេក្ខាក្នុងបញ្ចកាមគុណដែលមានសភាពផ្សេង គ្នា ហើយចម្រើននូវឧបេក្ខាក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ដែលមានសភាពតែមួយ អាស្រ័យអារម្មណ៍តែមួយ (គឺចតុត្ថជ្ឈាន ចតុក្កន័យ អាស្រ័យ អារម្មណ៍ណាហើយ ក៏អាស្រ័យអារម្មណ៍តែមួយនោះ សូម្បីតាំងនៅ ក្នុងឈាននោះពេញមួយថ្ងៃក៏ដោយ) បានដល់ឧបេក្ខាជាទីរលត់ទៅ នូវឧបាទានដែលអាស្រ័យលោកាមិសៈ មិនមានសេសសល់ ដោយ ប្រការទាំងពួង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់វិជ្ជាបីជាបន្ត រួច ហើយទើបត្រាស់សួរដល់បោតលិយគហបតី អំពីការផ្ដាច់បង់នូវ ជំនួញក្នុងអរិយវិន័យ ដែលមានសភាពដូចដែលព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ សម្ដែងមកនេះ តើមានក្នុងខ្លួនគហបតីដែរឬទេ ។

បន្ទាប់អំពីបោតលិយគហបតី ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ អំពីភាពឆ្ងាយគ្នារវាងខ្លួនគាត់ ជាមួយនឹងការផ្ដាច់បង់ជំនួញក្នុង អរិយវិន័យហើយ គាត់បានប្រកាសគុណព្រះភិក្ខុសង្ឃថាជាបុរស- អាជានេយ្យដោយពិត ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានធ្វើឲ្យគាត់ចេះ គោរពស្រឡាញ់ដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លាចំពោះពួកសមណៈដែលជាអ្នក

បួសដោយប្រពៃក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ទាំងបានសរសើរព្រះធម៌ទេសនា ជាចុងបញ្ចប់ក៏ប្រកាសខ្លួនជាឧបាសកដល់សរណៈស្មើដោយជីវិត ។

សូមអនុមោទនា !

ខ្លឹមសារនៃមហាកុសល

យើងគប្បីស្វែងរកភាពរីករាយស្រស់ស្រាយនៃជីវិតក្នុងបុណ្យកុសលហ្នឹងតែម្ដង ដោយមិនចាំបាច់រង់ចាំពេលណាទៀតឡើយ ។ បើចិត្តជាបុណ្យហើយ គឺអារម្មណ៍ល្អហើយ ដែលអារម្មណ៍មិនល្អមកអំពីចិត្តសៅហ្មង ចិត្តបាបអកុសលទេតើ បើមិនអប់រំកុសលភាវនាទេ ចង់បានអារម្មណ៍ល្អៗស្រាប់ៗមិនមានឡើយ ។

មនុស្សយើងតែងស្វែងរកសុភមង្គលនៃជីវិត ដោយមើលរំលងមហាកុសលក្នុងបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ១០ ហើយអន្ទះអន្ទែងស្វែងរកវត្ថុដែលត្រូវការទៅតាមចំណង់ ។

មនុស្សយើងមានរូបកាយហើយនិងចិត្ត រូបកាយជាធាតុមិនដឹងអារម្មណ៍ មានតែចិត្តទេដែលដឹងអារម្មណ៍ បើចិត្តដឹងអារម្មណ៍នោះជាមហាកុសលចិត្តទៅហើយ មានយើងឯណាអ្នកកើតទុក្ខទៀតនោះ ។

គេធ្វើឆត្រដើម្បីបាំងថ្ងៃ ឬបាំងភ្លៀងមិនមែនដើម្បីមិនឲ្យថ្ងៃរះ ឬមិនឲ្យភ្លៀងនោះទេ យ៉ាងណា អារម្មណ៍ដែលជារឿងរ៉ាវផ្សេងៗ ជាអំពើឬជាពាក្យសម្ដីអ្នកដទៃ គឺប្រៀបដូចជាថ្ងៃក្ដៅ ឬភ្លៀងដូច្នោះដែរ បើយើងប្រព្រឹត្តធម៌ មានសេចក្ដីអត់ធន់ និងមានមេត្តាជាដើម ក៏ដូចជាយើងមានឆត្របាំងដូច្នោះឯង គឺថាធម៌រមែងរក្សានូវអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ដូចជាបុគ្គលកាន់ឆត្របាំងដើរទៅក្នុងវេលាថ្ងៃក្ដៅ ឬក្នុងពេលភ្លៀងអ៊ីចឹងឯង ។

កុំព្រោះតែពពកមួយដុំបាំងថ្ងៃ ធ្វើឲ្យយើងគិតថា ពិភពលោកនេះមិនមានភាពភ្លឺស្វាងនោះ យ៉ាងណា កុំព្រោះតែអ្នកណាម្នាក់ ឬព្រោះតែរឿងអ្វីមួយ ធ្វើឲ្យយើងគិតថា ជីវិតនេះសៅហ្មងខ្មៅងងឹតពេញមួយជីវិតនោះឡើយ មហាកុសលធ្វើឲ្យជីវិតភ្លឺស្វាង។

នៅពេលកើតទុក្ខ គប្បីសិក្សាថា អ្វីៗប្រព្រឹត្តទៅតាមហេតុ មិនមែនប្រព្រឹត្តទៅតាមការទាមទារទេ ជាក់ស្តែងត្រង់សេចក្តីទុក្ខហ្នឹងឯង ។ នេះជាប្រយោជន៍ដែលទទួលបាននៅពេលមានទុក្ខ ពោលគឺសេចក្តីទុក្ខបង្រៀនយើងឲ្យដឹងការពិត សេចក្តីទុក្ខទោះជាមិនមានអ្នកណាត្រូវការក៏ដោយ ប៉ុន្តែទុក្ខកើតឡើងព្រោះមានហេតុមានបច្ច័យត្រឹមត្រូវ ។

មនុស្សយើងសេពគប់គ្នា ព្រោះតែមានការពេញចិត្តចំពោះចំណុចល្អអំពីគ្នា ឬក៏ត្រូវអធ្យាស្រ័យគ្នា នេះជារឿងរបស់មនុស្សធម្មតា ពេលដែលទាស់ចិត្ត ទាស់អធ្យាស្រ័យ ក៏បែកបាក់គ្នា ឈ្លោះគ្នា និយាយអាក្រក់ពីគ្នា... ចំណែកបណ្ឌិត រមែងយល់អំពីចំណុចខ្វះខាតរបស់អ្នកដទៃ តែងឲ្យអភ័យជានិច្ច ។ បណ្ឌិតមិនសម្លឹងទោសអ្នកដទៃ គឺនៅត្រង់យល់អំពីចំណុចខ្វះខាតរបស់អ្នកដទៃនេះឯង មិនថាអ្នកដទៃនោះ ជាភរិយា ស្វាមី បងប្អូនកូនចៅ ឬក៏អ្នកក្រៅសន្តានណាៗឡើយ ។ ពាក្យថា សម្លឹងទោសអ្នកដទៃ គឺជាការសម្លឹងចាប់ទោស ចាប់កំហុស សង្កត់អ្នកដទៃដើម្បីលើកខ្លួនឯង កើតទៅជារឿងឈ្លោះប្រកែកទាស់ទែងគ្នា ត្រង់នេះ ព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់សម្តែងក្នុងបិដកលេខ ៤៨ ទំព័រ ១៣៤ អំពីកម្លាំង ៨ យ៉ាង គឺ

១- **ទេណ្ណពលា ភិក្ខវេ ទារកា** ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកក្មេងមានការយំជាកម្លាំង ។

២- **កោធពលា មាតុគ្គាមា** ពួកមាតុគ្រាម មានសេចក្តីក្រោធជាកម្លាំង ។

៣- **អាវុធពលា ចោរា** ពួកចោរ មានគ្រឿងអាវុធជាកម្លាំង ។

៤- **ឥស្សរិយពលា រាជានោ** ពួកព្រះរាជា មានឥស្សរិយជាកម្លាំង ។

៥- **ឧជ្ឈត្តិពលា ពាលា** ពួកជនពាល មានការលើកទោស (សម្លឹងទោស) ជាកម្លាំង ។

៦- **និជ្ឈត្តិពលា បណ្ឌិតា** ពួកបណ្ឌិត មានការរំពឹងគិត (មិនសម្លឹងទោស) ជាកម្លាំង ។

៧- **បដិសង្ខានពលា ពហុស្សុតា** ពួកពហុស្សូត មានការពិចារណាជាកម្លាំង ។

៨- **ខន្តិពលា សមណព្រាហ្មណា** ពួកសមណ-ព្រាហ្មណ៍ មានការអត់ធន់ជាកម្លាំង ។

ពោលដោយបរមត្ថ ក្នុងលោកនេះ មិនមានអ្នកណាធ្វើទោសកំហុសឲ្យខ្លួនឯងទេ គឺព្រោះអកុសលមូល លោភៈ ទោសៈ

មោហៈ ជាបច្ច័យ ទើបមានអកុសលកម្មកើតឡើង ។ បណ្ឌិត មិនមែនមិនដឹងទោសថាជាទោសតាមពិតនោះទេ ប៉ុន្តែបណ្ឌិតរមែងសម្លឹងរកប្រយោជន៍ឲ្យបានសម្រេចដល់ខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ ប្រយោជន៍គឺសេចក្ដីសុខស្ងប់ និងសេចក្ដីចម្រើនទៅដោយបញ្ញា ។

មិនមានការរក្សាអ្វីណា ឲ្យបាននូវទីពឹង ដូចជាការរក្សានូវសេចក្ដីល្អរបស់ខ្លួនឯងឡើយ ។ អ្វីៗណាដែលមកដល់ជីវិតយើងតាមរយៈទ្វារទាំង ៦ មានទ្វារភ្នែកជាដើម គឺអ្វីៗនោះ មកដើម្បីឲ្យសិក្សាប៉ុណ្ណោះ មិនមែនមកដើម្បីឲ្យហួងហែងទេ ។ ជនទាំងឡាយតែងសោកសៅ ព្រោះហេតុតែហួងហែងអ្វីៗជារបស់ខ្លួនហ្នឹងឯង ។ បើដឹងខ្លួនថាលំបាកក្នុងចិត្តជាមួយនឹងអ្វីៗជុំវិញខ្លួន នេះជាសញ្ញាដាស់តឿនបញ្ជាក់ប្រាប់ថា ត្រូវប្រញាប់ចម្រើនចិត្តស្ងប់ក្នុងកុសលធម៌ ឲ្យចិត្តតាំងនៅក្នុងអារម្មណ៍ត្រជាក់និងភ្លឺស្វាង ។

ព្រះអាទិត្យពេលរះឡើងក៏ភ្លឺស្វាងរុងរឿង មានតេជះរស្មីត្រចះត្រចង់ ដល់ពេលលិចក៏ល្អស្អាតគួរឲ្យគយគន់ ទាំងក្នុងរវាងការរះនិងការលិច ព្រះអាទិត្យបានញុំាងប្រយោជន៍យ៉ាងអស្ចារ្យក្នុងភពផែនដី យ៉ាងណា មនុស្សយើងកើតមក ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យមានសេចក្ដីសុខ និងមានប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃជុំវិញខ្លួន ដល់ពេល

ចាកលោកនេះទៅ ក៏ទៅយ៉ាងល្អស្អាត មានការចងចាំទុកថាជាមនុស្សគំរូល្អ សម្រាប់អ្នកជំនាន់ក្រោយ យ៉ាងនោះឯង ។ សេចក្ដីសុខរបស់មនុស្សយើង មិនមែនស្ថិត នៅលើអ្នកណាម្នាក់ ដែលអត់ពីគាត់ទៅ យើងត្រូវកើតទុក្ខរហូតនោះទេ មិនមែនអ្នកបែកពីយើងទៅនោះ បានយកចិត្តបុណ្យអស់ពីខ្លួនយើងទៅឡើយ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែរស់នៅ ជាមួយនឹងចិត្តបុណ្យរបស់យើងឲ្យបានល្អតទៅទៀត ហើយនឹងផ្ញើទុកនៅក្នុងការចងចាំរបស់អ្នកដទៃ គឺជាមរតកដ៏សែនសំខាន់ ។

ក្នុងការរស់នៅជុំគ្នា ត្រូវយល់អំពីចំណុចខ្វះខាតទៅវិញទៅមក កុំចេះតែប្រកាន់ថា ត្រូវតែយ៉ាងនេះ យ៉ាងនោះ ទៅតាមច្បាប់ទម្លាប់ តាមសុជីវធម៌ ជាដើម ។ បើយើងយល់អំពីចំណុចខ្វះខាតរបស់អ្នកដទៃ នាំឲ្យមានមេត្តាករុណា ចម្រើនឡើងក្នុងចិត្ត តែបើប្រកាន់ដោយការផ្ទៀងផ្ទាត់តាមច្បាប់ទម្លាប់ នាំឲ្យក្រោធឬមើលងាយអ្នកដទៃទៅវិញ ដែលជាការប្រាសចាកមេត្តាករុណាក្នុងចិត្ត ។ ត្រូវចងចាំទុកថា មនុស្សយើងសព្វថ្ងៃ មិនមានអ្នកណាមានសេចក្ដីល្អសម្បូណ៌បែបគ្រប់មុខទៅនោះទេ ដូច្នេះមានតែការឲ្យអភ័យប៉ុណ្ណោះដើម្បីសេចក្ដីសុខក្នុងការរស់នៅជុំគ្នា ។

ការខ្វះខាតជារបស់មនុស្សធម្មតា បើយើងជាទេវតា ត្រូវចេះឲ្យអភ័យ តែបើយើងប្រកាន់ខឹង ស្អប់ មើលងាយអ្នកដទៃ ក៏មិនមានអ្វីខុសពីមនុស្សធម្មតាដែរ ។

មនុស្សតែងខ្វះខាតជារឿងលោកា យើងជាទេវតាត្រូវឲ្យអភ័យ
បើយើងប្រកាន់ស្អប់អ្នកដទៃ ក៏មិនខុសអ្វីពីមនុស្សធម្មតា ។

យល់ដឹង ៤ យ៉ាង

យល់ដឹងពីមនុស្សបានញាតកា យល់ដឹងកិច្ចការបានជាប្រមុខ
យល់ពីជីវិតរមែងបានសុខ យល់ដឹងពីទុក្ខឃើញសច្ចធម៌ ។

ដោយ **ប.ស.ថ.**

៥.ជីវកសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ប្រថាប់នៅក្នុង ជីវកម្ពវ័ន របស់ពេទ្យជីវកកោមារភច្ច ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ពេទ្យ ជីវកកោមារភច្ចបានចូលគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយ បានក្រាបទូលសួរព្រះអង្គដូច្នេះថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះ-អង្គបានឮមកយ៉ាងនេះថា ពួកជនតែងសម្លាប់សត្វ ចំពោះព្រះ-សមណគោតម ព្រះសមណគោតម បើទុកជាជ្រាបហេតុនោះហើយ ក៏រមែងសោយ សាច់ដែលគេធ្វើចំពោះ គឺសាច់ដែលគេធ្វើឧទ្ទិស ចំពោះខ្លួននោះ ឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តើជនទាំងនោះ និយាយត្រូវតាមពាក្យដែលគេពោលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិន មែននិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយពាក្យមិនពិតផង និយាយនូវហេតុ សមគួរដល់ហេតុផងឬទេ ម្យ៉ាងទៀត វាទានុវាទ (ការពោលឬការ ពោលតាម) ប្រកបដោយធម៌ មិនគួរដល់នូវការ តិះដៀល ឬ ព្រះអង្គ ?

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ជនទាំងនោះ មិនបាន

និយាយឲ្យត្រឹមត្រូវតាមពាក្យដែលគេពោលចំពោះតថាគតឡើយ គឺពួកជននោះ និយាយបង្កាច់តថាគតដោយពាក្យមិនពិត ។ ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលមិនគួរបរិភោគដោយហេតុ បីប្រការ គឺដោយការឃើញ ១ ដោយការឮ ១ និងដោយការរង្កៀស ១ ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលមិនគួរបរិភោគដោយហេតុបីយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលគួរបរិភោគដោយហេតុទាំងបី គឺមិនឃើញ មិនឮ និងមិនរង្កៀស ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលគួរបរិភោគ ដោយហេតុទាំងបីនេះឯង ។

១- ដោយការឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកខ្លួនឯង

២- ដោយការឮប្រាកដនឹងត្រចៀកខ្លួនឯង

៣- ដោយការរង្កៀសសង្ស័យ ព្រោះឃើញតែមិនប្រាកដយ៉ាងណា ព្រោះឮតែមិនប្រាកដយ៉ាងណាដែរ និងដោយការរង្កៀសក្រៅពីបានឃើញ បានឮ នេះហៅថា **បរិសង្កិតំ** រង្កៀសសង្ស័យ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់អំពីភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើនអប្បមញ្ញា មានមេត្តាជាដើម ផ្សាយទៅគ្រប់ទិស ជាចិត្តទូលាយ ដល់នូវសភាពធំជាមហគ្គតចិត្ត ប្រមាណមិនបាន មិនមាន

ពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយអាការទាំងពួង ។ កាលដែលភិក្ខុនោះឯង ទទួលបិណ្ឌបាតដ៏ប្រណីតផ្ចិតផ្ចង់ ក៏មិនបានផ្តេកផ្តួល មិនបានជ្រុលជ្រប់ មិនល្មោភ តែងឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកទុក្ខ ក្នុងការឆាន់បិណ្ឌបាតនោះ ដោយមិនបានគិតទុកថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ បានគេប្រគេនបណីតភោជនដូច្នេះទៀត នោះឡើយ ។ នេះគឺព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់បញ្ជាក់ប្រាប់ពេទ្យជីវកកោមារភច្ច អំពីភិក្ខុឆាន់អាហារដោយមិនមានទោស ឆាន់ដោយមិនគិតបៀតបៀនខ្លួនឯង មិនគិតបៀតបៀនអ្នកដទៃ ។

ពេទ្យជីវកៈ បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គគ្រាន់តែបានឮមកយ៉ាងនេះថា ព្រហ្មមានកិរិយានៅដោយមេត្តា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនោះ ខ្ញុំព្រះអង្គ គ្រាន់តែបានឮមកប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគច្បាស់នឹងភ្នែករបស់ខ្លួនហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានកិរិយានៅដោយមេត្តាពិតៗ គឺពេទ្យជីវកៈ ពោលសំដៅដល់បុគ្គលដែលមានព្យាបាទដោយរាគៈទោសៈមោហៈណា រាគៈទោសៈនិងមោហៈនោះព្រះតថាគត បានលះបង់អស់ហើយ ដោយសមុច្ឆេទប្បហាន ។

ជាចុងក្រោយនៃព្រះពុទ្ធដីកាក្នុងព្រះសូត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលជីវកៈ បុគ្គលណាសម្លាប់សត្វ ចំពោះតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត បុគ្គលនោះតែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈ ៥ យ៉ាង គឺ

១- បុគ្គលនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរទៅនាំយកសត្វឯណោះមកដោយឋានៈណា តែងទទួលនូវបាបច្រើន ដោយឋានៈនេះឯង ។

២- សត្វនោះ កាលដែលគេយកខ្សែទាក់កដឹកយកមក ក៏ទទួលទុក្ខទោមនស្សដោយឋានៈណា... ។

៣- បុគ្គលនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរទៅសម្លាប់សត្វនេះដោយឋានៈណា... ។

៤- សត្វនោះ កាលដែលគេកំពុងសម្លាប់ ក៏ទទួលនូវទុក្ខទោមនស្សដោយឋានៈណា... ។

៥- បុគ្គលនោះ ធ្វើឲ្យគេតិះដៀលតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត ដោយអកប្បិយមំសៈ ដោយឋានៈណា បុគ្គលនោះ តែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈនោះឯង ។

ពេទ្យជីវកកោមារភច្ច បានពោលសរសើរព្រះធម៌ទេសនា

ទាំងដែលបានពោលថា អស្ចារ្យណាស់ ពួកភិក្ខុឆាន់តែអាហារជាកប្បិយហ្ន៎ ចម្លែកណាស់ ពួកភិក្ខុឆាន់តែអាហារដែលមិនមានទោសហ្ន៎ ។

សូមអនុមោទនា !

សូមសេចក្តីល្អពីខ្លួនឯង

សព្វថ្ងៃនេះ មិនមានអ្នកណាដឹងរឿងរបស់យើង ជាងខ្លួនយើងនោះឡើយ ទស្សន៍ទាយឲ្យខ្លួនឯងក៏បាន គឺថា ធ្វើល្អបានសេចក្តីល្អ បើធ្វើអាក្រក់ប្រាកដជាបានសន្សំបាបកម្ម ។ មនុស្សយើងបានដល់នូវភាពខ្ពង់ខ្ពស់ ឬថោកទាប ព្រោះអំពើកម្មខ្លួនឯង មិនបាច់បន់ស្រន់ទេ សូមពីខ្លួនឯងតែម្តងទៅ ។

អាក្រក់ឬល្អបង្កខ្លួនឯង គេមិនកោតក្រែងខ្លួនឯងអ្នកសាង
គេលើកតម្កើងព្រោះយើងស្អិតស្អាង ថ្ងៃល្អយើងសាងមិនបាច់ហោរទាយ។

លះកាមលោកីយ៍ចូលកាន់ផ្នួស

អភយទានទើបបានឈ្នះ ទិដ្ឋិមានះលះកុំស្តាយ
ខឹងក្រោធប្រញាប់ឆាប់រសាយ នឿយកាយសុខចិត្តពិតជាល្អ។
អហោសិកម្មចាំឲ្យច្បាស់ វេរាកម្មក្រាស់កុំបន្ត
បញ្ចប់ត្រឹមនេះរឿងរឹករវរ សិក្សាព្រះធម៌លាលោកីយ៍ ។
អង្គុលីមាលយល់ពាក្យឈប់ បាបកម្មសព្វគ្រប់ដើម្បីអ្វី
កើតចាស់ឈឺស្លាប់កប់ក្នុងដី លះកាមលោកីយ៍ចូលកាន់ផ្នួស ៕

ដោយ **ម.ស.វ.**

មហាកុសលសែនស័ក្តិសិទ្ធិ

និន្ទាគួរនាដូចពពក កុំបាច់ចាប់យកមកខ្វល់គិត
វានឹងរសាត់រសាយពិត ប្រឹងតែប្រព្រឹត្តល្អតទៅ ។
ជាតិមុខយើងជ្រើសរើសមិនបាន តែកម្មកល្យាណបានជាផ្លូវ
ជាតិនេះយើងអាចកែតម្រូវ ជ្រើសរើសរកត្រូវសាងជីវិត ។
ចូរធ្វើថ្ងៃនេះឲ្យបានល្អ ដើម្បីបន្តរស់គំនិត
គំនិតនៅរស់សង្ឃឹមពិត បើស្លាប់គំនិតពិតមរណា ។

គំនិតមនុស្សយើងសំខាន់ណាស់ កុំគិតផ្ដេសផ្ដាសរឿងកាមា
គិតឲ្យស្ងប់ចិត្តកើតបញ្ញា សូមថ្លែងអត្ថាមហាកុសល ។
អារោគ្យត្ថៈមិនមានរោគ កិលេសស្មោគគ្រោករោគខ្វាយខ្វល់
កំណាញ់ច្រណែនសែនរចល់ ថ្នាំមហាកុសលផលសុខចិត្ត ។
សុន្ទរត្ថៈជាក់ជាល្អ សោភ័ណបវរល្អប្រណីត
ល្អកាយវាចាព្រោះសុចរិត ល្អចេញពីចិត្តមហាកុសល ។
អនវជ្ជត្ថៈមិនមានទោស ត្រឹមត្រូវអត់ខុសលុះមគ្គផល
មិនមានអំនួតមាយាកល គឺមហាកុសលផលល្អស្អាត ។
ឆេកត្ថៈថាមហាសែនចេះ បុណ្យជាចំណេះចេះហើយឆ្លាត
លះបង់តណ្ហាមេខ្វះខាត ទានសីលសែនឆ្លាតមហាកុសល។
សុខវិបាកត្ថៈកថា ចុងក្រោយនេះណាជាមហាផល
សុខជាវិបាកមហាកុសល លោកីយ៍ឲ្យដល់លោកុត្តរា ។
ចារចងចែងចប់ទ្រព្យគឺបុណ្យ ទាំងក្រោយទាំងមុនប្រាំប្រការ
រឿងរ៉ាវជីវិតពិតបញ្ហា ដោះដោយបញ្ញាមហាកុសល ។
រឿងល្អប្រាកដក្នុងចិត្តគិត ដំណឹងល្អពិតចិត្តអស់ខ្វល់
កើតឡើងពីចិត្តមហាកុសល សម្រេចមគ្គផលដល់និព្វាន ៕

ដោយ **ម.ស.ទ.**

គប្បីជាមនុស្សល្អរបស់ខ្លួនឯង

មនុស្សយើង គប្បីជាមនុស្សល្អរបស់ខ្លួនឯងឲ្យបានពិតប្រាកដផង កុំគ្រាន់តែជាមនុស្សល្អរបស់អ្នកដទៃនោះ ពោលគឺ គប្បីជាមនុស្សល្អពិតប្រាកដ មិនជាមនុស្សលាក់ពុត រស់នៅដោយសេចក្តីរីករាយ មិនក្តៅក្រហាយចិត្ត សុខស្ងប់ជាមួយនឹងខ្លួនឯងជាមនុស្សល្អ ។

មានពាក្យគេលើកឡើងថា ឈ្នះល្បែងទិញរបស់ ចាញ់ល្បែងអស់ លក់របស់លេងល្បែង... មានរឿងដែលគួរគិតក្នុងជីវិតមនុស្សយើងនេះ នៅត្រង់ដែលថា រស់នៅខំប្រឹងរកទ្រព្យសម្បត្តិ មិនហ៊ានឲ្យទាន ទាំងគ្មានសីលទៀត ដល់ពេលឈឺអ្វីមួយធំដុំ ក៏ត្រូវចំណាយទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលរកបាននោះ ព្យាបាលជំងឺរហូតអស់ទ្រព្យទៅវិញ ហើយក៏ត្រូវស្លាប់... សួរថា ទ្រព្យមានតម្លៃជាងជីវិត ឬជីវិតមានតម្លៃជាងទ្រព្យ ? បើថា ជីវិតមានតម្លៃជាងទ្រព្យ ហេតុអ្វីក៏ត្រូវចំណាយជីវិតរាប់សិបឆ្នាំដើម្បីតែទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយទីបំផុតទ្រព្យសម្បត្តិមិនអាចធានាអាយុជីវិតនេះទុកបានឡើយ ត្រូវស្លាប់ទៅជាខ្មោចអត់ឃ្លាន ព្រោះតែមិនបានធ្វើទានរក្សាសីល ។ ត្រូវសួរថែម

មួយទៀតថា ខំប្រឹងបរិភោគនិងចំណាយទ្រព្យសម្បត្តិដើម្បីព្យាបាលរោគ ត្រូវការជីវិតនៅរស់ តើដើម្បីអ្វី ? តាមពិត ជីវិតមនុស្សយើងមានតម្លៃពិសេស នៅត្រង់កុសលវិបាកបដិសន្ធិ ដែលជាដើមទុនសម្រាប់ធ្វើការឲ្យបានសម្រេចនូវប្រយោជន៍ដ៏ធំ ដែលជាប្រយោជន៍សម្រាប់ខ្លួនឯងឈ្មោះកិលេស និងប្រយោជន៍សុខស្ងប់ក្នុង ពិភពលោក ។ សម្បត្តិដើមទុនគឺកុសលវិបាកបដិសន្ធិរបស់មនុស្សយើងនេះ ជាសម្បត្តិដ៏ សំខាន់សម្រាប់សាងនូវគុណវិសេស ចាប់តាំងពីគុណធម៌លោកិយ រហូតដល់លោកុត្តរ ឲ្យសម្រេចបាន ប៉ុន្តែព្រោះការមិនបានយល់ មនុស្សយើងប្រើប្រាស់ដើមទុនដ៏សំខាន់នេះគ្រាន់តែដើម្បីសេពសោយនូវកាមគុណ សាងគ្រឿងញៀន គ្រឿងស្រវឹង ផ្សេងៗសម្រាប់ខ្លួនឯង មិនតែប៉ុណ្ណោះ នៅសាងអាវុធសង្គ្រាមដ៏ខ្លាំងក្លា គឺពាក្យសម្ដីបញ្ឈឺចិត្ត ញុះញង់ និងមុសាប្រហារកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្នកដទៃជាដើមទៀតផង ។

៦. ឧបាលិវាទសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅបាវារិកម្ពវ័ន ជិតស្រុកនាលន្ទាដែលជាស្រុកកំណើតរបស់ ព្រះអគ្គសាវ័កទាំងពីរអង្គ ។ សម័យនោះ និគន្ថនាដបុត្តក៏បាននៅអាស្រ័យ ក្នុងស្រុកនាលន្ទានោះដែរ ជាមួយនឹងនិគន្ថបរិស័ទជាច្រើននាក់ទៀត ក្នុងកាលនោះ មានការសន្ទនារវាងទីឃតបស្សីជាពួកនិគ្រន្ថ ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដែលទីឃតបស្សីបានលើកឡើងថា និគន្ថនាដ-បុត្តបញ្ញត្តនូវកាយទណ្ឌៈ (កាយកម្ម) ថាមានទោសធំជាងគេ ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម មិនបញ្ញត្តនូវវចីទណ្ឌៈនិងមនោទណ្ឌៈ ថាមានទោសធំដូចជាកាយទណ្ឌៈនោះឡើយ ។ ចំណែកព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា មនោកម្មមានទោសធំជាងគេ ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម។

ទីឃតបស្សី បាននាំសេចក្តីនេះមកប្រាប់ដល់និគន្ថនាដបុត្ត ក្នុងកាលនោះ ឧបាលិគហបតីជាប្រធានលើនិគន្ថបរិស័ទ បានសរសើរទីឃតបស្សី ហើយរ៉ាប់ខ្លួនទៅលើកវាទៈចំពោះព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ទាំងនិគន្ថនាដបុត្តក៏យល់ព្រម ប៉ុន្តែទីឃតបស្សីចេះតែ

ពោលជំទាស់រឿយៗ ព្រោះក្នុងចិត្តក្រែងឧបាលិគហបតីកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាចុះចូលជាបរិស័ទរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគវិញ ។ បានជាទីឃ-តបស្សីក្រែងដូច្នេះ មកអំពីទីឃតបស្សីធ្លាប់បានឃើញព្រះវរកាយរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ និងធ្លាប់សន្ទនារឿយៗជាមួយនឹងព្រះអង្គ ចំណែកនិគន្ថនាដបុត្ត មិនទាំងធ្លាប់បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគម្តងផង ទើបមិនព្រមស្តាប់ពាក្យរបស់ទីឃតបស្សី ទាំងទុកចិត្តថា ឧបាលិគហបតី មិនចុះចូលជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមឡើយ មានតែព្រះសមណគោតមទេ ដែលគប្បីចុះចូលជាសាវ័ករបស់ឧបាលិគហបតីវិញ ។

ឧបាលិគហបតី ទទួលពាក្យរបស់និគន្ថនាដបុត្ត ហើយក្រោកចាកទីអង្គុយ សំពះនិគន្ថនាដបុត្តធ្វើប្រទក្សិណរួចបានចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ នៅក្នុងបាវារិកម្ពវ័ន ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ។ ឧបាលិគហបតី មិនមែនថ្វាយបង្គំព្រះអង្គព្រោះសុជីវធម៌ ឬព្រោះព្រះអង្គជាត្រកូលក្សត្រនោះទេ តែព្រោះឧបាលិគហបតីឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគភ្លាម ក៏កើតសេចក្តីជ្រះថ្លាភ្លាម ទើបថ្វាយបង្គំព្រះពុទ្ធអង្គដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ កាលដែលបានស្តាប់ព្រះធម៌ទេសនា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អំពីមនោកម្មមានទោសធំជាងគេ ក្នុងការប្រព្រឹត្តបាបកម្ម ឧបាលិគហបតី បានដឹងក្នុងចិត្តថា

ពាក្យណែនាំរបស់និគន្ថនាដបុត្តជាសាស្តាធំរបស់យើង មិនអាចនាំសត្វឲ្យរួចផុតចាកទុក្ខបានឡើយ ចំណែកព្រះធម៌ទេសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទើបនាំសត្វឲ្យរួចផុតចាកទុក្ខបានមែន ។ ឧបាលិគហបតីបានពោលសរសើរព្រះធម៌ទេសនា ហើយសូមដល់ព្រះត្រៃសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរធ្វើនូវការពិចារណារឿយៗចុះ ព្រោះការពិចារណារឿយៗនៃមនុស្សដែល គេស្គាល់ប្រាកដដូចជាខ្លួនអ្នក ជាការប្រពៃពេក។ ព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ត្រាស់ឲ្យឧបាលិគហបតីពិចារណាក្នុងការដែលដល់នូវព្រះត្រៃសរណគមន៍ ព្រោះខ្លួនអ្នកក៏បានយកនិគន្ថនាដបុត្តជា សរ-ណៈហើយដែរ ដូច្នេះត្រូវពិចារណាក្នុងការដល់នូវសរណៈនេះឲ្យបានច្បាស់លាស់ ។ ឧបាលិគហបតី រឹតតែជ្រះថ្លានឹងព្រះពុទ្ធដីកា មានចិត្តត្រេកអររីករាយជាពន់ពេក បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ អំពីកាលដែលពួកនិគ្រន្ថបានខ្ញុំព្រះអង្គជាសាវ័កនោះ បានលើកទង់សំពត់ក្នុងស្រុកនាលន្ទាទាំងអស់ ដោយអំណរថា ឧបាលិគហបតីចុះចូលមកជាសាវ័ករបស់ពួកយើងហើយ ចំណែកព្រះដ៏មានព្រះភាគវិញ នៅពេលដែលខ្ញុំព្រះអង្គសូមដល់ត្រៃសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត ព្រះអង្គបានរំលឹកដល់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យមានការពិចារណារឿយៗ ។

ឧបាលិគហបតី បានសូមដល់ព្រះត្រៃសរណគមន៍ជាគម្រប់ពីរដង ដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់បន្តថា ម្នាលគហបតី ត្រកូលរបស់អ្នកតាំងនៅដូចជាអណ្ដូងនៃពួកនិគ្រន្ថ ជាយូរអង្វែងមកហើយ អ្នកគប្បីសម្គាល់នូវបិណ្ឌបាត ដែលអ្នកគប្បីឲ្យដល់ពួកនិគ្រន្ថនោះដែលបានចូលមកដល់ផងចុះ ។ ឧបាលិគហបតី រឹងរឹតតែបន្ថែមសេចក្ដីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធដីកា ព្រោះធ្លាប់តែបានឮពីសម្នាក់នៃពួកនិគ្រន្ថមកថា ព្រះសមណគោតមហាមឃាត់ទានចំពោះគ្រូដទៃ សាវ័កដទៃ គួរឲ្យចំពោះតែតថាគត និងសាវ័ករបស់តថាគតទើបមានផលច្រើន ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបានណែនាំដល់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យធ្វើទានដល់ពួកនិគ្រន្ថដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងសម្គាល់កាលដ៏សមគួរក្នុងការឲ្យទាននេះ រួចហើយក៏បានសូមដល់ព្រះត្រៃសរណគមន៍ជាគម្រប់បីដង ។

គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្ដែងនូវអនុបុព្វីកថា គឺទ្រង់ប្រកាសទានកថា សីលកថា សគ្គកថា កាមាទីនវកថា និងនេក្ខមានិសង្សកថា ដល់ឧបាលិគហបតី ។ កាលដែលព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវឧបាលិគហបតីថា មានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណៈ មានចិត្តខ្ពស់ឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លា

ដូច្នេះហើយ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាសសម្ដែងនូវអរិយសច្ចទាំង ៤ ។ ជាធម្មតាសំពត់ស្អាត ប្រាសចាកវត្ថុមានពណ៌ខ្មៅ គួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយល្អបាន មានឧបមាដូចម្ដេចមិញ ធម្មចក្ខុគឺសោតាបត្តិ-មគ្គដ៏ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល បានកើតឡើងដល់ឧបាលិ-គហបតី ក្នុងទីអង្គុយនោះឯងថា ធម្មជាតិណានីមួយ ដែលកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតិទាំងអស់នោះ រមែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ។ ឧបាលិគហបតី បានដឹងច្បាស់នូវអរិយសច្ចធម៌ ឆ្លងផុតសេចក្ដីសង្ស័យ ដល់នូវសេចក្ដីក្លៀវក្លាក្នុងសាសនានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយបានក្រាបថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏-មានព្រះភាគ ក្រោកចាកអាសនៈ ធ្វើប្រទក្សិណគោរពចំពោះព្រះអង្គជាព្រះបរមសាស្ដា រួចទើបចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ខ្លួន ។

ទីឃតបស្សី បានដឹងរឿងហើយប្រាប់ដល់និគន្ថនាដបុត្ត អំពីឧបាលិគហបតីចុះចូលជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតម ប៉ុន្ដែនិគន្ថនាដបុត្តមិនជឿជាដាច់ខាត ដើម្បីឲ្យប្រាកដច្បាស់ក៏បាននាំបរិស័ទរបស់ខ្លួនមកកាន់ផ្ទះឧបាលិគហបតី ។ កាលដែលបានសួរនាំដឹងរឿងច្បាស់ដោយខ្លួនឯងហើយ និគន្ថនាដបុត្តមិនអាចអត់ទ្រាំនឹងការបាត់បង់នូវអ្នកដែលធ្លាប់ទំនុកបម្រុងពួកខ្លួន ដ៏សែនសំខាន់ដូច្នេះបានឡើយ ម្ល៉ោះហើយ សេចក្ដីសោកដ៏ខ្លាំងក្លាក៏បានកើតឡើង

រហូតដល់ក្អួតឈាមក្តៅៗប្រមាណជាមួយបាត្រ ហើយទន់ជើងលុតជង្គង់ចុះ ដួលក្នុងភូមិគ្រឹះរបស់ឧបាលិគហបតី ត្រូវបរិស័ទសែងចេញទៅ ហើយក៏ត្រូវស្លាប់នៅឯនគរបាវា ។

អ្នកដែលមានបុណ្យបានធ្វើទុកមក ទាំងដែលមានឧបនិស្ស័យជាមួយនឹងព្រះរតនត្រ័យ ដូចជាឧបាលិគហបតី បានចូលក្នុងសំណាញ់ញាណនៃព្រះតថាគត ដែលព្រះអង្គទ្រង់បំពេញព្រះបារមីទាំងឡាយ ក៏ដើម្បីសង្គ្រោះនូវបុគ្គលអ្នកមានឧបនិស្ស័យដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

សូមអនុមោទនា !

គិតល្អជាពរដ៏ឧត្តម

គិតល្អជាពរដ៏ឧត្តម គិតអាក្រក់ចំជាបាបមិត្ត
ហួងហែងព្រោះតែរឿងអតីត[១] បច្ចុប្បន្នពិតមិនបានសុខ ។
រឿងខ្លះយើងដោះស្រាយមិនចេញ កុំយកម្នោម្នេញជាប្រមុខ

[១] អានថា អឌិត

តាំងចិត្តឲ្យស្ងប់កុំកើតទុក្ខ បុណ្យជាប្រមុខដោះបញ្ហា ។
យកដំណឹងល្អពីចិត្តបុណ្យ រឿងល្អពេកពន់គុណកុសលា
ឲ្យតែចិត្តបុណ្យរឿងម្ដេចម្ដា ក៏អត់បញ្ហាក្នុងជីវិត ។
កុំចង់បានប្រាក់តាមលោភៈ ក្រែងជាប់អន្ទាក់នៃបាបមិត្ត
ត្រូវស្វែងរកសុខឲ្យជីវិត សុខនៅយ៉ាងជិតគឺចិត្តស្ងប់ ។
លះបង់ជីវិតរាប់សិបឆ្នាំ ទាំងធ្វើបាបកម្មស្វែងរកទ្រព្យ
លុះមានជំងឺឈឺខ្លាចងាប់ យល់ព្រមលះទ្រព្យទុកជីវិត ។
តើយកជីវិតមកធ្វើអ្វី តើឲ្យតម្លៃអ្វីមែនពិត
ឲ្យតម្លៃទ្រព្យឬជីវិត គិតមើលឲ្យល្អិតកើតបញ្ញា ។
ជីវិតមនុស្សយើងសំខាន់ណាស់ ដើមទុនធំក្រាស់សាងកុសលា
កុំឲ្យជីវិតឥតខ្លឹមសារ កុំឲ្យមរណាកេរ្តិ៍អសោច ។
កុំចូលចិត្តគិតជំនួសគេ ហាក់ដូចពូកែតែមិនខ្មោច
បានត្រឹមតែគិតឥតប្រយោជន៍ ខំពោលប៉ោចៗឥតបានការ ។
ត្រូវចេះប្រយ័ត្នគំនិតគិត ព្រោះនាំប្រព្រឹត្តកាយវាចា
គំនិតប្រសើរព្រោះសិក្សា ហេតុផលយ៉ាងណាជាការពិត។
ឃើញគេមានបានមិនច្រណែន មាសប្រាក់រាប់សែនមិនស្មើចិត្ត
គឺចិត្តខ្លួនឯងដែលសុខពិត នេះហើយជីវិតមានខ្លឹមសារ ។
ម្យ៉ាងទៀតសន្ដោសទៅតាមមាន សុខលើសប្រាក់លានកោដិដុល្លារ
មិនបាច់ប្រជែងនឹងអ្នកណា ឈ្នះតែអាត្មាដល់ទិសដៅ ។

ចម្រើនមេត្តាឲ្យអភ័យ
ឃើញអ្នកដទៃដូចញាតិផៅ
លេបថ្នាំខន្តីកម្ចាត់ក្ដៅ
ចិត្តឥតហ្មងសៅសោយសុខា ។
ដំណាំខែប្រាំងត្រូវស្រោចទឹក
រស់ល្អមានស្លឹកចេញផ្លែផ្កា
ចង់ឲ្យទុក្ខស្រាកស្រោចកុសលា
ចិត្តរីកស្រស់ថ្លាលាលោកីយ៍ ។
ធម្មតាផែនដីគេដើរលើ
មិនមែនទល់ទើរទូលផែនដី
យ៉ាងណារឿងរ៉ាវក្នុងលោកីយ៍
ទុកដូចផែនដីសម្រាប់ដើរ ។
កុំរែកកុំទូលនូវរឿងរ៉ាវ
កុំក្រោធឆេវឆាវទើបប្រសើរ
បើដួលត្រូវក្រោកតដំណើរ
ខំព្យាយាមដើរដល់និព្វាន ៕

ដោយ **ប.ស.ឋ.**

ស្ងប់ផ្លូវចិត្តជីវិតរស់ទាយ

កុំចេះតែបណ្ដោយឲ្យចិត្តគិតកើតទុក្ខទៅរឿយៗ ព្រោះការគិតឲ្យ ជាសុខទាំងជាកុសលចិត្តទៀតមានដែរតើ ម្យ៉ាងទៀត ពេលដែលកំពុងតែគិតកើតទុក្ខក្នុងចិត្តនោះ កុំភ្លេចរលឹកដឹងថា គ្រាន់តែជាចិត្តគិតប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជាតួខ្លួនសត្វបុគ្គលណានោះទេ គឺជាធាតុសុទ្ធៗ ។

រៀនធ្វើ រៀនសន្សំសេចក្ដីសុខដែលប្រាសចាកទោសដាក់ក្នុងចិត្តខ្លួនឯង តាំងពីការងារបន្តិចបន្តួច ធម្មតាៗ ដូចជាពេលបរិភោគ ពេលអង្គុយ ពេលដើរជាដើម រហូតដល់ទៅការងារធំដុំដល់ថ្នាក់សង្គ្រោះជីវិតទៀតផង ។

មានអ្វីដែលគួរឲ្យខ្លាចជាងបាបទៀត

អ្នកធ្វើបាប មិនអាចបាននូវសេចក្ដីស្ងប់ចិត្តឡើយ ទោះជាខំធ្វើមុខស្រស់ ក៏ក្រៀមខាងក្នុង ដួងចិត្តគ្រាំគ្រា លុះត្រាតែតាំងចិត្តឈប់ធ្វើបាបទាំងពួង ញុំាងចិត្តឲ្យត្រេកអរក្នុងកុសលធម៌ ទើបអាចអប់រំចិត្តបាន ។ អ្នកមានសតិសម្បជញ្ញៈ មានហិរិឱត្តប្បៈ ខ្លាចបាបជាងខ្លាចអ្វីៗទៀតទាំងអស់ មិនធ្វើអំពើអាក្រក់សូម្បីតែក្នុងទីកំបាំងមុខ ម្យ៉ាងទៀត មិនធ្វើនូវបាបទាំងពួង ព្រោះដើម្បីឲ្យកិត្តិយសខ្លួនឯង ដែលបានកើតមកជាមនុស្ស ។

៧-កុក្កុរោវាទសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅកោលិយជនបទ សម័យនោះ កោលិយបុត្តឈ្មោះបុណ្ណៈ ជាអ្នកសមាទាននូវគោវត្ត គឺប្រព្រឹត្តធ្វើដូចជាសត្វគោ ពាក់ស្នែងមួយគូលើក្បាល ដាក់កន្ទុយ ហើយដើរស៊ីស្មៅជាមួយនឹងហ្វូងគោ មានម្នាក់ទៀត ធ្លាប់ជាមិត្ត សម្លាញ់លេងដីជាមួយគ្នាឈ្មោះសេនិយៈ ជាអចេលអត់ស្លៀកពាក់ ហើយប្រព្រឹត្តកុក្កុរវត្ត គឺប្រព្រឹត្តធ្វើដូចជាសត្វឆ្កែគ្រប់បែបគ្រប់យ៉ាង ។ ទាំងពីរនាក់នេះ បានចូលគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្រាបទូលព្រះអង្គអំពីកិច្ចវត្តរបស់ខ្លួន និងក្រាបទូលសួរអំពីគតិទៅបរលោក តើដូចម្ដេច ។

សីលព្វតបរាមាសៈ គឺជាទិដ្ឋិដែលស្ទាបអង្អែលនូវការប្រព្រឹត្ត របស់ខ្លួនរឿយៗ ដោយចំណូលចូលចិត្តនឹងប្រព្រឹត្ត ព្រមដោយការយល់ខុសក្នុងហេតុផលធម្មជាតិទៀតផង ដូច្នេះបើសន្ដានពេញបរិបូណ៌ក្នុងសភាពជាគោ ក៏ត្រូវទៅកើតជាគោ បើពេញបរិបូណ៌ក្នុងសភាពជាឆ្កែ ក៏ត្រូវទៅកើតជាឆ្កែ ហើយបើសភាពនៃការយល់ខុស

នោះធ្ងន់ខ្លាំង ត្រូវទៅកើតក្នុងនរកទៀតផង ។

កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងប្រាប់សព្វគ្រប់ហើយ អ្នកទាំងពីរក៏ទ្រហោយំ ដោយការសោកស្តាយពេលវេលាក្នុងការប្រព្រឹត្តរឿងឥតប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ហើយទូលសូមព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ប្រាប់ការពិតយ៉ាងណា ដើម្បីខ្ញុំព្រះអង្គមានការយល់ត្រូវ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវការប្រព្រឹត្តខុសទាំងនោះចោលចេញ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងអំពីកម្ម ៤ ប្រការ

១- កម្មខ្មៅមានវិបាកខ្មៅ គឺអកុសលកម្មឲ្យកើតក្នុងអបាយ-ភូមិ ជាពិសេសគឺនរក ដែលមានសេចក្តីទុក្ខតែម្យ៉ាង (ឯកន្តទុក្ខំ)។

២- កម្មសមានវិបាកស គឺកុសលកម្មឲ្យកើតក្នុងសុគតិភព ជាពិសេសគឺព្រហ្មលោក ដែលមានសេចក្តីសុខតែម្យ៉ាង (ឯកន្តសុខំ)។

៣- កម្មខ្មៅនិងកម្មសមានវិបាកខ្មៅនិងស គឺកុសលកម្មឲ្យកើតជាមនុស្សឬទេវតា ដែលក្នុងបវត្តិកាលមានអកុសលកម្មឲ្យផលវិបាកផងដែរ ម្យ៉ាងទៀត អកុសលកម្មឲ្យកើតជាសត្វ ក្នុងអបាយភូមិពួកខ្លះ ដែលក្នុងបវត្តិកាលមានកុសលកម្មឲ្យផលវិបាកផងដែរ ។

៤- កម្មមិនខ្មៅមិនសមានវិបាកមិនខ្មៅមិនស រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់កម្ម គឺអរិយមគ្គទាំង ៤ មានសោតាបត្តិមគ្គ ជាដើម

ដែលមគ្គចេតនា ឲ្យមានវិបាកជាលោកុត្តរ ទាំងដែលមគ្គចេតនានេះឯងបានលះបង់នូវកម្មដែលជាអភិសង្ខារ គឺពួកកម្មទាំងបីខាងដើមហ្នឹងឯង ។

កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងចែកកម្មទាំង ៤ យ៉ាងនេះចប់ហើយ បុណ្ណកោលិយបុត្ត បានពោលសរសើរព្រះធម៌ទេសនា ហើយដល់នូវព្រះត្រៃសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិតចំណែកសេនិយអចេល បានបព្វជ្ជានិងឧបសម្បទាក្នុងសម្នាក់ព្រះដ៏-មានព្រះភាគ មិនយូរប៉ុន្មានក៏បានសម្រេចព្រះអរហត្តជាព្រះអរហន្តមួយអង្គដែរទៅ ។

សូមអនុមោទនា !

ជីវិតរបស់យើង

កើតមកជាអ្នកក្រក្រី កុំបន្ទោសមេឃកុំបន្ទោសដី កុំបន្ទោសម៉ែឪកុំបន្ទោសអ្នកដទៃ ក៏កុំមើលងាយខ្លួនឯងដែរ ត្រូវគិតថា សត្វលោកច្រើនណាស់ ដែលមិនទាំងបានកើតមកជាមនុស្សផង ។ បានជាក្រហើយ អកុសលវិបាកដទៃៗក៏សម្បូណ៌ដែរ ត្រូវតស៊ូ

ក្នុងជីវិត សាងសេចក្តីល្អកុំឲ្យក្រពុណ្យ ឲ្យកម្លាំងចិត្តដល់ខ្លួនឯង ត្រូវយល់ថា ជីវិតជារបស់យើង ។ ជីវិត ជារបស់យើងក្នុងន័យនេះ បានសេចក្តីថា ទោះបីយើងក្រីក្រទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងណា ក៏ប៉ុន្តែ យើងក៏កំពុងតែរស់នៅដោយជីវិតរបស់យើងដែរ គឺមិន មែនរស់នៅ ដោយជីវិតអ្នកដទៃទេ ។ ឧទាហរណ៍ដូចយើងរកមួយថ្ងៃបាន ១ ម៉ឺនរៀល ចំណែកអ្នកដទៃនោះៗរកមួយថ្ងៃបាន ១ ម៉ឺនដុល្លារ ប៉ុន្តែ យើងមិនមែនរស់នៅដោយប្រាក់ ១ ម៉ឺនដុល្លាររបស់គេនោះទេ គឺពិត ជាដោយសារប្រាក់ ១ ម៉ឺនរៀលដែលយើងរកបានហ្នឹងឯង ម្យ៉ាង ទៀត ដូចជា ឪពុកម្តាយយើងទោះជាគាត់ក្រលំបាកពិត តែយើងរស់ ដោយសារគាត់ចិញ្ចឹម មិនមែនដោយសារមហាសេដ្ឋីណានោះទេ ជីវិតយើងក៏ដូច្នោះដែរ គឺយើងរស់នៅដោយជីវិតខ្លួនឯង ដូច្នេះត្រូវកុំ មើលងាយជីវិតខ្លួនឯងឲ្យ សោះ ត្រូវតែឲ្យតម្លៃដោយការតម្កល់ជីវិត ក្នុងគុណធម៌ ត្រូវចាំថា ទោះជាយ៉ាងណាៗ ជីវិតនេះជារបស់យើង គឺមិនមែនជារបស់អ្នកដទៃឡើយ ។

មានទឹកចិត្តព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់

កាលដែលមនុស្សយើងមានរបស់ជាទីស្រឡាញ់ រមែងសប្បាយចិត្ត មានកម្លាំងចិត្ត ។ បុរសស្ត្រី កំលោះក្រមុំ ដែលទើបស្រឡាញ់គ្នាគ្រាដំបូង ក៏ដូច្នោះដែរ គឺរំភើបរីករាយ មានទឹកចិត្តក្នុងការងារ ត្រេកអរក្នុងជីវិត ពិតជាសប្បាយចិត្តណាស់ ។ អ្វីៗសុទ្ធតែប្រែប្រួល ទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ ទាំងរបស់ជាទីស្រឡាញ់ ដូច្នេះយើងគួរចេះប្រើប្រាស់សេចក្តីស្រឡាញ់ នាំគ្នាសាងកុសលធម៌ឲ្យបាននូវទីពឹងរៀងៗខ្លួន កុំឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ប្រើយើងទៅធ្វើបាបកម្មផ្សេងៗឲ្យសោះ ។ ក្នុងចំណុចសំខាន់ គឺយើងត្រូវចេះសាងកម្លាំងចិត្តដោយការចេះស្រឡាញ់ខ្លួនឯង រីករាយជាមួយនឹងខ្លួនឯងដែលជាមនុស្សល្អ កុសលឆន្ទៈពេញពោរមិនចេះរីងស្ងួតឡើយ ដែលជាទីពឹងជួយខ្លួនឯងឲ្យរួចផុតចាកទុក្ខលំបាកបាន ។

មេត្តាដល់គេ ចិត្តយើងបានត្រជាក់

មេត្តាដល់អ្នកដទៃ ចិត្តយើងបានបុណ្យ ខឹងស្អប់គេ ដូច

យកភ្លើងមកដុតខ្លួនឯង ឲ្យអភ័យបាន ចិត្តយើងខ្ពង់ខ្ពស់ ត្រជាក់ជាសុខ ។

គ្រប់យ៉ាងសម្រាប់យល់ មិនមែនសម្រាប់ហួងហែងទេ

យើងតែងកើតទុក្ខ ឬទាស់ចិត្ត ព្រោះមិនបាននូវអ្វីដែលយើងចង់បាន ។ ត្រូវចេះគិតថា អ្វីៗដែលយើងចង់បាននោះ ប្រសិនបើបានមក វាមានតម្លៃដូចជាមហាកុសលដែរឬទេ ជាទីពឹងឲ្យយើងរួចផុតចាកទុក្ខដែរឬទេ ។ តាមពិត បើយើងកំណត់ទិសដៅនៃជីវិត កំណត់ការងារឲ្យប្រាកដ ដឹងខ្លួនច្បាស់ថា យើងរស់នៅដើម្បីអ្វី ដូច្នេះ វាមិនសូវមានរឿងអ្វីឲ្យខ្វាយខ្វល់កើតទុក្ខទៅក្នុងចិត្តនោះទេ ព្រោះទិសដៅនៃជីវិតរបស់យើងគឺការរលត់ទុក្ខ ចំណែកការងារគឺបំពេញបុណ្យ និងជីវិតរស់នៅដើម្បីសិក្សាឲ្យយល់ឡើងៗនូវអ្វីក្នុងលោកនេះ សប្បាយចិត្ត ព្រោះបានយល់ដឹងអំពីការពិតនៃលោកនេះ គ្រប់យ៉ាងគួរដល់ការសិក្សាឲ្យយល់ មិនមែនសម្រាប់ហួងហែងទេ ។

៨.អភយរាជកុមារសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវ័ន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ សម័យនោះ អភយរាជកុមារ (ជាព្រះរាជឱរសរបស់ព្រះបាទពិម្ពិសារនិងនាងបទុមវតីស្រីស្អាតប្រចាំនគរឧជ្ជេនី) នៅរាប់អាននិគន្ថនាដបុត្តជាគ្រូអាចារ្យ ហើយបានរ៉ាប់រងទទួលយកពាក្យរបស់និគន្ថនាដបុត្ត ទៅលើកវាទៈជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគទៀតផង ។

ពាក្យនេះ និគន្ថនាដបុត្ត បានគិតអស់ ៤ ខែ ទម្រាំតែរកនឹកឃើញ ក្នុងបំណងសួរផ្ចាញ់ផ្ចាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះហេតុតែតែមិនជ្រាបនូវព្រះពុទ្ធគុណ គឺឲ្យអភយរាជកុមារទូលសួរព្រះដ៏មាន-ព្រះភាគថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វាចាណាមិនជាទីស្រឡាញ់មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនទាំងឡាយដទៃ តើព្រះតថាគតគប្បីពោលវាចានោះដែរឬទេ ? សំណួរដូច្នេះ ដើម្បីផ្ចាញ់ផ្ចាលព្រះអង្គត្រង់ដែលថា បើព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា តថាគតពោលវាចានោះដែរ នឹងចោទព្រះអង្គថា ព្រះអង្គមានខុសអ្វីអំពីបុថុជ្ជន ព្រោះបុថុជ្ជនក៏

ពោលនូវវាចានោះដែរ តែបើព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា តថាគតមិនពោលនូវវាចានោះទេ នឹងចោទព្រះអង្គថា បើដូច្នោះ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គទ្រង់ព្យាករទេវទត្តថា ទេវទត្តកើតក្នុងអបាយ ទេវទត្តកើតក្នុងនរកឋិតនៅអស់មួយកប្ប សូម្បីព្រះពុទ្ធមួយពាន់ព្រះអង្គ ក៏មិនអាចជួយកែបានឡើយ ហើយទេវទត្តក៏ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ដោយព្រះវាចារបស់ព្រះអង្គនោះឯង ។ និគន្ថនាដបុត្ត គិតថា បញ្ហានេះទោះបីព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឆ្លើយតបយ៉ាងណា ក៏នៅតែចាប់កំហុសដាក់ព្រះអង្គបានដែរ ។

អភយរាជកុមារ ទៅវត្តវេឡុវ័ន ក្រឡេកមើលព្រះអាទិត្យក៏គិតថា ឥឡូវល្ងាចណាស់ហើយ មិនមានពេលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ព្រះសមណគោតមគិតគូរដើម្បីនឹងឆ្លើយតបបញ្ហាឡើយ ព្រោះបញ្ហានេះ អាចារ្យរបស់យើងបាននឹកគិតដល់ទៅ ៤ ខែឯណោះ ។ អភយ-រាជកុមារ បានអារាធនាព្រះដ៏មានព្រះភាគនិងភិក្ខុសង្ឃជាគម្រប់ ៤ អង្គ ទៅកាន់លំនៅរបស់ខ្លួន ដើម្បីនឹងលើកវាទៈក្នុងថ្ងៃស្អែកវិញ ។

ក្នុងការដោះស្រាយនូវបញ្ហា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលរាជកុមារ ការដោះស្រាយក្នុងបញ្ហានេះ មិនតែមួយចំណែកទេ ។

អដ្ឋកថា បានបញ្ជាក់ថា តថាគតពោលក្តី មិនគប្បីពោលក្តី

នូវវាចាដែលមានសភាពបែបនោះ គឺនៅត្រង់ថា បើតថាគតឃើញប្រយោជន៍ដោយបច្ច័យនៃភាសិត ទើបតថាគតពោល បើមិនឃើញប្រយោជន៍ទេ គឺតថាគតមិនពោលឡើយ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចែកវាចាដែលមិនជាទីស្រឡាញ់មិនជាទីគាប់ចិត្តនៃពួកជនដទៃជាបីផ្នែកគឺ

១- វាចាមិនពិតប្រាកដ និងមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ គឺព្រះតថាគតមិនត្រាស់ពោលនូវវាចានោះ ។

២- វាចាពិតប្រាកដ តែមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ក៏ព្រះតថាគតមិនត្រាស់ពោលនូវវាចានោះដែរ ។

៣- វាចាដែលពិតប្រាកដ ហើយប្រកបដោយប្រយោជន៍ទៀតទើបព្រះតថាគត ស្គាល់កាលគួរ នឹងត្រាស់ព្យាករ ពោលវាចានោះ ។

ទោះបី វាចាដែលជាទីស្រឡាញ់ជាទីគាប់ចិត្ត នៃពួកជនដទៃ ក៏ព្រះអង្គទ្រង់ចែកជាបី ហើយទ្រង់មានព្យាករណ៍ ត្រាស់ពោលតែព្រះវាចាណាដែលពិតប្រាកដហើយប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងដែលព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបនូវកាលគួរទៀតផង ។

ពាក្យដែលមិនជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនៃពួកជនដទៃ ប៉ុន្តែ

ជាពាក្យពិតទាំងមានប្រយោជន៍ទៀត គឺជាពាក្យទូន្មានប្រៀនប្រដៅសម្រាប់មហាជន មានជាដើមយ៉ាងនេះថា ព្រោះអ្នកមិនបានធ្វើបុណ្យទុកមក ទើបក្រ ទើបលំបាក មានពណ៌សម្បុរអាក្រក់ ត្រកូលអាប់ឱន...សូម្បីឥឡូវតាំងនៅក្នុងអត្តភាពជាមនុស្សហើយ មិនធ្វើបុណ្យទៀត តើឲ្យអត្តភាពតទៅនឹងរួចផុតអំពីអបាយភូមិ ៤ យ៉ាងដូចម្ដេចទៅ ។ ក្នុងសេចក្ដីនេះ មានឧបមាដូចជាក្មេងតូចដែលស្លាក់អំបែងត្រង់ក ឪពុកបានយកដៃឆ្វេងចាប់ក្បាលកូន ហើយលូកម្រាមដៃស្ដាំចូលក្នុងមាត់ខ្វេះយកអំបែងមកដោយទាំងឈាមផង ព្រោះហេតុតែឪពុកនោះឯងមានសេចក្ដីអាណិតកូនរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងសេចក្ដីឧបមានេះ យ៉ាងណា គឺព្រះតថាគតទ្រង់មាននូវសេចក្ដីអនុគ្រោះ ចំពោះសត្វទាំងឡាយ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ព្យាករពោលនូវព្រះវាចាដែលពិតប្រាកដ ទាំងមានប្រយោជន៍ ទោះមានអ្នកដទៃមិនពេញចិត្តក្ដី គឺព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបកាលគួរនឹងត្រាស់នូវព្រះវាចានោះ ជាព្រះវាចាដាស់តឿនដល់មហាជន ។

អភយរាជកុមារ បានក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ អំពីការដោះស្រាយបញ្ហា តើព្រះអង្គទ្រង់ព្រះតម្រិះទុកក្នុងព្រះហឫទ័យជាមុន ឬក៏ព្រះញាណកើតឡើងទាន់ពេលក្នុងការព្យាករបញ្ហា ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់អំពីធម្មធាតុគឺសព្វញ្ញុតញ្ញាណដែល

ព្រះតថាគតចាក់ធ្លុះហើយដោយប្រពៃ ទើបការព្យាករនូវបញ្ហានោះជាក់ច្បាស់ដល់ព្រះតថាគតទាន់ពេល ។

អភយរាជកុមារ បានពោលសរសើរព្រះធម៌ទេសនា ហើយបានសូមដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក ដោយពាក្យជាចុងក្រោយក្នុងព្រះសូត្រថា សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសកដល់នូវព្រះត្រៃសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត ចាប់ផ្ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

សូមអនុមោទនា !

របៀបគិតរំខាប់សេចក្ដីក្រោធ

- បានជាអ្វីៗប្រាកដមកមិនឲ្យជាប់ជំពាក់ហើយ ក៏គួរតែសប្បាយចិត្ត មិនគួរខឹងស្អប់ប្រទូស្តទាស់នឹងអ្វីៗនោះឡើយ ព្រោះការជាប់ជំពាក់ចិត្តវាជាវិបត្តិធ្ងន់ធ្ងរ នាំមកនូវទុក្ខសព្វយ៉ាងក្នុងភពបី ។ អ្វីៗណា ដែលជាអារម្មណ៍នាំឲ្យភ័យខ្លាច កើតទុក្ខចង្អៀតចង្អល់ខ្វាយខ្វល់ ខឹងក្រោធក្នុងសភាពផ្សេងៗ អ្វីៗទាំងអស់នោះ យើង

តែងគិតថាវាជាសត្រូវក្នុងជីវិតរបស់យើង ប៉ុន្តែបើយើងគិតពិចារណាដោយល្អ គឺវាជាមិត្តដែលមកក្នុងរូបភាពជាសត្រូវ ព្រោះអ្វីៗនោះបានបង្ហាញប្រាប់យើងអំពីការពិត ប្រព្រឹត្តទៅតាមបច្ច័យ ហាមឃាត់មិនបាន បង្គាប់បញ្ជាទាមទារក៏មិនបាន ម្យ៉ាងទៀត អ្វីៗនោះឯងហើយ ដែលជាអារម្មណ៍រំលឹកដាស់តឿន កុំឲ្យយើងចេះតែត្រេកអរនៅក្នុងភព ឲ្យយើងគេចអំពីកាមគុណ រកទីពឹងអាស្រ័យក្នុងកុសលធម៌ រកសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ប្រព្រឹត្តទៅដោយការលះបង់ មិនប្រណាំងប្រជែងជាមួយអ្នកណាៗ មិនឈ្លោះប្រកែក មិនប្រកែ-ប្រកាន់ ដូច្នេះយើងក៏អាចរស់នៅជាមួយនឹងអ្វីៗក្នុងលោកនេះបានដោយការមិនចង្អៀតចង្អល់ ទាំងដោយការមិនជាប់ជំពាក់ ។

- នៅពេលខឹងព្រោះដឹងថាគេខុស គួរពិចារណាការខ្វះខាតរបស់យើង លុះបានឃើញកិលេសក្នុងខ្លួនរបស់យើងហើយ ការខឹងក្រោធក៏ទន់ចុះ ព្រោះដឹងថាកំហុសនោះៗ វាអាស្រ័យលោភៈ ទោសៈ និងមោហៈជាមូលហេតុ ដែលអកុសលមូលទាំងបីនេះ ដោយបរមត្ថគឺ មិនមែនជារបស់អ្នកណាឡើយ សត្វលោកគឺជាអ្នករងគ្រោះទាំងអស់គ្នា គួរតែជួយគ្នាដោយការផ្តល់កម្លាំងចិត្តក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ រកទីពឹងរៀងៗខ្លួន ។

- ត្រូវពិចារណាឲ្យយល់ច្បាស់ថា អ្វីៗដែលយើងត្រូវការនោះ គឺមិនចេះតែបានសម្រេចទេ ព្រោះថាអ្វីៗដែលកើតមាននោះប្រព្រឹត្តទៅតាមហេតុត្រឹមត្រូវណាស់ ដូច្នេះគួរតែកំណត់កាន់យកតាមសេចក្តីពិតវិញ កុំតាមចំណង់របស់កិលេសឡើយ ។

- រៀនរស់នៅជាមួយនឹងកុសលធម៌ឲ្យបានប្រាកដប្រជា ត្រូវគិតថា អ្វីៗដែលយើងចង់បាននោះ វាមិនមានតម្លៃស្មើនឹងកុសល-កម្មដែលយើងធ្វើដោយខ្លួនឯងឡើយ បើមិនបានទេ ក៏មិនបានទៅប្រឹងប្រែងបំពេញតែបុណ្យកុសល ថែរក្សាចិត្តឲ្យស្ងប់ជាការស្រេច ។

- ចិត្តក្នុងមនោទ្វារ ដឹងរឿងមិនល្អផ្សេងៗ សុទ្ធតែកើតបន្តអំពីចិត្តក្នុងបញ្ចទ្វារ ជាពិសេសគឺបញ្ចវិញ្ញាណ មានចក្ខុវិញ្ញាណជាដើម ដូច្នេះត្រូវរលឹកដឹងថាបញ្ចវិញ្ញាណឯណានីមួយ គឺសុទ្ធតែជាវិបាករបស់កម្ម ជាបច្ច័យឲ្យបានដឹងរឿងនោះៗ ។ ក្នុងលោក ៦ នេះមានលោកភ្នែកជាដើម តើមានអ្នកណាមកធ្វើអ្វីយើង ក្រៅអំពីអារម្មណ៍របស់ចិត្ត និងចិត្តចេតសិកដឹងអារម្មណ៍នោះៗ ។ វិបាករបស់កម្មមានការឃើញ ការឮជាដើម រលត់បាត់អស់ទៅហើយ នៅឡើយតែការចាំរឿង ដែលជាសញ្ញាកើតមកតាមក្រោយរឿយៗ នាំឲ្យខឹងក្រោធកាន់ខែកាន់ឆ្នាំ គួរឲ្យស្តាយពេលវេលាដែលបានកើត

មកជាមនុស្ស ។

- ត្រូវចេះពិចារណា គុណគឺសេចក្តីល្អរបស់អ្នកដទៃនោះៗ ឲ្យបានល្អផង ព្រោះជាធម្មតានៅពេលដែលសេចក្តីក្រោធគ្របសង្កត់ចិត្ត វាធ្វើឲ្យងងឹតបិទបាំងគុណគឺសេចក្តីល្អនៃអ្នកដែលយើងកំពុងតែស្អប់ ឬកំពុងតែខឹងក្រោធនោះ ។ តាមពិត គុណដែលយើងគួរដឹងមិនចំពោះតែគុណណាដែលអ្នកនោះបានធ្វើមកលើយើងទេ ឲ្យតែសេចក្តីល្អដែលអ្នកដទៃនោះមាន ដូចជាសទ្ធាក្នុងគុណព្រះរតន-ត្រ័យក្តី ទានសីលភាវនាក្តីជាដើមនេះ កាលបើពិចារណាឃើញហើយ ក៏បានធូរថយនូវសេចក្តីក្រោធ ចេះនឹកឲ្យអភ័យដល់អ្នកដទៃនោះៗ ចេះគិតថា ជាគ្នាយើង គឺជាអ្នកថែរក្សាព្រះពុទ្ធសាសនាជាមួយគ្នា ឬជាអ្នករួមទ្រុងមច្ចុរាជជាមួយគ្នា ។

- ពិចារណាឃើញបញ្ចក្ខន្ធប្រព្រឹត្តទៅជាវដ្តទុក្ខ ដូច្នេះ គ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នកមានទុក្ខ មិនមានអ្នកណាយកអ្វីបានពីក្នុងលោកនេះទេ ក្នុងលោកនេះមិនមានទីពឹងឡើយ ទើបគួរករុណាគ្នា សន្តោសប្រោសប្រណី នាំគ្នាសន្សំបុណ្យរកព្រះនិព្វានជាទីពឹងវិញ ។

- ពិចារណាឃើញថា គ្រប់គ្នាធ្លាប់ជាញាតិ មានការនឹករលឹកក្នុងការព្រាត់ប្រាសគ្នា ពីជាតិមុនមក ។

- ពិចារណាឃើញថា ស្អប់អ្នកដទៃ គឺស្អប់ខ្លួនឯងជាង ព្រោះដុតចិត្តខ្លួនឯងដោយភ្លើងទោសៈ វាជាការឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា ។

- អប់រំមេត្តាចិត្ត ពិចារណាឃើញថា មេត្តាអ្នកដទៃ ចិត្តយើងបានបុណ្យ ។

- ពិចារណាឃើញ អ្នកដែលយើងខឹងស្អប់នោះ មិនអាក្រក់ដាក់យើង ដូចចិត្តយើងដែលខឹងស្អប់គេនោះឡើយ គួររង្កៀសអកុសលចិត្តខ្លួនឯង ។

- ពិចារណាឃើញថា បើយើងអត់ធន់បានមួយថ្ងៃ គឺមួយថ្ងៃនោះបានជារបស់យើង បើអត់ធន់មិនបានទេ មួយថ្ងៃនោះពិតជារបស់បាបហើយ ព្រោះបាបដណ្តើមបាន គួរឲ្យស្តាយ ។

- ពិចារណាឃើញថា បុណ្យឲ្យយើងបានកើតមកជាមនុស្សទាំងដែលបានដល់នូវត្រៃសរណគមន៍ទៀត ដូច្នេះយើងមកដើម្បីប្រយោជន៍ណា ត្រូវឲ្យបានសម្រេចនូវប្រយោជន៍នោះ កុំឲ្យខូចប្រយោជន៍ ខាតពេលវេលាព្រោះហេតុតែការខឹងក្រោធ ដែលការខឹងក្រោធនេះជារបស់មនុស្សល្ងង់ ធ្វើជាសត្រូវនឹងខ្លួនឯង ។

- ពិចារណាឃើញគុណរបស់ព្រះអរិយបុគ្គល ដែលលោកមានចិត្តស្ងប់រំងាប់ផុតចាកលោក ផុតចាកកង្វល់ ។

ស្ងប់ចិត្តគឺជាសុខ

បើយើងចេះតែសម្លឹងមើលទៅរករបស់ដែលយើងអត់ តើធ្វើដូចម្តេចទៅ ដើម្បីឲ្យឃើញនូវរបស់ដែលយើងមាន ណាមួយ របស់ដែលយើងមាននោះ ក៏ចេះតែបណ្តោយឲ្យបាបយកទៅប្រើប្រាស់រាល់ថ្ងៃទៀត បានសេចក្តីថា របស់ដែលមាន មិនប្រើឲ្យបានជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯង ហើយចេះតែចង់បានរបស់ដែលអត់ នេះឯងជាសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់មនុស្សលោក ។ តាមពិត សេចក្តីសុខនៅនឹងចិត្តខ្លួនឯង មិនមែនត្រូវទៅស្វែងរកក្នុងរបស់ដទៃឡើយ ឲ្យតែចិត្តស្ងប់ស្ងាល់ហើយ គឺជាសុខ ។

៩.ពហុវេទនីយសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ប្រថាប់នៅនាមហាវិហារព្រះជេតពន ក្នុងសម័យនោះ មានជាងឈើម្នាក់ឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ និងព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ ជជែកគ្នាអំពីវេទនា គឺជាងឈើថាមាន ២ ចំណែកព្រះភិក្ខុឧទាយីថាវេទនាមាន ៣ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានយកសេចក្ដីនេះក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សម្ដែង វេទនា ២ វេទនា ៣ វេទនា ៤ វេទនា ៥ វេទនា ៦ វេទនា ១៨ វេទនា ៣៦ និងវេទនា ១០៨ គឺវេទនាទាំងនេះព្រះតថាគត បានសម្ដែងដោយបរិយាយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ណែនាំអ្នកសិក្សាព្រះធម៌ទាំងឡាយ ឲ្យមានការព្រមព្រៀងគ្នា ដូចសេចក្ដីតទៅ

ម្នាលអានន្ទ ធម៌គឺតថាគតបានសម្ដែងដោយបរិយាយយ៉ាងនេះឯង ម្នាលអានន្ទ កាលបើធម៌ដែលតថាគតសម្ដែងហើយដោយបរិយាយយ៉ាងនេះ ជនទាំងឡាយណា មិនដឹងតាម មិនយល់ព្រម មិនរីករាយ ចំពោះភាសិតនិងពាក្យចរចាដ៏ពីរោះ ដល់គ្នា

នឹងគ្នាហើយ ការបង្កហេតុ ការឈ្លោះ ការទាស់ទែង និងការពោលចាក់ដោតគ្នានឹងគ្នាដោយលំពែងគឺមាត់ ក៏នឹងប្រាកដដល់ជនទាំងនោះ ។ ម្នាលអានន្ទ កាលបើធម៌ ដែលតថាគតសម្តែងហើយដោយបរិយាយយ៉ាងនេះ ជនទាំងឡាយណា បានដឹងតាម យល់ព្រមតាម រីករាយតាមចំពោះភាសិតនិងពាក្យចរចាដ៏ពីរោះ ដល់គ្នានឹងគ្នាហើយ ការព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរាក់ទាក់រកគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា ដូចទឹកលាយដោយទឹកដោះស្រស់ មើលគ្នានឹងគ្នាដោយភ្នែកជាទីស្រឡាញ់ ក៏នឹងប្រាកដដល់ជនទាំងនោះ ដូច្នោះឯង ។

ដើម្បីជាការគាំទ្រដល់វាទៈរបស់ជាងឈើ (ដែលជាងឈើបានលើកឡើងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងតែវេទនាពីរ គឺសុខវេទនា ១ និងទុក្ខវេទនា ១ ឯអទុក្ខមសុខវេទនានោះ ព្រះដ៏-មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងថាជាសេចក្តីសុខដ៏ល្អិតឧត្តម) ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងព្រះសូត្រជាបន្ត អំពីកាមសុខនិងឈានសុខទាំងរូបជ្ឈានទាំងអរូបជ្ឈាន រហូតដល់សញ្ញាវេទយិត-និរោធ ។ សូម្បីចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយឧបេក្ខាវេទនា (ចតុក្កន័យ) ទាំងរូបជ្ឈានទាំងអរូបជ្ឈាន ក៏ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាជាសេចក្តីសុខដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមប្រណីត រហូតទីបំផុតព្រះអង្គទ្រង់

ប្រកាសសម្ដែងនិរោធសមាបត្តិ ថាជាសុខ ប៉ុន្តែសុខដោយមិនមានអ្នកសោយ ពោលគឺមិនមាននូវសុខវេទនា ចំណែកកាមសុខក្តី សុខក្នុងសមាបត្តិ ៨ ក្តី ឈ្មោះថាសុខមានអ្នកសោយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តភាវៈដែលមិនមានទុក្ខទាំងអស់នោះ ថាជាសុខតែម្យ៉ាង ទោះជាសុខមានអ្នកសោយក៏ដោយ សុខមិនមានអ្នកសោយក៏ដោយ ក្នុងព្រះសូត្រនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើនិរោធ-សមាបត្តិឲ្យជាប្រធាន ហើយបញ្ចប់ដោយកំពូលធម៌គឺព្រះអរហត្តដោយអំណាចវេនេយ្យបុគ្គល ។

សូមអនុមោទនា !

ខ្លួនយើងជាមនុស្សល្អ សំខាន់ជាង

ខ្លួនយើងជាមនុស្សល្អ សំខាន់ចាំបាច់សម្រាប់ខ្លួនឯង ជាងអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពិភពលោក ដូច្នេះចូរកុំជាមនុស្សអាក្រក់ ព្រោះហេតុតែចង់បានអ្វីៗនោះឲ្យសោះ វាមិនមានអ្វីដែលសំខាន់សម្រាប់យើង ជាងខ្លួនយើងជាមនុស្សល្អទៅទៀតនោះទេ ។

ម្លប់នៃព្រះធម៌

អ្នកណាស្រឡាញ់ អ្នកណាស្អប់យើងក៏ដោយចុះ គេសរសើរ ឬនិន្ទាស្រេចតែគេ ចំណែកយើងមានសេចក្ដីអត់ធន់ ចម្រើនមេត្តា មានចិត្តស្ងប់ត្រជាក់ រស់នៅក្រោមម្លប់នៃព្រះធម៌ គឺសុខហើយ ។

ចេតិយនៃជីវិត

ការមិនធ្វើបាបទាំងពួង គឺជាបុណ្យសំខាន់ផ្នែកចាក់គ្រឹះ រួចហើយទើបដល់ព្រមដោយការបំពេញនូវកុសល គឺជាតួកណ្ដាលនៃព្រះចេតិយ ជាទីបំផុតចិត្តយើងស្អាត គឺជាកំពូលនៃព្រះចេតិយដែលសម្រាប់តម្កល់ទុកនូវនិព្វានធាតុ គឺព្រះនិព្វានជាអារម្មណ៍នៃផលសមាបត្តិ នេះគឺចេតិយនៃជីវិត ។

យល់អំពីកុំ នៅត្រង់គឺ

កុំត្រចៀកស្រាល គឺកុំអាលជឿគេថាពិត ។

កុំស្រេចតែចិត្ត	គឺត្រូវពិនិត្យចិត្តនោះជាចិត្តអ្វី ។
កុំចេះតែនិយាយខ្វះគំនិត	គឺត្រូវចេះគិតមុននឹងស្រដី ។
កុំចេះតែចង់កែអ្នកដទៃ	គឺត្រូវលកលៃមើលទោសខ្លួនឯង ។
កុំប្រឆាំងនឹងការពិត	គឺត្រូវសុខចិត្តដោយបញ្ញា ។
កុំប្រមាទក្នុងសង្ខារ	គឺត្រូវពិចារណាការមិនទៀង ។
កុំបំពានអ្នកដទៃ	គឺកុំវិនិច្ឆ័យក្តីលម្អៀង ។
កុំទុកចិត្តមនុស្សមិនទៀង	គឺដូចចម្រៀងកុំទុកចិត្តមេឃ ។
កុំប្រមាទក្នុងជីវិត	គឺត្រូវសុចរិតប្រព្រឹត្តធម៌ ។
កុំខ្លាចសេចក្តីល្អ	គឺកុំរីករវនឹងថ្ងៃខែឆ្នាំ ។
កុំចង់បានសព្វគ្រប់ពីអ្នកដទៃ	គឺត្រូវលកលៃកុំឲ្យប្រេះស្រាំ ។
កុំយកខ្លួនទៅប្រចាំ	គឺកុំដេកត្រាំក្នុងភពបី ។
កុំប្រកាន់ក្នុងសង្ខារ	គឺវិបស្សនាឃើញការពិត ។
កុំសោកសៅក្នុងជីវិត	គឺចេះសុខចិត្តព្រមលះបង់ ។
កុំប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិ	គឺត្រូវចេះឃ្លាតពីចំណង់ ។
កុំចេះតែតាមចិត្តខ្លួនចង់	គឺត្រូវឃើញត្រង់សច្ចធម៌ ៕

ដោយ **ប.ស.ខ.**

ព្រហ្មវិហារធម៌

ការកសាងសេនាសនទាន មានកុដិសាលាព្រះវិហារ របង ខ្លោងទ្វារ ទិញដីដាក់វត្ត ។ល។ ទាំងអស់នេះជាវិហារទានដ៏សំខាន់ ក្នុងបណ្តាបច្ច័យទាំង ៤ ហើយដែលសំខាន់ណាស់ទៅទៀត គឺ ព្រហ្មវិហារធម៌ ដែលជាជម្រកដ៏ប្រសើររបស់ចិត្ត នៅក្នុងអារម្មណ៍ ប្រមាណមិនបាន គឺសូមឲ្យសព្វសត្វទាំងអស់បានសេចក្តីសុខ រួច ផុតចាកទុក្ខ ។

មរតករបស់កម្ម

ដំរីស្លាប់ទៅនៅសល់ភ្លុក ខ្លាព្រៃចូលស្រុកគេទុកស្បែក
មនុស្សស្លាប់សល់ឆ្អឹងមួយចំណែក គេរ៉ែឈ្មោះដោយឡែកចែកកូនចៅ។
មនុស្សល្អបរិសុទ្ធទោះមិនល្បី ក៏មានសិរីជាញាតិផៅ
បុណ្យចែកមរតកក្រោយស្លាប់ទៅ បានជាញាតិផៅព្រះឈ្មោះមារ ។
មនុស្សល្បីក្នុងអ្វីដែលមិនល្អ ជាប់ក្នុងលោកធម៌ល្បីខ្ចរខ្ចារ
ប៉ុន្តែគ្មានទានសីលភាវនា មរតកបាបមារជាសត្វប្រេត ។

ជាសត្វនរកឬតិរច្ឆាន មិនមែនតិចប្រាណលិចអណ្តែត
មច្ចុរង់ចាំកម្មជាហេតុ មនុស្សល្អគួរវែ្អតកម្មលោកីយ៍ ៕

ដោយ **ម.ស.វ.**

មនុស្សមិនល្អ

មនុស្សមិនល្អ ចូលចិត្តនិយាយរឿងមិនល្អរបស់អ្នកដទៃ ទាំងដែលរឿងល្អរបស់គេមានដែរ តែមិននិយាយ នេះព្រោះចិត្តឥតមេត្តា តាំងទុកអ្នកដទៃនោះជាសត្រូវរបស់ខ្លួន មានគំនុំសងសឹកសង្កត់អ្នកដទៃដើម្បីលើកខ្លួនឯង ទាំងដែលមិនដឹងថាខ្លួនឯងកំពុងតែជាមនុស្សមិនល្អ ។

ផឹកណាស់ស្រេកណាស់

ស្រេកទឹកហើយ ទៅផឹកទឹកអំបិល វារឹតតែស្រេក យ៉ាងណាមិញ ចិត្តក្រវាយក្រវល់ រមែងត្រូវការអរិយទ្រព្យដើម្បីសេចក្តី

ស្ងប់ បែរជានាំគ្នាទៅរកតែវត្ថុសម្បត្តិ ដែលជាសម្បត្តិសម្រាប់តែរូបកាយប៉ុណ្ណោះ ម្ល៉ោះហើយ ផ្លូវចិត្តរឹតតែក្រវល់ក្រវាយឡើងក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ប្រយ័ត្នស្លាក់ឆ្អឹងត្រី

យើងចូលចិត្តបរិភោគត្រី តែយើងក៏មិនភ្លេចបេះឆ្អឹងចេញដែរ យ៉ាងណាមិញ កាលដែលយើងស្រឡាញ់អ្វីៗ យើងក៏ត្រូវចេះបេះចោលចេញនូវអ្វីដែលធ្វើឲ្យយើងកើតទុក្ខសោកក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ក្រទ្រព្យតែមានបុណ្យ

ក្រទ្រព្យសម្បត្តិ មិនមែនបានសេចក្ដីថាថោកទាបនោះទេ រីឯការមានបាន ក៏មិនទាន់មានឈ្មោះថាខ្ពង់ខ្ពស់នោះដែរ ។ ក្រមែនពិត តែចិត្តប្រសើរ មានព្យាយាមក្នុងការងារត្រឹមត្រូវ មានទឹកចិត្តជាមួយញាតិមិត្តសន្ដាន ទាំងបដិបត្តិបានក្នុងគុណធម៌ ដូច្នេះជីវិតពិតជាមានតម្លៃ ។ មានសម្បត្តិស្ដុកស្ដម្ភមែន តែមិនបានបដិបត្តិល្អ

ខុសសីលធម៌ ដូច្នេះគឺមិនមែនជាភាពខ្ពង់ខ្ពស់អ្វីនោះឡើយ ហើយបើនៅតែប្រមាទក្នុងជីវិតយ៉ាងនេះ នឹងជួបប្រទះនឹងសេចក្តីទុក្ខក្នុងដំណើរផ្លូវទៅមុខ ជាពិតប្រាកដ ។

ស្រវឹងនឹងជីវិតភ្លេចសេចក្តីស្លាប់

មើលការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សទាំងឡាយ រីករាយសប្បាយក្នុងបាបកម្ម ហាក់ដូចអត់ចេះស្លាប់ មិនមែនមកអំពីមិនខ្លាចស្លាប់នោះទេ តែនេះព្រោះភ្លេចខ្លួនថាអាត្មាអញត្រូវស្លាប់ លុះដល់ពេលជិតស្លាប់ ទើបសៅសោកកន្ទក់កន្ទេញថា ម៉េចបានជាខ្ញុំឆាប់ស្លាប់ម្ល៉េះ នេះហៅថាស្រវឹងក្នុងជីវិត ។

កើតទុក្ខផ្លូវចិត្តព្រោះខ្វះបុណ្យ

ការដែលមិនមានកុសលឆន្ទៈ ព្រោះបានដឹងមកថា បុណ្យគ្រាន់តែជាជំនឿមួយថា បន្ទាប់ពីស្លាប់បានទៅកើតឋានសួគ៌ដោយសារបុណ្យទានហ្នឹងឯង វាមិនមានអ្វីឲ្យជាក់ស្តែងសោះ ម្ល៉ោះ

ហើយទើបមិនមានឆន្ទៈ ។ តាមការពិត ក្នុងចិត្តមនុស្សយើងដែលមានទុក្ខ ព្រោះមកអំពីខ្វះបុណ្យ មិនមែនខ្វះប្រាក់ទេ ហើយក៏មិនមែនមកអំពីខ្វះអ្វីដទៃទៀតក្រៅអំពីបុណ្យនោះដែរ ។ ត្រូវយល់ថា បច្ច័យ ៤ សម្រាប់រូបកាយ ចំណែកអាហារសប្បាយសម្រាប់សុខភាពផ្លូវចិត្តគឺបុណ្យ រីឯបាបទាំងឡាយជាចំណីទាស់របស់ចិត្ត សីលកម្ចាត់បង់រោគទាស់ចំណីនោះៗ បើពោលឲ្យអស់គឺសមថៈ និងវិបស្សនា ជាឱសថកម្ចាត់រាគៈ ទោសៈ មោហៈដែលជាសមុដ្ឋានរបស់រោគចិត្ត សំខាន់ម្យ៉ាងទៀត គឺពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទុកជាគិលានុបដ្ឋាក សរុបមកគឺថា បុណ្យសំខាន់ចាំបាច់ណាស់សម្រាប់អ្នកដែលមានទុក្ខទាំងឡាយ ព្រោះបុណ្យនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ដូច្នេះទើបគួរមាននូវកុសលឆន្ទៈ ។

សេចក្តីសំខាន់នៃសេចក្តីល្អ

បើយើងជាមនុស្សអាក្រក់ទៅហើយ តើមានអ្វីដែលល្អសម្រាប់យើងទៀត គួរគិតឲ្យយល់ថា នៅក្នុងលោកនេះ មិនមានអ្វីដែលសំខាន់សម្រាប់យើង ជាងខ្លួនយើងជាមនុស្សល្អនោះឡើយ

ដូច្នេះត្រូវចេះថែរក្សាសេចក្ដីល្អក្នុងខ្លួនយើង ដែលជាគុណភាពនៃជីវិត ម្យ៉ាងទៀត ត្រូវចេះគិតថា សេចក្ដីល្អនេះមិនមែនសម្រាប់តែយើងម្នាក់ឯងទេ គឺរមែងបានជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃច្រើនមុខណាស់ គួរតែឃើញសេចក្ដីសំខាន់នៃសេចក្ដីល្អ ឲ្យដូចជាខ្យល់អាកាសសម្រាប់ដកដង្ហើម ដូច្នោះដែរ ។

មើលឃើញសេចក្ដីល្អខ្លួនឯង

មានរឿងមិនសប្បាយចិត្តត្រង់ដែលថា យើងធ្វើល្អប៉ុណ្ណឹងហើយ គេនៅតែមើលយើងមិនឃើញ ។ តាមពិត ឲ្យតែយើងមើលឃើញខ្លួនឯងទៅ ក្រែងតែយើងមើលមិនដឹងសេចក្ដីល្អខ្លួនឯងតាមពិតនោះ ទើបយើងមិនសប្បាយចិត្តហ្នឹងឯង ព្រោះមិនមានអ្វីដែលគួរឲ្យរីករាយជាងការមើលឃើញសេចក្ដីល្អក្នុងខ្លួនឯងឡើយ ។

១០-អបណ្ណកសូត្រ

សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនកោសល មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើន ក៏បានដល់ព្រាហ្មណគ្រាមឈ្មោះសាលា របស់ពួកអ្នកកោសល សម័យនោះពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកស្រុកសាលា ក៏បានចូលគាល់ព្រះដ៏-មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្ដែងនូវអបណ្ណក-ធម៌ គឺធម៌មិនខុស ដល់អ្នកស្រុកទាំងនោះ ដែលអ្នកស្រុកទាំងនោះសុទ្ធតែធ្លាប់បានស្ដាប់នូវវាទៈនៃគ្រូទាំងឡាយ ជាវាទៈក្នុងទិដ្ឋិទាំង ៦២ ប៉ុន្តែមិនបានកាន់យកនូវវាទៈណាមួយនោះទេ ហើយក៏មិនទាន់មានគ្រូណាមួយឲ្យជាទីគាប់ចិត្តដោយសទ្ធានោះដែរ ។ ព្រះដ៏-មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយ មិនទាន់បាននូវគ្រូជាទីគាប់ចិត្តហើយ ត្រូវប្រព្រឹត្តសមាទាននូវអបណ្ណកធម៌នេះវិញ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ព្រោះថាអបណ្ណកធម៌ ដែលអ្នកទាំងឡាយបានធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ បានសមាទានហើយ ជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខ ដល់

អ្នកទាំងឡាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងអំពីការយល់ឃើញខុសនៃបុគ្គលមិច្ឆាទិដ្ឋិ មាន ៥ ចំណែកគឺ

១- **នត្ថិកទិដ្ឋិ** បដិសេធផលវិបាករបស់កម្ម

២- **អកិរិយទិដ្ឋិ** បដិសេធកម្ម

៣- **អហេតុកទិដ្ឋិ** បដិសេធទាំងកម្មទាំងវិបាក

៤- **នត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ** អរូបព្រហ្មមិនមានដោយប្រការទាំងពួង

៥- **នត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ** ការរលត់ភពដោយប្រការទាំងពួង គឺព្រះនិព្វាន មិនមាន ។

អបណ្ណកធម៌ គឺធម៌មិនខុស បានដល់ការប្រព្រឹត្តកាន់យកចំណែកខាងអត្ថិកវាទ កិរិយវាទ ហេតុកវាទ ចម្រើនអរូបជ្ឈាន និងបដិបត្តិក្នុងវិបស្សនា ។

បន្ទាប់មកទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងអំពីបុគ្គល ៤ ពួក គឺ

១- **អត្តន្តបៈ** ព្យាយាមធ្វើខ្លួនឲ្យលំបាក

២- **បរន្តបៈ** ព្យាយាមធ្វើសត្វដទៃឲ្យលំបាក

៣- **អត្តន្តបៈ** និង **បរន្តបៈ** ព្យាយាមទាំងពីរបែប

៤- **នេវត្តន្តបៈ** និង **នបរន្តបៈ** ជាបុគ្គលមិនដុតកម្តៅខ្លួនឯងផង មិនដុតកម្តៅសត្វដទៃផង ជាបុគ្គលលែងមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន (និច្ឆាតោ) មានទុក្ខរលត់ហើយ (និព្វុតោ) ជាបុគ្គលត្រជាក់ (សីតីភូតោ) មានប្រក្រតីសោយនូវសេចក្តីសុខ (សុខប្បដិសំវេទី) មានខ្លួនដូចជាព្រហ្ម (ព្រហ្មភូតេន អត្តនា) ក្នុងបច្ចុប្បន្ន (ទិដ្ឋេវ ធម្មេ) ។

នៅពេលចប់ព្រះធម៌ទេសនា អ្នកស្រុកសាលា បានពោលសរសើរព្រះធម៌ទេសនា និងសូមដល់ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃជាទីពឹងទីរលឹកស្មើដោយជីវិត ៕

សូមអនុមោទនា !

ពាក្យរំលឹក

ពេលខ្លះ ព្រោះហេតុតែយើងចង់បានសេចក្តីសុខពេកទៅធ្វើឲ្យយើងមិនមានសេចក្តីសុខក្នុងពេលនោះឯង ។ គួរព្យាយាមសិក្សារឿយៗ ចំពោះអ្វីដែលបានមកដល់ជីវិតនេះ ឲ្យយល់ ឲ្យឃើញ

ច្បាស់ មិនចាប់យកដោយសេចក្តីប្រកាន់ ហើយក៏មិនប្រទូស្តទាស់ដោយទោមនស្សដែរ នេះជាសេចក្តីសុខស្ងប់ដែលគួរអប់រំចម្រើន ។

ថ្ងៃណាមួយ សេចក្តីស្លាប់នឹងមកដល់ជីវិតយើង នឹងមកបង្ខំឲ្យយើងចាកចោលអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដូច្នេះយើងត្រូវតែហ្វឹកហាត់ក្នុងការលះបង់អ្វីៗនោះ ឲ្យព្រម ឲ្យសុខចិត្ត ឲ្យទៅជាទម្លាប់ តាមរយៈនៃទាន សីល ភាវនា បើមិនបានហ្វឹកហាត់ទេ ដល់ពេលវេលាដែលត្រូវចាកទៅទាំងបង្ខំនោះ យើងពិតជាលំបាក ម្យ៉ាងទៀត ដល់ពេលឈឺជិតស្លាប់ វាមិនមែនដូចយើងនៅរស់សុខស្រួលទេ វាពិតជាលំបាកក្នុងរឿងដាច់ខ្យល់នេះណាស់ ដូច្នេះ ត្រូវហ្វឹកហាត់ក្នុងសេចក្តីអត់ធន់ និងកំណត់នូវវេទនា ជាតួសោយអារម្មណ៍ មិនមែនជាសត្វបុគ្គលតួខ្លួនយើង ជាអ្នកសោយឡើយ ។

វាចាល្អ ៤ យ៉ាង

១- **សុភាសិតវាចា** ពោលពាក្យឲ្យគេព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងផ្លូវល្អ មិនពោលញុះញង់ ។

២- **ធម្មវាចា** ពោលពាក្យមានប្រយោជន៍ មិនពោលរោយរាយឥតបានការ ។

៣- **បិយវាចា** ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយមេត្តាចិត្ត មិនពោលទ្រគោះបោះបោក ។

៤- **សច្ចវាចា** ពោលពាក្យពិតប្រាកដ មិនពោលកុហកឡេះឡោះ ។

សំណាងពិត

រូបរាងល្អស្រស់សម្រស់មានស្នេហ៍ មានឪម៉ែថែមិនដែលខ្វល់ខ្វាយ
បញ្ហារាក់ជ្រៅម៉ែឪដោះស្រាយ ឥឡូវប្រែកាយក្លាយជាមានគ្នា ។
សំណាងបំផុតរបស់ស្ត្រី គឺបានស្វាមីយល់ចិត្តភរិយា
សំណាងបំផុតបុរសរាល់គ្នា គឺបានភរិយាជាស្រីគ្រប់លក្ខណ៍ ។
ប៉ុន្តែសំណាងបុរសស្ត្រី សំណាងលោកីយ៍ដោយក្ដីជំពាក់
សំណាងដូចគ្នាគ្រប់គ្រាស្មោះស្ម័គ្រ តែថ្ងៃបែកបាក់ពិតជាក់ជាមាន ។
បើសំណាងល្អត្រូវបន្តសាង កុំអាងសំណាងហើយធ្វើបំពាន
សំណាងអភ័ព្វក៏ធ្លាប់ឃើញមាន ឥតធ្វើបុណ្យទានហ៊ានចាយទុនចាស់ ។
អ្នកគ្មានសំណាងក៏កុំភ័យអី ត្បិតក្នុងលោកីយ៍មានអ្វីទៀងខ្លះ
វ័យក្មេងតទៅទៀងតែជាចាស់ យូរឆាប់ប្ដូរផ្លាស់ទៀងតែមរណា ។
ទាន់ជីវិតនៅត្រូវថែកេរ្តិ៍ឈ្មោះ កុំស្លាប់ទាំងរស់ទោះក្រពិការ
ទោះអភ័ព្វស្នេហ៍តែមានមេត្តា ទានសីលរក្សាពិតជាសំណាង ។

ដោយឧបាសក **គុយ សុធន**

គួរតែបានរីករាយ

តើអ្នកលំបាកដោយសារអ្វី ទើបមិនស្រដីមករកខ្ញុំ
ឬមួយក៏អ្នកមានគំនុំ ទើបជួបមុខខ្ញុំពុំបរិយាយ ។
បើអ្នកលំបាកដោយសារខ្ញុំ គួរកុំបន្តឱ្យវែងឆ្ងាយ
គឺមានគន្លឹះអាចដោះស្រាយ រក្សាចិត្តកាយឱ្យគង់វង្ស ។
មិនបាច់ខ្ពើមខ្ញុំម្ដុំរូបកាយ រូបខ្ញុំគង់ក្លាយជាគម្រង់
មិនបាច់មើលងាយខ្ញុំអ្នកល្ងង់ ខ្ញុំគង់ក្លាយជាធូលីដី ។
មិនបាច់ចង់ឈ្មោះខ្ញុំទេណា ខ្ញុំចាញ់តណ្ហាទល់សព្វថ្ងៃ
មិនបាច់ច្រណែននឹងខ្ញុំអី ត្បិតរូបខ្ញុំក្ដីគង់រលាយ ។
កុំចាប់កំហុសខ្ញុំអ្វីទាន កំហុសខ្ញុំមានតាំងពីនាយ
មិនបាច់កុហកខ្ញុំហើយទាយ ខ្ញុំស្ពាយសុទ្ធតែគ្រឿងកាឡៃ ។
មិនបាច់លួចខ្ញុំទេលោកអើយ ត្បិតទ្រព្យនេះហើយនាំឱ្យភ័យ
ចាំបាច់សម្លាប់ខ្ញុំធ្វើអ្វី ខ្ញុំគង់តែក្ស័យផតបីខាន ។
អ្នកមានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងហើយ ម្ដេចឡើយឱ្យចិត្តដុតរោលបាន
អ្វីៗមានហើយទាំងប៉ុន្មាន សមគួរតែបានរីករាយហើយ ។

(ស្រង់ន័យពីបណ្ដាញសង្គម(facebook)) ដោយឧបាសក **គុយ សុធន**

នាមពុទ្ធបរិស័ទអ្នកមានឧបការៈ
ក្នុងការឧបត្ថម្ភធម្មទាន

១. លោកគ្រូ រស់ សូផាត	២. ឧបាសក យន្ត សួន
៣. ឧបាសក គួង លាងផេង	៤. ឧបាសក មួង យេន
៥. ឧបាសក សោម រតនៈ	៦. ឧបាសក អ៊ិត ប្រាំង
៧. ឧបាសិកា ជា សុណារី	៨. ឧបាសិកា ប៊ិត ម៉ាលី
៩. ឧបាសក គុយ សុធន	១០. ឧបាសក វ៉ាន់ ខុនណា
១១. ឧបាសក ជឹម ជំនិត	១២. ឧបាសក ជឹង វ៉េងអ៊ាវ
១៣. ឧបាសក ង៉ូវ គា	១៤. ឧបាសក ហាយ ចំរើន
១៥. ឧបាសក ច័ន្ទ សុខុម	១៦. ឧបាសក អ៊ឹម វ៉ៃយ៉ា
១៧. ឧបាសក ម៉ៅ ម៉ន	១៨. ឧបាសក ម៉ៅ ផុន
១៩. ឧបាសិកា ហួនចាន់បូផា	២០. ឧបាសិកា ហាយច័ន្ទធរី
២១. ឧបាសក គឹម សោភ័ណ	២២. ឧបាសក ហង់ វណ្ណៈ

សព្វទានំ ធម្មទានំ ជិនាតិ

ធម្មទានឈ្នះអស់ទានទាំងពួង ។

រាយនាមពុទ្ធបរិស័ទក្នុងសហគមន៍ធម្មទាន
ឧបត្ថម្ភប្រាក់ផ្សព្វផ្សាយព្រះធម៌ប្រចាំឆ្នាំ

១-	លោក កេត សេរីភ័ក្រ្ត និង អ្នកស្រី ប៉ុល ហគ្គា +បុត្រ	ស.រ.អ.
២-	ឧ.ស.កៅ សេក និង ឧ.សិ.យី សាគុណ ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ	ស.រ.អ.
៣-	ឧ.សិ.គុជ ឡាំងអេង និង អ្នកស្រី សេង យុវធា + កូនចៅ ..	ស.រ.អ.
៤-	ឧ.សិ.ង៉ែត លេន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	ស.រ.អ.
៥-	ឧ.សិ.ចាន់ នារីសុខ និងក្រុមគ្រួសារ	ស.រ.អ.
៦-	ឧ.សិ.ឆាន់ ហៃគីង ព្រមទាំងបុត្រ និង ចៅ	ស.រ.អ.
៧-	ភិក្ខុ ឆុំសាវឿន+ភិក្ខុឈួមសម្បូរ+ពុទ្ធបរិស័ទវត្តពន្លឺពុទ្ធចក្រ	ស.រ.អ.
៨-	ឧ.ស.ជា ស៊ុវត្ថានា និង ឧ.សិ.ឃុន សូនីម៉ា ព្រមទាំងបុត្រ ..	ស.រ.អ.
៩-	ឧ.ស.ជឹម អេងស្រ៊ន និង ឧ.សិ.វ៉ា សុខគីន ព្រមទាំងបុត្រ +ចៅ	ស.រ.អ.
១០-	ឧ.សិ.ជុំ ឆដា (ហៅ លាភ)......................................	ស.រ.អ.
១១-	ឧ.ស.ឈួន ផារិន និង ឧ.សិ.ព្រុំ ប្រណីត	ស.រ.អ.
១២-	ឧ.សិ.តាន់ ភិចជូ ព្រមទាំងបុត្រធីតា និងចៅៗ	ស.រ.អ.
១៣-	ឧ.ស.តាប ឈន និង ឧ.សិ.ព្រាប មិច	ស.រ.អ.
១៤-	ឧ.សិ.តាំង លេខគៀវ (ហៅ តាំងហ៊ាង) ព្រមទាំងកូនចៅ .	ស.រ.អ.
១៥-	ឧ.ស.តែ ប៊ុនគង់ និង ឧ.សិ.ថោង បូនី ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ	ស.រ.អ.
១៦-	ឧ.ស.តាំង អាង និង ឧ.សិ.កួយ ឡាំហួង ព្រមទាំងបុត្រ	ស.រ.អ.
១៧-	ឧ.សិ.ប៉ាន សារិទ្ធ ហៅង៉ា ព្រមទាំងកូនចៅ	ស.រ.អ.
១៨-	ឧ.សិ.ប៊ិត ចងខាំ និង ឧ.សិ.សាន ផល្លីនព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ.	ស.រ.អ.
១៩-	ឧ.ស.ប៊ូ ហោនាង និង ឧ.សិ.អ៊ឹង រិទ្ធារី ព្រមទាំងបុត្រ	ស.រ.អ.

២០- លោក ពេជ្រ សីហា និង អ្នកស្រី ថាប់ សុរត្ន័ .... ស.រ.អ.

២១- ឧ.ស.ភឿក វ៉ាន និង ឧ.សិ.ហ៊ូ អាត់ ព្រមទាំងកូនចៅ ...... ស.រ.អ.

២២- ឧ.ស.ម៉ៃ គួលអេង និង ឧ.សិ.រស់ កល្យាណ .... ស.រ.អ.

២៣- ឧ.សិ.រស់ លីណា ព្រមទាំងកូនចៅ .... ស.រ.អ.

២៤- ឧ.ស.លី ឌីន និង ឧ.សិ.ថាច់ លីហ៊ាន .... ស.រ.អ.

២៥- ឧ.សិ.លី ប៊ូលីនស៊ីមប៊ូ .... ស.រ.អ.

២៦- ឧ.សិ.លី សួវង្ស .... ស.រ.អ.

២៧- ឧ.ស.វង់ ម៉ៅ និង ឧ.សិ.ឆាន់ កាន់ជួង ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ . ស.រ.អ.

២៨- ឧ.សិ.ស៊ីវ យក់លុយ ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ .... ស.រ.អ.

២៩- ឧ.ស.ស៊ុន ដារិន និង ឧ.សិ.ទូច ចន្ទី ព្រមទាំងបុត្រ .... ស.រ.អ.

៣០- ឧ.ស.សៅ ហ៊ាន និង ឧ.សិ.មាស ម៉ូនីកា ព្រមទាំងបុត្រ ... ស.រ.អ.

៣១- ឧ.សិ.ស្រង់ អៃ និង ឧ.សិ.ស្រង់ ឡេង ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ ស.រ.អ.

៣២- ឧ.ស.ស្រេង វិសុទ្ធ និង អ្នកស្រី គឹម ស៊្រុនកណិកា + បុត្រ ..... ស.រ.អ.

៣៣- ឧ.ស.ហាក់ ច័ន្ទសុផល និង ឧ.សិ.វ៉ាង ស៊ីណា ព្រមទាំងបុត្រ ស.រ.អ.

៣៤- ឧ.សិ.ហេង លាភ ព្រមទាំងបុត្រ និង ចៅ .... ស.រ.អ.

៣៥- ឧ.ស.ហោ លាន និង ឧ.សិ.ឆឹង អួន .... ស.រ.អ.

៣៦- ឧ.សិ.ឡុង អ៊ីម ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ .... ស.រ.អ.

៣៧- ឧ.ស.ឡេង កុយ និង ឧ.សិ.ឈឹម សេន .... ស.រ.អ.

៣៨- ឧ.សិ.ឡាំង គីមឆេង ព្រមទាំងបុត្រ .... ស.រ.អ.

៣៩- ឧ.សិ.អួន ញ៉ .... ស.រ.អ.

៤០- លោកគ្រូធម្មបណ្ឌិត អឿ សៅ .... ស.រ.អ.

៤១- ឧ.ស.អៀង ឆាយ និង ឧ.សិ. អៀ កេសរ ព្រមទាំងបុត្រ . ស.រ.អ.

៤២-	ឧ.សិ.កែវ សុខលាភ ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៤៣-	កញ្ញា ខុម គាដារ៉ា (ហៅ ស្រីណេ)	អូស្ត្រាលី
៤៤-	យុវជន ខុម ច័ន្ទឪណា	អូស្ត្រាលី
៤៥-	ឧ.ស.ខុម ពុធដានី និង ឧ.សិ.គាប ពុទ្ធារី	អូស្ត្រាលី
៤៦-	ឧ.ស.ង៉ូវ ឈីវ និង ឧ.សិ.ហេង ពាស៊ីម ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ	អូស្ត្រាលី
៤៧-	ឧ.សិ.ឆេង លុន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	អូស្ត្រាលី
៤៨-	ឧ.សិ.ជូ រ៉េន	អូស្ត្រាលី
៤៩-	ឧ.សិ.ឈ គឹមស៊ីន និង ក្រុមគ្រួសារកូនចៅ	អូស្ត្រាលី
៥០-	ឧ.ស.ឈិត ទ្រី និង ឧ.សិ.បាន់ ណៃហ៊ាង ព្រមទាំងបុត្រ....	អូស្ត្រាលី
៥១-	លោក ញាន ហេងម៉ូវ និង អ្នកស្រី ស៊ា ចន្ថា ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៥២-	ឧ.ស.ឌុច ផ្លែក និង ឧ.សិ.ហ៊ុន ណូក	អូស្ត្រាលី
៥៣-	ឧ.សិ.តាំង ស៊ុយន	អូស្ត្រាលី
៥៤-	ឧ.ស.ទា សុង និង ឧ.សិ.ង៉ោ ចាន់ខេង ព្រមទាំងកូនចៅ ..	អូស្ត្រាលី
៥៥-	ឧ.ស.ប៊ុន ហេង និង ឧ.សិ.ជុំ សុខុម ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៥៦-	ឧ.ស.ប៉ុច រឿត និង ឧ.សិ.ញូង ស៊ាងម៉េង ព្រមទាំងបុត្រ..	អូស្ត្រាលី
៥៧-	លោកយាយ ប្រាក់ខាត់+ឧ.ស.ស៊ិន សាន+ឧ.សិ.សម្បត្តិ គង់	អូស្ត្រាលី
៥៨-	ឧ.សិ.ពុធ សុខង៉ោ+ឧ.សិ.លី វណ្ណា និង ឧ.ស.ខួយ ចេង ...	អូស្ត្រាលី
៥៩-	ឧ.សិ.ម៉េង ប៊ុន្នារី (ហៅស្រីពៅ)និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ.	អូស្ត្រាលី
៦០-	ឧ.ស.យ៉ង់ សិន និង ឧ.សិ.នន់ ហេង ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ.	អូស្ត្រាលី
៦១-	ឧ.សិ.យិន មួយឡាង និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៦២-	លោក យឹម ឡេង និង អ្នកស្រី ប៉ុល និច្ចសីល +បុត្រ........	អូស្ត្រាលី
៦៣-	ឧ.ស.រស់ សារ៉េន និង ឧ.សិ.គង់ សារឿង ព្រមទាំងបុត្រ .	អូស្ត្រាលី

៦៤-	ឧ.ស.រាជ ស៊ាង និង ឧ.សិ.វង់ រិទ្ធ ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៦៥-	ឧ.សិ.លឹម ស៊ូឆេង ព្រមទាំងកូនចៅ	អូស្ត្រាលី
៦៦-	ឧ.ស.លឹម ហុងលី និង ឧ.សិ.ស៊ឹម តេងគី ព្រមទាំងបុត្រ...	អូស្ត្រាលី
៦៧-	ឧ.ស.សរ ប៊ុនធឿង ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ..................	អូស្ត្រាលី
៦៨-	ឧ.ស.ស៊ីវ មាស និង ឧ.សិ.លាង ណាំសួរ ព្រមទាំងកូនចៅ..	អូស្ត្រាលី
៦៩-	ឧ.សិ.សុខ ណារី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៧០-	កញ្ញា ស៊ុយ ដាណែត	អូស្ត្រាលី
៧១-	ឧ.ស.ស៊ូ ឃីម និង ឧ.សិ.សៀង តិច ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ..	អូស្ត្រាលី
៧២-	ឧ.សិ.សៀង វួច ព្រមទាំងកូនចៅ	អូស្ត្រាលី
៧៣-	ឧ.សិ.សេង សៀងឈុន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	អូស្ត្រាលី
៧៤-	ឧ.ស.សំ សុខគុណ និង ឧ.សិ.លី សៀមហៀង + បុត្រ ...	អូស្ត្រាលី
៧៥-	កុង ហេង ឡេងថៃ និង ម៉ា អ៊ា គីមទាង+ចៅថៃ ឃីអ៊ុយ	អូស្ត្រាលី
៧៦-	ឧ.សិ.ហេង ពាអ៊ី និង ឧ.ស.អេង តាយ+កូនអេង ឡាយហួរ	អូស្ត្រាលី
៧៧-	លោកម្ចាស់ សីលបាវរោ ឡូញ ផល្លី	អូស្ត្រាលី
៧៨-	ឧ.ស.ឡៅ គីមងួន និង ឧ.សិ.ដួង លី ព្រមទាំងបុត្រ	អូស្ត្រាលី
៧៩-	ឧ.សិ.អ៊ន ម៉ា ព្រមទាំងកូនចៅ	អូស្ត្រាលី
៨០-	ឧ.សិ.អ៊ុច សុផល្លី ព្រមទាំងកូនចៅ	អូស្ត្រាលី
៨១-	HENG Srey Chea+HENG Srey Chan+H.Srey Neang. ...	អូស្ត្រាលី
៨២-	ឧ.សិ.គី អ៊ីភីង	បារាំង
៨៣-	ឧ.សិ.គឹម ហួយ ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	បារាំង
៨៤-	ឧ.ស.ង៉ូវ ជួនណារេត ឧ.សិ.ង៉ូវ សោភ័ណ ព្រមទាំងបុត្រ...	បារាំង
៨៥-	ឧ.សិ.ចាន់ សុស (ហៅសាម៉េត) និង ឧ.ស.ឆាយ អូន+កូនចៅ	បារាំង

៨៦-	ឧ.ស.ជីន ជុង និងភរិយា...	បារាំង
៨៧-	ឧ.ស.ឈឹម ហុកអ៊ាន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	បារាំង
៨៨-	ឧ.សិ.ប្រាក់ គា និង គ្រួសារ ព្រមទាំងកូនចៅ	បារាំង
៨៩-	ឧ.សិ.យិន មួយហួរ	បារាំង
៩០-	ឧ.សិ.យុគ ជា និង បុត្រ	បារាំង
៩១-	ឧ.ស.លាភ ឆាយ និង ឧ.សិ.ហៃម ពៅ ព្រមទាំងបុត្រ	បារាំង
៩២-	ឧ.ស.ឡុក ប៊ុនអ៊ីវ និង ឧ.សិ.តាន់ ស៊ីវឡាង+បុត្រ...........	បារាំង
៩៣-	ឧ.ស.ឡោ សេងជ្រុន និង ឧ.សិ.ផាំង លី កូនចៅ	បារាំង
៩៤-	DARRIET DAMIEN ជាម វ៉ានី (ហៅស្រីនាង)	បារាំង
៩៥-	ឧ.សិ.ចំណាន ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ	កាណាដា
៩៦-	ឧ.សិ.ឆាយ ស៊ន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ+ចៅទួត.........	កាណាដា
៩៧-	ឧ.ស.ពុធ ប៉ោលាង និង ឧ.សិ.ហ៊ុន ស៊ីវអៀង+កូនចៅ .	កាណាដា
៩៨-	Chhem Sokreth.Puth Kunthea+Rothmony+Bunnawat.	កាណាដា
៩៩-	Su Sokunora et Inn Visal+Narita et Raksa	កាណាដា
១០០-	ឧ.សិ. លី វន ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ	កាណាដា
១០១-	ឧ.ស.ឡៅ លាងថេង និង ឧ.សិ.ពីង ឈីវអ៊ាន+បុត្រ ..	កាណាដា
១០២-	ឧ.សិ.អ៊ា នៅ និង ឧ.សិ.អ៊ា គីមយូ ព្រមទាំងកូនចៅ	កាណាដា
១០៣-	ឧ.សិ.ត្រា វ៉ាន្នី ឧ.ស.ត្រា គីមពិសារនិង ឧ.សិ.ត្រា សារឿន.	ស្វីស
១០៤-	ឧ.ស.កាន់ គង់ និង ឧ.សិ.ជីវ យួម ព្រមទាំងកូនចៅ	ប.ប.
១០៥-	ឯ.ឧ.កាន់ វ៉ាត់ និង ឧ.សិ.កែវ កល្យាណ+ក.កាន់សុថារត្ន័	ភ.ព.
១០៦-	ឯ.ឧ.កែវ ស៊ីវន និង លោកជំទាវ លួង ណារ៉េត+បុត្រធីតា	ភ.ព.
១០៧-	ឧ.សិ.កៅ គីមជ្រី និង កូនចៅ	ភ.ព.

១០៨-	ឧ.ស.កាំង ប៉េងជីវ និង ឧ.សិ.លឹម អ៊ីហ៊ាម + កូនចៅ	ភ.ព.
១០៩-	ឧ.សិ.ខឹម តាន់ និង កូនចៅ	ភ.ព.
១១០-	ឧ.សិ.ខៀវ វុត្ថា (ហៅមុំ)....................................	ភ.ព.
១១១-	ឧ.ស.ខៀវ ជៀប និង ឧ.សិ.ប៉ោ គឹមស្រ៊ាង ព្រមទាំងកូនចៅ	ភ.ព.
១១២-	ឧ.សិ.គង់ ម៉ៃ ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	ភ.ព.
១១៣-	ឧ.ស.គង់ សៀងហៃ និង ឧ.សិ.ប៉ក់ សូត្រតារាភិឌិន+បុត្រ	ភ.ព.
១១៤-	ឧ.ស.គង់ ហេង និង ឧ.សិ.ធាវ ស៊ីប ព្រមទាំងកូនចៅ ..	ភ.ព.
១១៥-	ឧ.ស.គិន កូ និង ឧ.សិ.ម៉ៅ ថេង ព្រមទាំងបុត្រធីតា	ភ.ព.
១១៦-	ឧ.ស.គីម ឡុង និង ឧ.សិ.កាំង ដានី ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
១១៧-	លោកយាយ គីម គាល +កូនចៅ + ចៅទួត	ភ.ព.
១១៨-	ឧ.សិ.គឹម សុខុន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	ភ.ព.
១១៩-	ឧ.ស.គុជ ជ និង ឧ.សិ.សុខ អេង ព្រមទាំងកូនចៅ	ប.ប.
១២០-	ឧ.ស.គួច ឡៃស្រេង និង ឧ.សិ.ជិន ហួរ	ភ.ព.
១២១-	ឧ.សិ.គ្រី ណៃប៊ួយ ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
១២២-	ឧ.ស.ឃ្លោក យិត និងពុទ្ធបរិស័ទខេត្តព្រះសីហនុ	ក.ព.ស.
១២៣-	ឧ.ស.ង៉ឹម ញាណ និង ឧ.សិ.កាំង ប៉ូលីន ព្រមទាំងបុត្រ .	ភ.ព.
១២៤-	ឧ.ស.ង៉ូវ គា និង ឧ.សិ.ឈុន គីមអេង ព្រមទាំងបុត្រ ...	ប.ប.
១២៥-	ឧ.សិ.ង៉ូវ មុយអ៊ី ព្រមទាំងកូនចៅ	ប.ប.
១២៦-	ឧ.ស.ង៉ែត ផេង និង ឧ.សិ.ហៅ ហេង+បុត្រ ផេង បូរ៉ា .	ភ.ព.
១២៧-	ឧ.សិ.ច័ន្ទ ណារឿន+ឪពុក ច័ន្ទ ឆឹង និងម្តាយ មួង ភី	ភ.ព.
១២៨-	ឧ.សិ.ច័ន្ទ បុប្ផាណា ព្រមទាំងបុត្រធីតា	ភ.ព.
១២៩-	ឧ.ស.ច័ន្ទ សុខុម និង ឧ.សិ.គីម ចន្ថា ព្រមទាំងកូនចៅ ...	ភ.ព.

១៣០- ឧ.សិ.ចុង ថូ និង កូនចៅ .... ភ.ព.
១៣១- ឯ.ឧ.ចែម វីឡ៊ា និង លោកជំទាវ សុខា ស៊ូលីវណ្ណ+បុត្រ. ភ.ព.
១៣២- ឧ.សិ.ច្រឹង គីមស្រ៊ុ ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.
១៣៣- ឧ.សិ.ឆាយ សែង ព្រមទាំងកូនចៅ .... ប.ប.
១៣៤- ឧ.ស.ឆេង ស្រ៊ា និង ឧ.សិ.ផាន គីមហ៊ី ព្រមទាំងកូនចៅ ...... ភ.ព.
១៣៥- ឧ.ស.ជ័យ ភា (តាន់គុណសេរី) អ្នកស្រី ឆេង សុវណ្ណារី+បុត្រ ភ.ព.
១៣៦- ឧ.សិ.ជា នាង និងកូនចៅ +ឧ.សិ.ឈីវ គីមសាន និងកូនចៅ . ប.ប.
១៣៧- ឧ.ស.ជា វ៉ានី និង ឧ.សិ.លឹម សុភ័ណ ព្រមទាំងបុត្រធីតា .. ភ.ព.
១៣៨- ឧ.សិ.ជា សុណារី និងក្មួយស្រី ជា សុមេធាធីតា .... ភ.ព.
១៣៩- ឧ.ស.ជា សុខុម និង ឧ.សិ.អ៊ុន ពូន ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.
១៤០- ឧ.ស.ជាន យ៉ែត និង ឧ.សិ.សុក ចេង ព្រមទាំងបុត្រ ..... ភ.ព.
១៤១- លោកស្រី ជីវ គីមឆេង និង ឧ.សិ.ជីវ យ៉ា .... ប.ប.
១៤២- ឧ.សិ.ជីវ វួចម៉េង ព្រមទាំងកូនចៅ .... ប.ប.
១៤៣- ក្រុមឧ.សិ.ជុន ស៊ូគី និង ក្រុមឧ.សិ.អ៊ឹង យុនធួន .... ភ.ព.
១៤៤- ឧ.សិ.ជូ ឆេងហោ .... ក.ព.ឆ.
១៤៥- ឧ.សិ.ជួង ខេន ព្រមទាំងកូនចៅ .... ភ.ព.
១៤៦- ឧ.សិ.ជួន ស្រី .... ភ.ព.
១៤៧- ឧ.ស.ជ្រា បេង និង ឧ.សិ.គ្រីត គីម .... ភ.ព.
១៤៨- ឧ.សិ.ជ្រុន ស៊ីដេត និងប្អូន +ក្មួយ និងចៅ .... ភ.ព.
១៤៩- ឧ.សិ.ឈឹម ផលវិទ្យា និងក្មួយ វរុណ ភក្តី .... ភ.ព.
១៥០- ឧ.សិ.ឈុន ណារី និងកូនចៅ+ឧ.សិ.តោ ឡោ និងកូនចៅ ភ.ព.
១៥១- ឧ.សិ.ឈួន គីមនី និងបងប្អូន កូនក្មួយ .... ភ.ព.

១៥២- ឧ.សិ.ខួង គុយអេង និង កូនចៅ .... ភ.ព.

១៥៣- ឧ.ស.តាក គីអ៊ាង ឧ.សិ.ឱម លាងគ្រី+កូនតាកវិរវណ្ណ+ចៅ . ភ.ព.

១៥៤- លោក តាន់ គុណសេរី និង អ្នកស្រី ឆេង សុវណ្ណារី + បុត្រ ...... ភ.ព.

១៥៥- ឧ.សិ.តាន់ ជាលី .... ស.វ.

១៥៦- ឧ.ស.តែ គឹមហ៊ុន និង ឧ.សិ..តាំង សុខអ៊ីម+ ភ.ព.

១៥៧- ឧ.សិ.តាំង លីគាង និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ +ចៅ ...... ភ.ព.

១៥៨- ឧ.ស.តាំង សុផល និង ឧ.សិ.ឡុង កេង ព្រមទាំងបុត្រ ...... ប.ប.

១៥៩- កុមារី តាំង សុមាវតី .... ប.ប.

១៦០- ឧ.សិ.តាំង ប៉ោជឹង (ទន់) និង ឧ.ស.អ៊ឹង ហ៊្គិចឡេង+ កូនចៅ .. ប.ប.

១៦១- ឧ.ស.ទា ឈីវម៉ូវ និង ឧ.សិ.តាំង មុយលី + បុត្រធីតា .... ភ.ព.

១៦២- ឧ.សិ.ទី សុធី និង កូន ហែម តុលា +ឡាយ មុយឡេង .... ភ.ព.

១៦៣- ទូចផាន់ណាស៊ី សុខច័ន្ទណារិទ្ធ+ឧ.ស.ខៀវរិន ឧ.សិ.គឹមផន ... ភ.ព.

១៦៤- ព្រះបាឡាត់គណ ទេព ធីន+ភិក្ខុ សូចាន់ស៊ីម+ភិក្ខុ ប៉ែនសេដ្ឋា ក.ព.ឆ.

១៦៥- ឯ.ឧ.ធ្នាំ (ធម្ម)ប៊ុនស្រុន លោកជំទាវ យ៉ែម សួស្តី+បុត្រ. ភ.ព.

១៦៦- ឧ.ស.នាក់ ឌីឡែន និង ឧ.សិ.ខៀវ បុណ្យថា ព្រមទាំងបុត្រ .. ភ.ព.

១៦៧- ឧ.សិ.នឹម វណ្ណី +ឯ.ឧ គីន ឡាយ លោកជំទាវ អ៊ុង គីមរី +បុត្រ ភ.ព.

១៦៨- ឧ.ស.នុត វន្ថា និង ឧ.សិ.ម៉ៅ សុភា ព្រមទាំងបុត្រ ...... ភ.ព.

១៦៩- ឧ.ស.នុត សារិន និង ឧ.សិ.ម៉ី ដារ៉េ + កូនចៅ .... ភ.ព.

១៧០- ឧ.ស.នួន ឡុន និង ឧ.សិ.ឡុង មុនីបញ្ញា + បុត្រី .... ភ.ព.

១៧១- ឧ.សិ.ប៉ក់ សុភាព ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ .... ភ.ព.

១៧២- ឧ.ស.ប៉ុល នាង និង ឧ.សិ.គ្រៀល ស៊ីយ៉ា +បុត្រ+ចៅ . ភ.ព.

១៧៣- ឧ.សិ.ប៊ូ សៀកលីវ+ឧ.ស.ឈុនចន្ថា និងឧ.សិ.ភត់សុធន្នី+បុត្រ ប.ប.

១៧៤- ឧ.សិ.ប៉ូអាន ស៊ីវុត្ថា .... ភ.ព.

១៧៥- ឧ.សិ.ប៉ូ ផាវ៉ាណ .... ភ.ព.

១៧៦- ឧ.សិ.ព ធារី និងក្រុមគ្រួសារ កូនចៅ ព្រមទាំងម្តាយ .... ភ.ព.

១៧៧- ឧ.ស.ព្រុំ សុន+ឧ.សិ.ស៊ុនយុត និង ស្រេងគង់+ផៃស៊ីវឡាយ ភ.ព.

១៧៨- ឧ.ស.ភាវ សាន និង ឧ.សិ.ប៉ក់ សុបុណ្យ+បុត្រ.......... ភ.ព.

១៧៩- លោកតា ម៉ក់ មេង និង ម៉ា សៀក ព្រមទាំងកូនចៅ .... ភ.ព.

១៨០- ឧ.ស.មាស ខេង និង ឧ.សិ.មួរ វួច + កូនចៅ .... ភ.ព.

១៨១- ឧ.ស.ម៉ួង យឿនវណ្ណៈ និង ឧ.សិ.ប៉ក់ សូត្រសុទ្ធី+បុត្រ.. ភ.ព.

១៨២- លោក ម៉េង ប៊ុនណា និង ភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.

១៨៣- ឧ.ស.ម៉ែន សឿន ឧ.សិ.អៀង ណារី +កូន សយ វណ្ណា+កូនចៅ ភ.ព.

១៨៤- ឧ.សិ.ម៉ៅ ថេង និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.

១៨៥- ឧ.សិ.ម៉ៅ សុផល ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.

១៨៦- ឧ.ស.ម៉ៅ ផុន និងមាតា យស សម្បត្តិ .... ភ.ព.

១៨៧- ឧ.ស.ម៉ៅ ម៉ន និង ឧ.សិ.ទួន យ៉ាន ព្រមទាំងកូនចៅ ...... ប.ប.

១៨៨- ឧ.ស.ម៉ៅ វ៉ាន និង ឧ.សិ.ធន់ សំបូរ ព្រមទាំងកូនចៅ .... ភ.ព.

១៨៩- ឧ.ស.ម៉ៅ សយ និង ឧ.សិ.គង់ ចំរើន +បុត្រ+ចៅ .... ភ.ព.

១៩០- ឧ.ស.ម៉ៅ សុគន្ធ និង ឧ.សិ.អ៊ឹង យ៉េកហួយ និងបុត្រ .. ភ.ព.

១៩១- ឧ.ស.ម៉ៅ ស្រ៊ុន និង ឧ.សិ.ទូច ស៊ីនហ៊ាន+បុត្រ+ចៅ..... ភ.ព.

១៩២- ឧ.សិ.ម៉ៅ សុន្ថា .... ភ.ព.

១៩៣- ឧ.ស.យ៉ត មី និង ឧ.សិ.ស៊ូ គៀង ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.

១៩៤- ឧ.ស.យន្ត សួន និង ឧ.សិ.តាំង ឈុងប៊ួយ +កូនចៅ ...... ភ.ព.

១៩៥- ឯកឧត្តម យិន សារ៉ាន់ លោកជំទាវ អ៊ាន អេឡែន និងបុត្រ ភ.ព.

១៩៦-	ឧ.ស.យឹម ស៊ីមុន្នី និង ឧ.សិ.យូ ប៉ូលីន និងបុត្រ+ចៅ ...	ភ.ព.
១៩៧-	ឧ.សិ.យុន គីមជី និង ឧ.សិ.ហ៊ិន ដារ៉ុង ព្រមទាំងកូនចៅ.	ភ.ព.
១៩៨-	ឧ.ស.យូ ម៉េង និង ឧ.សិ.ឆេង ហ៊ាងស្រីពុំ	ក.ព.ស.
១៩៩-	ឧ.ស.យ៉ាំ ស្រេន និង ឧ.សិ.អ៊ុល សេងលាង +បុត្រ.......	ភ.ព.
២០០-	ឧ.ស.រស់ សំណាង និង ឧ.សិ.ឈង ម៉ាក់នី ព្រមទាំងកូនចៅ.	ភ.ព.
២០១-	លោក រឿង សេដ្ឋា និង អ្នកស្រី នាង ជួនអេង +បុត្រ ..	ភ.ព.
២០២-	ឧ.សិ.រៀល យ៉ូន ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២០៣-	ឧ.សិ.លាង ស៊ីវប៊្លុយ និង ឧ.សិ.ហ៊ឹ ហ៊ាន + កូនចៅ	ភ.ព.
២០៤-	ឧ.សិ.លី ស៊ីវជូ ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	ភ.ព.
២០៥-	ឧ.សិ.លី ឡៃហ៊ាង និង កូនចៅ	ភ.ព.
២០៦-	ឧ.សិ.លី គុយហ៊ួរ និង ឧ.សិ.លី ហ្គេចឡាង+ស្វាមី+បុត្រ	ភ.ព.
២០៧-	ឧ.សិ.លឹម អេង ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២០៨-	លោក លឹម ពួយលី និង អ្នកស្រី ណាំ មួយ+កូនចៅ	ភ.ព.
២០៩-	ឧ.ស.លឹម សេង និង ឧ.សិ.ទិន សន+ឧ.សិ.លាង ស៊ុភន	ភ.ព.
២១០-	ឧ.សិ.វណ្ណ មុនី និង កូនចៅ	ភ.ព.
២១១-	ក្រុមវេនរបស់ ឧ.សិ.វណ្ណ មុនី	ភ.ព.
២១២-	លោក វង្ស សោភ័ណ្ឌ និង ឧ.ស. ឡោ គឹមលាង+មាតាបិតា.	ភ.ព.
២១៣-	ឧ.ស.វ៉ាន់ ស៊ឹមវ៉ា និង ឧ.សិ.តាំង សានីតា ព្រមទាំងបុត្រ ...	ប.ប.
២១៤-	ឧ.សិ.វៀន គង់ និង ស្វាមី+ឧ.សិ.យុត វ៉ាន់ថា និងស្វាមី.	ភ.ព.
២១៥-	ឧ.ស.វ៉ែន សារូ និង ឧ.សិ.តូច លីណាវ៉ា ព្រមទាំងបុត្រ...	ភ.ព.
២១៦-	ឧ.សិ.សាម៉ុល គីមធន់	ភ.ព.
២១៧-	ឧ.ស.ស៊ា បូរ៉ា និង ឧ.សិ.ប៉ុល បុទម+បុត្រ ស៊ា ស៊ូជីង ..	ភ.ព.

២១៨-	លោក ស៊ា រស់ និងអ្នកស្រី ញ៉េប ដារ៉េត ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២១៩-	ឧ.ស.សាន សុខគីន និង ឧ.សិ.ប៉ក់ សូត្រសេដ្ឋា +បុត្រ .	ភ.ព.
២២០-	ឧកញ៉ា ស៊ិន សុខា និង លោកជំទាវ សុខា ផល្លី +បុត្រ+ចៅ	ភ.ព.
២២១-	ឧ.សិ.ស៊ីវ យក់លី ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	ភ.ព.
២២២-	ឧ.ស.ស៊ីវ សៅ និង ឧ.សិ.ស្រ៊ាង វួចលាង+បុត្រ	ភ.ព.
២២៣-	ឧ.ស.ស៊ីម យ៉េកហួយ និងម្តាយ ឧ.សិ.វ៉ា គីមស៊ុ	ក.ព.ច.
២២៤-	ឧ.សិ.សុខ ភួង និង ឧ.សិ.សុខ ផៃ ព្រមទាំងកូនចៅ	ភ.ព.
២២៥-	ឧ.ស.សុខ សារឿន ឧ.សិ.ទូច ម៉ុម ហៅឃីម និងបុត្រ .	ភ.ព.
២២៦-	ឧកញ៉ា សុខ សុខា និង លោកជំទាវ ចាន់ លាង+បុត្រ ...	ភ.ព.
២២៧-	ឧ.ស.ស៊ុយ ជូ និង ឧ.សិ.តាំង ទៀង ព្រមទាំងកូនចៅ ..	ភ.ព.
២២៨-	ឯ.ឧ.សេក សេដ្ឋា និង លោកជំទាវ ដួង ដារីយ៉ា +បុត្រ	ភ.ព.
២២៩-	ឧ.សិ.សេង គីមលន់ ព្រមទាំងកូនចៅ	ភ.ព.
២៣០-	ឧកញ៉ា សេង ឆាយអ៊ួរ និង ឧ.សិ.កាំង ហ៊្គិចណៃ+បុត្រ+ចៅ	ភ.ព.
២៣១-	ឧ.សិ.សេង ស៊ាងអួយ និង ឧ.សិ.សេង ស៊ាងអ៊ីម+ស្វាមី+បុត្រ	ភ.ព.
២៣២-	ឧ.ស.សេង ហេង និង ឧ.សិ.អៀ អៀមចេង ព្រមទាំងកូនចៅ	ភ.ព.
២៣៣-	លោក សែន សុវណ្ណរិទ្ធ និងភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២៣៤-	ឧ.សិ.សោម យ៉ាន និងកូនចៅ +លោក កុល សារិន និងភរិយា .	ភ.ព.
២៣៥-	ឧ.ស.សោម រតនះ និង ឧ.សិ.ស៊ុប វណ្ណា ព្រមទាំងកូន១ ...	ភ.ព.
២៣៦-	ឧ.ស.ស្ងួន សុធីរ	ភ.ព.
២៣៧-	ឧ.សិ.ស្ងួន កល្យាណ	ភ.ព.
២៣៨-	ឧ.សិ.ស្ងួន ចរណៃ	ភ.ព.
២៣៩-	ឧ.សិ.ស្ងួន កញ្ញារត្ន័	ភ.ព.

២៤០-	ឧ.ស.ស្ងួន សឿប និង ឧ.សិ.ញ៉ឹក ស៊ីថន ព្រមទាំងកូនចៅ ...	ប.ប.
២៤១-	ឯ.ឧ.ស្បោង សារ៉ាត់ លោកជំទាវ ស៊ាន ឈុនហេង+បុត្រ	ក.ព.ស.
២៤២-	ស្វាយហ៊ាង-ទំយ៉ែម+ធីរិកា-សុគន្ធារី+រិទ្ធ-គន្ធា+វីណែត.ហៃ-នី	ភ.ព.
២៤៣-	ឧ.ស.ហ៊ាន រ៉ារឿន និង ឧ.សិ.ប៉ែន បុប្ផា ព្រមទាំងបុត្រ .	ភ.ព.
២៤៤-	ឧ.ស.ហ៊ឹម ឆែម និង ឧ.សិ.ឈូ ណេ	ភ.ព.
២៤៥-	ឧ.ស.ហ៊ឺ អ៊ុនសេង និង ឧ.សិ.ហ៊ឹង ស៊ីមណៃ+កូនចៅ ...	ភ.ព.
២៤៦-	ឧ.ស.ហុង ជ្រិន និង ឧ.សិ.ឡេង ចំរើន+កូនចៅ+ចៅទួត	ប.ប.
២៤៧-	ឧ.សិ.ហុក សុខអ៊ីម និង កូនចៅ	ភ.ព.
២៤៨-	ឧ.សិ.ហ៊ុន អ៊ីវ និង ឧ.សិ.កាន់ នឿង+ឧ.សិ.ហ៊ុន ហេង..	ភ.ព.
២៤៩-	ឧ.សិ.ហ៊ុយ សុខម៉ា និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២៥០-	ឧ.សិ.ហ៊ុយ រ៉ាវី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២៥១-	ឧ.សិ.ហ៊ុយ សុម៉េតធី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	ភ.ព.
២៥២-	ឧ.សិ.ហួន ចាន់បូដា និងម្តាយ ឧ.សិ.ថៃ នាថ +បុត្រ និងចៅ .	ភ.ព.
២៥៣-	ឧ.ស.ហេ អេន និង ឧ.សិ.កាំង ប៉ោទាង +កូនចៅ	ភ.ព.
២៥៤-	ឧ.សិ.ហេង កែវជា និង ឯកឧត្តម ហេង បូរ៉ា+លោកជំទាវ	ភ.ព.
២៥៥-	ឧ.សិ.ហេង បូរី (ហៅលោកយាយពៅ) និង កូនចៅ	ភ.ព.
២៥៦-	ឧ.ស.ហេង សម្បូរវដ្ឋ និង ឧ.សិ.ស៊ឺន គន្ធា ព្រមទាំងបុត្រ ...	ភ.ព.
២៥៧-	ឧ.សិ.ហេង ស៊ីវខេង និង បងប្អូន	កណ្តាល
២៥៨-	ឧ.ស.ហេង ឆៃទិត និង ឧ.សិ.រស់ ម៉ាលី ព្រមទាំងបុត្រ .	ភ.ព.
២៥៩-	ឧ.សិ.ហែម វណ្ណា និង ឧ.សិ.ហែម វុឌ្ឍី +បុត្រ	ភ.ព.
២៦០-	ឧ.ស.ឡាយ សុខុម និង ឧ.សិ.សួន ចន្ថា ព្រមទាំងបុត្រ .	ភ.ព.
២៦១-	ឧ.ស.ឡាយ យូម៉េង និង ឧ.សិ.លាក ណាក់+បុត្រ+ចៅ	ភ.ព.

២៦២- ឧ.សិ.ឡុង សុភាស់ និង គ្រួសារ .... ភ.ព.

២៦៣- ឧ.ស.ឡៅ ឈីវឃួយ និង ឧ.សិ.ផៃ ស៊ីវលាង+ញាតិមិត្ត ភ.ព.

២៦៤- ឧ.សិ.ឡាំង គីមឆេង និង កូនចៅ .... ភ.ព.

២៦៥- ឧ.ស.អ៊ាន គង់ និង ឧ.សិ.ហេង ស៊ីថា ព្រមទាំងកូនចៅ .... ភ.ព.

២៦៦- ឯ.ឧ.អ៊ិត ប្រាំង និង លោកជំទាវ ព៉ៅម សេដ្ឋា+បុត្រចៅ ភ.ព.

២៦៧- ឧ.សិ.អ៊ិត លាងពិន ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.

២៦៨- លោក អ៊ីវ វិសាល និង អ្នកស្រី សុង ចន្ថា ព្រមទាំងបុត្រ .... ភ.ព.

២៦៩- ឧ.ស.អ៊ីវ ភីរុណ និង ឧ.សិ.ឈឹម មីកុល ព្រមទាំងបុត្រ ...... ភ.ព.

២៧០- ឯ.ឧ.អ៊ឹម សិទ្ធីរ៉ា និង លោកជំទាវ ជុកម៉ុល មរកត+បុត្រ ... ភ.ព.

២៧១- ក្រុមវេនរបស់ ឧ.សិ.អ៊ឹង យុនធួន .... ភ.ព.

២៧២- ឧ.ស.អ៊ុក សាម៉ាណារ៉ា និង ឧ.សិ.ហ៊ាប តេង និងបុត្រ.. ភ.ព.

២៧៣- ឧ.សិ.អ៊ុក លន់ ឧ.សិ.ធីវ ស៊ីមអយ និងក្រុមវេន ព្រមទាំងបុត្រ ភ.ព.

២៧៤- ឧ.ស.អ៊ុក សំណាង និង ឧ.សិ.ប៉ាល់ ធីតា ព្រមទាំងកូនចៅ .... ភ.ព.

២៧៥- ឧ.សិ.អ៊ុច សានី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ ...... ភ.ព.

២៧៦- កូនចៅ ឧ.ស.អ៊ូ ប៊ុនសេង និង ឧ.សិ.លាង ឡាំង .... ភ.ព.

២៧៧- ឧ.សិ.អ៊ូ សុខសាន្ត និង កូនស្រីឧ.សិ.អ៊ូ ស្រី ស +ស្វាមី +កូនចៅ ភ.ព.

២៧៨- ឧ.ស.អ៊ួន សុង និង ឧ.សិ.ឆាយ ម៉ាឡែត+បុត្រ ..... ភ.ព.

២៧៩- ឧ.ស.អឿ យឿន ឧ.សិ.ទូច ងឿន+ឧ.សិ.អឿ សារួន+កូនចៅ ប.ប

២៨០- ឧ.សិ.អៀង ឃីម និង កូនចៅ .... ភ.ព.

២៨១- ឧ.សិ.អេង ផល និង ម្ដាយ ហម ជន់ .... ភ.ព.

២៨២- ឧ.ស.ប្លោក ងួនថៃ និង ឧ.សិ.ធាន ត្រលុច+បុត្រ+ចៅ... ភ.ព.

២៨៣- ឧ.សិ.សាក់ ស៊ាងអេង និង លោក សឿ ស្រ៊ុ ព្រមទាំងកូនចៅ ភ.ព.

២៨៤-	ឧ.សិ.អ៊ិតឆេងស៊ី ក្រុមវេនថ្ងៃ២កើតវត្តព្រះពុទ្ធមានបុណ្យ	ភ.ព.
២៨៥-	ក្រុមឧ.សិ.អ៊ុក ស៊ីនួន វត្តសំពៅមាស	ភ.ព.
២៨៦-	ក្រុមឧ.សិ.ផាំង ស្រួយ វត្តទួលទំពូង	ភ.ព.
២៨៧-	ក្រុមព្រែកខ្ទិត ព្រែកល្បៀប និងទួលគោក	ភ.ព.
២៨៨-	ក្រុមចាបម៉ុងឡេង+ឈាងហុង វេន៩កើតសំពៅមាស..	ភ.ព.
២៨៩-	ក្រុមឧ.សិ.រស់ ជិន វេនប្រគេនភត្តព្រះសង្ឃ ១០ វត្ត	ភ.ព.
២៩០-	មណ្ឌលសិក្សាព្រះពុទ្ធសាសនាមណីរត្ន ខេត្តពោធិ៍សាត់......	ព.ស.
២៩១-	ក្រុមពុទ្ធបរិស័ទខេត្តបន្ទាយមានជ័យ និង ខេត្តសៀមរាប	ក.ជ.
២៩២-	ក្រុមពុទ្ធបរិស័ទនៅទីក្រុងស៊ីដនី និងមែលប៊ន	អូស្ត្រាលី

នាមពុទ្ធបរិស័ទដែលមានសទ្ធា
បរិច្ចាគប្រាក់បោះពុម្ពសៀវភៅនេះ

១	ឧ.ស.លឹម ថុងអេង ឧ.សិ.ឌួង សីហា + កូនទាំងពីរ និងមាតា	៣.៣០០ $
២	ឧ.សិ.យន្ត សមាវត្តី និង ស្វាមី	៥០០ $
៣	ឧ.សិ.ប៉ាន់ ហុន	៥០០ $
៤	ឧ.ស.សោម រតនៈ និង ឧ.សិ.ស៊ុប វណ្ណា ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ ..	៣២០ $
៥	ឧកញ៉ា សុខ សុខា និង លោកជំទាវ ចាន់ លាង ព្រមទាំងបុត្រធីតា ..	៣០០ $
៦	ឧ.ស.ជា សុខុម និង ឧ.សិ.អ៊ុន ពូន ព្រមទាំងបុត្រ	៣០០ $
៧	កូនចៅឧ.ស.សេង លាងហុក និង ឧ.សិ.អ៊ឹង យឹមស្រ៊ាន	៣០០ $

៨	ឧ.សិ.ជួន ស្រី និង កូនចៅ	៣០០ $
៩	ឧកញ៉ា សេង ឆាយអ៊ួរ និង ឧ.សិ.កាំង ហ៊្កិចណៃ ព្រមទាំងបុត្រ	២០០ $
១០	ឧ.ស.សេរី ហេង និង ឧ.សិ.ស៊ីផល្លា ហេង	២០០ $
១១	ឧ.ស.ភោគ ចន្ថា និង ឧ.សិ.ថន សាម៉ីឌី + បុត្រធីតាបងប្អូន	២០០ $
១២	ឧ.ស.នួន កែប និង ឧ.សិ.ព ធារី+បុត្រ + ម្ដាយ ...	២០០ $
១៣	ឧ.សិ.ឃឹម វ៉ន + កូនចៅ	១២០ $
១៤	ភិក្ខុបញ្ញាបជ្ជោតោ ទេព បញ្ញា និង ឧ.ស.ស្រុង ចាន់ណា+ភរិយា បុត្រ.	១១០ $
១៥	ឧ.ស.ឆាយ អ៊ុំវស៊ាង និង ឧ.សិ.ហុង គីមសែ ព្រមទាំងបុត្រ ...	១០០ $
១៦	ឯកឧត្តម អ៊ិត ប្រាំង លោកជំទាវ ញ៉ែម សេដ្ឋា ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ	១០០ $
១៧	ឧ.សិ.ឆាយ ស៊ន ព្រមទាំងបុត្រធីតា និងចៅ+ចៅទួត	១០០ $
១៨	ឧ.ស.ពុធ ប៉ោលាង និងឧ.សិ.ហ៊ុន ស៊ីវអៀង ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ $
១៩	CHHEM SOKRETH et PUTH KUNTHEA+Rothmony.Bunnawat..	១០០ $
២០	M. SU SOKUNORA et Mme INN VISAL+NARITA et RAKSA ..	១០០ $
២១	ឧ.ស.ប៊ូ ហោនាង និង ឧ.សិ.អ៊ឹង វិទ្ធារី ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ $
២២	លោកគ្រូបណ្ឌិត អឿ សៅ	១០០ $
២៣	ឧ.សិ.ច័ន្ទ បុប្ផណា ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ $
២៤	ស្វាយហ៊ាង+ទំ យ៉ម+សុគន្ធារី+កូនៗ ហៃ-នី+ចៅៗ ខីណា-ខេមា ...	១០០ $
២៥	ឧ.សិ.គីម សុខុន ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០ $
២៦	ឧ.ស.វង្ស ម៉ៅ និង ឧ.សិ.ឆាន់ កាន់ជួង ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០ $
២៧	ឧ.សិ.ឆាន់ ហៃកឹង ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០ $
២៨	ឧ.សិ.ហេង លាភ និង កូនចៅ	១០០ $
២៩	ឧ.សិ.ហុង ហឿង និង ឧ.ស.ឡាយ ថុង + កូនចៅ	១០០ $

៣០	ឧ.ស.ប៊ុត ង៉ា និង ឧ.សិ.លិម វ៉ាន់នារី ហៅជុង គីម ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០ $
៣១	ឧ.សិ.ខឹម តាន់ និង កូនចៅ	១០០ $
៣២	ឧ.សិ.ប៉ក់ សុភាព + កូនចៅ	១០០ $
៣៣	ឧ.សិ.ស្រង់ អែ និង កូនចៅ	១០០ $
៣៤	ឧ.សិ.ហ៊ុន ស៊ីវហុង + កូនចៅ	១០០ $
៣៥	ឧ.សិ.ឪក ឯមលក្ខណា ស + កូនចៅ .... ១៥០.០០០៛ +	១០០ $
៣៦	លោក ពុធ វណ្ណារិទ្ធ និង អ្នកស្រី កង ពវុត្ថា	១០០ $
៣៧	ឧ.ស.ហេង ឆៃទិត និង ឧ.សិ.រស់ ម៉ាលី + កូនចៅ	១០០ $
៣៨	ឧ.សិ.លី ប៉ូលីនស៊ីមប៉ូ	១០០ $
៣៩	ឧ.ស.មុំ សារី និង ឧ.សិ.អ៊ុន ពុំ + កូនចៅ	១០០ $
៤០	ឧ.សិ.តាំង ប៉ោជឹង ហៅទន់ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារកូនចៅ	១០០ $
៤១	ឧ.សិ.ផាំង ស្រួយ ព្រមទាំងបុត្រ និង ចៅ	១០០ $
៤២	លោក ណាំ ផេង និង ឧ.សិ.ស៊ូ ហ៊ួរ + កូនចៅ	១០០ $
៤៣	ឧ.សិ.អ៊ឹង អ៊ីហ៊្គិច+កូនចៅ និង លោកស្រី សុខ ហ៊ុយ + បុត្រ	១០០ $
៤៤	ឧ.ស.ឡាយ សុខុម និង ក្រុមគ្រួសារ	១០០ $
៤៥	ឧ.ស.លឹម ហុងលី និង ឧ.សិ.ស៊ឹម តេងគី ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០ $
៤៦	ឧ.ស.វង្ស សោភ័ណ និង ឧ.សិ.ឡៅ គីមលាង ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ $
៤៧	លោកយាយ គីម គាល +កូនចៅ +ចៅទួត	១០០ $
៤៨	ឧ.សិ.ជា សុណារី និង ក្មួយស្រី ជា សុមេធាធីតា	១០០ $
៤៩	ឧ.ស.អ៊ីវ ភីរុណ និង ឧ.សិ.ឈឹម មីកុល ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ $
៥០	យុវជន ខុម ច័ន្ទឌីណា	៦០ $
៥១	កញ្ញា ខុម គាដារ៉ា (ហៅស្រីណេ)	៦០ $

៥២	ឧ.ស.ខុម ពុធដានី និង ឧ.សិ.គាប ពុទ្ធារី	៦០ $
៥៣	ឯកឧត្តម ចែម វីឌ្យ៉ា លោកជំទាវ សុខា ស៊ូលីវណ្ណ និងបុត្រធីតា	៥០ $
៥៤	ឧកញ៉ា ស៊ិន សុខា និងលោកជំទាវ សុខា ផល្លី ព្រមទាំងបុត្រ	៥០ $
៥៥	ឧ.ស.គង់ កន្ដារ៉ា និង ឧ.សិ.សូ លីម៉ារីវេស្ស + កូនចៅ	៥០ $
៥៦	លោក លឹម ពួយលី និង អ្នកស្រី ណាំ មួយ ព្រមទាំងកូនចៅ	៥០ $
៥៧	ឧ.ស.តាន់ ស៊ុនឡាយ និង ឧ.សិ.ឡេង គីមហ៊ុយ +បុត្រ+ចៅ ..	៥០ $
៥៨	ឧ.ស.ឡៅ ឈីវឃួយ និង ឧ.សិ.ផៃ ស៊ីវលាង+កូនចៅ	៥០ $
៥៩	ឧ.សិ.ឈីវ សុខគង់ និង លោក លី ឡៃហុង+ បុត្រ	៥០ $
៦០	លោកស្រី ទឹម យាន + បុត្រ	៥០ $
៦១	ឧ.ស.ស្រេង គង់ និង ឧ.សិ.ផៃ ស៊ីវឡាយ + កូនចៅ	៥០ $
៦២	ឧ.សិ.ផៃ ស៊ីវឡេង ព្រមទាំងបុត្រ	៥០ $
៦៣	ឧ.សិ.វិសាខា	៥០ $
៦៤	ឧ.ស.អោក បូរ៉ា និង ភរិយា + បុត្រ	៥០ $
៦៥	ឧកញ៉ា ហេង ជាវ និង លោកជំទាវ តាយ ហ៊ួន + បុត្រ	៥០ $
៦៦	ឧ.ស.ម៉ៅ ម៉ន និង ឧ.សិ.ទូន យ៉ាន ព្រមទាំងកូនចៅ	៥០ $
៦៧	ឧ.សិ.និន រីន + កូនចៅ	៥០ $
៦៨	ឧ.សិ.សេង ឡាង និង លោក ជា សុថន	៥០ $
៦៩	ឧ.សិ.រស់ លីណា	៥០ $
៧០	ឧ.ស.ឈង ស៊ីវណ្ណថា និង ឧ.សិ.តឹក សុខឆេង + កូនៗ	៥០ $
៧១	ឧ.ស.អោក បូរ៉ា និង ភរិយា + បុត្រ	៥០ $
៧២	ឧ.សិ.ណុប ធារី + កូនចៅ	៥០ $
៧៣	ឧ.សិ.អ៊ឹង សាន	៥០ $

៧៤	ឧ.សិ.អ៊ូ សុខសាន្ត + កូនចៅ	៥០ $
៧៥	ឧ.សិ.គុជ ម៉ុម + បងប្អូន កូនចៅ	៥០ $
៧៦	ឧ.ស.ម៉ៅ ឡុង និង កូនចៅ (បុណ្យសព ឧ.សិ.ឡេង យ៉ៃ)	៥០ $
៧៧	ឧ.សិ.ជីវ ឈុនចិន + ឧ.សិ.អេង សុខឃីម + កូនចៅ	៥០ $
៧៨	ឧ.ស.យ៉ាំ ស្រេន និង ឧ.សិ.អ៊ុល សេងលាង ព្រមទាំងកូនចៅ	៤៥ $
៧៩	ឧ.សិ.ជូ ឆេងហោ	៤០ $
៨០	ឧ.ស.ច័ន្ទ សុខុម និង ឧ.សិ.គឹម ចន្ថា ព្រមទាំងកូនចៅ	៤០ $
៨១	ឧ.សិ.គាំ ណារី	៤០ $
៨២	ឧ.សិ.អុន ញ៉	៤០ $
៨៣	ឧ.ស.ពន់ រឿប និង ឧ.សិ.ច្រឹក សិរី	៤០ $
៨៤	ឧ.ស.មាន ផានិត និង ឧ.សិ.ឈុំ ស៊ីធួន +ឧ.សិ.គិតសាវន+មិត្តនី	៣៥ $
៨៥	កុមារា ថៃម វណ្ណវរឫទ្ធិ+ថៃម ចេស្តា+កុមារី ថៃម រស់សាន្តសិរីវឌ្ឍនា	៣០ $
៨៦	ឧ.សិ.សេង គឹមលន់ និងចៅ សេង សុមេធ	៣០ $
៨៧	ឧ.សិ.មុំ ថោ និង ឧ.សិ.សោម សុខខេង +ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	៣០ $
៨៨	ឧ.សិ.នេត ឡាយ + កូន ធា សិទ្ធិគុណ (ហៅធឿន)	៣០ $
៨៩	ឧ.ស.ទឹម ប៉េងឡុង ឧ.សិ.ហ៊ុន ហេង +ម្តាយ កាន់ នឿន +កូនចៅ ..	៣០ $
៩០	ឧ.សិ.នាង ម៉ៅ+ប្អូន ,ឧ.សិ.សូ ចេនា+ស្វាមី ,ឧ.សិ.លឹម ម៉ាលីន+កូន	៣០ $
៩១	ឧ.សិ.គង់គឹមស្រួយ+ឧ.ស.សាយសុគន្ធ+ភេនម៉ានិន+សាយសុខនី ..	៣០ $
៩២	ឧ.ស.សាន សុខគីន និង ឧ.សិ.ប៉ក់ សូត្រសេដ្ឋា + កូនចៅ	៣០ $
៩៣	ឧ.ស.មួង យឿនវណ្ណៈ និង ឧ.សិ.ប៉ក់ សូត្រសុន្ទី + កូនចៅ	៣០ $
៩៤	ឧ.សិ.ជា ថាវ	៣០ $
៩៥	ឧ.សិ.ច្រឹង គឹមស្រ៊ី + ឧ.សិ.ជ្រុន ស៊ីដេត +បងប្អូនកូនចៅ	៣០ $

៩៦	ឧ.ស.ឃួន ឃឿន និង មាតាបិតា ព្រមទាំងបុត្រ	៣០ $
៩៧	ឧ.ស.ទិត វ៉ាន់ថន និង ឧ.សិ.ឃុត វ៉ាន់ថា + កូនចៅ	៣០ $
៩៨	ឧ.សិ.វណ្ណ មុនី និង កូនចៅ	៣០ $
៩៩	ឧ.សិ.ឆាយ សែង + កូនចៅ	៣០ $
១០០	ឧ.ស.កែវ រតនា និង ឧ.សិ.ម៉ុក ដា៉រ៉ានី កូនចៅ	៣០ $
១០១	ឧ.សិ.កែវ ជីន + ឧ.សិ.ជាម ធុច ព្រមទាំងកូនចៅ	៣០ $
១០២	ឧ.សិ.ខេង លាភានី (ភា) និងម្តាយ ឈរ ហុកលីវ	៣០ $
១០៣	ឧ.សិ.ម៉ុម ថោ និងកូនស្រី ឧ.សិ.សោម សុខខេង + បុត្រ	៣០ $
១០៤	ឧ.សិ.ជង វ៉េន និង កូនចៅ	៣០ $
១០៥	ឧ.សិ.ហូ វ៉ាន់ណៃ ព្រមទាំងកូនចៅ	៣០ $
១០៦	ឧ.សិ.គ្រុយ ភ័ស	៣០ $
១០៧	ឧ.ស.ច្រឹក សួស្តី និង ឧ.សិ.កៅ ឆេងហ៊ុ ព្រមទាំងកូនចៅ	៣០ $
១០៨	ឧ.ស.ទិត វ៉ាន់ថន និង ឧ.សិ.ឃុត វ៉ាន់ថា + កូនចៅ	៣០ $
១០៩	ឧ.សិ.យាន ច័ន្ទលី + ឧ.សិ.យាន ថាវី	៣០ $
១១០	ឧ.សិ.ដួង សាមៀន ព្រមទាំងកូនចៅ	២៥ $
១១១	ឧ.ស.ជា សុថាវី (ហៅកុយ) និង ឧ.សិ.គីម លីម +កូនចៅ	២៥ $
១១២	ឧ.ស.យិច ឈីន និង ឧ.សិ.តៃ សុម៉ាលី (ប៊ួយ) ព្រមទាំងកូនចៅ ..	២៥ $
១១៣	លោក គីម ឡុង និង ឧ.សិ.កាំង ដានី ព្រមទាំងបុត្រ	២៥ $
១១៤	ឧ.សិ.ចុង ថូ ព្រមទាំងកូនចៅ	២៥ $
១១៥	ឧ.សិ.យ៉ត មី និង ឧ.សិ.ស៊ូ គៀង + បុត្រ	២៥ $
១១៦	ឧ.ស.ម៉ារ សារីន និង ឧ.សិ.ភោគ ណារិន + កូន១	២៥ $
១១៧	ឧ.ស.វង្ស សោភ័ណ និង ឧ.សិ.ហុង គន្ធា + កូនចៅ	២៥ $

១១៨	ឧ.សិ.ឯម មុំ និង បុត្រ	២៥ $
១១៩	ឧ.ស. ម៉ុ វុធ្ធា និង ឧ.សិ.ឡៅ ចាន់សោភា +បុត្រ	២៥ $
១២០	ឧ.ស.ហុក តាំងអ៊ន់ និង ឧ.សិ.ជយន ស៊ីមឃន់ + បុត្រ + ញាតិ ..	២១ $
១២១	លោកស្រី សុខា គងពិសី និង ស្វាមី	២០ $
១២២	លោក នុត អ៊ុន វីណារ៉ា និងលោកស្រី សុខា អ៊ីរ៉ែន	២០ $
១២៣	ឧ.សិ.យុគ ជា និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ	២០ $
១២៤	ឧ.សិ.គី គឹមហាប់ ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	២០ $
១២៥	ឧ.ស.គុយ សុធន និង ឧ.សិ.ខាត់ កាន +កូនចៅ +ចៅទួត	២០ $
១២៦	ឧ.ស.កៅ សេក និង ឧ.សិ.យី សាគុណ ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១២៧	ឧ.ស.គួង លាងផេង និង ឧ.សិ.ជូ ស៊ូហៀង ព្រមទាំងបុត្រ+ចៅ	២០ $
១២៨	ឧ.ស.ហេ អេន និង ឧ.សិ.កាំង ប៉ៅឡេង ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១២៩	ឧ.ស.ជា យ៉ែម និង ឧ.សិ.វ៉ាត សាវន្ត	២០ $
១៣០	ឧ.សិ.គីម សុផល និង ឧ.សិ.គីម សុភាព ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៣១	ឧ.ស.អ៊ុម ហេង និង ឧ.សិ.យ៉ែម សុធារី	២០ $
១៣២	ឧ.ស.ខៀវ ជៀប និង ឧ.សិ.ប៉ោ គីមស្រ៊ាង ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៣៣	ឧ.សិ.ជា យ៉ាន + កូនចៅ + ចៅទួត	២០ $
១៣៤	ឧ.ស.ម៉ឹង សំអឿន និង ឧ.សិ.សុខ នាងខន+ឧ.សិ.សុខ វ៉ាន់ឌី+កូនចៅ	២០ $
១៣៥	ឧ.ស.អឿ យឿន+ឧ.សិ.ទុច ងឿន+ឧ.សិ.អឿ សារួន+កូនចៅ	២០ $
១៣៦	ឧ.ស.ហែម សែម និង ឧ.សិ.ឈិត ង៉ា + កូនចៅ	២០ $
១៣៧	ឧ.សិ.ចាន់ ធី និង ឧ.សិ.គិម ឡេង	២០ $
១៣៨	ឧ.ស.អ៊ូ ហុង	២០ $
១៣៩	ឧ.សិ.ស៊ីប ស្រីប៉ិច	២០ $

១៤០	ឧ.សិ.សំ សង់វីន និង កូនប្រុស កេត វ៉ាសនា	២០ $
១៤១	ឧ.ស.ប៉ែន ស៊ីនីន និង ភរិយា + បុត្រ	២០ $
១៤២	ឧ.ស.ម៉ៅ ស្រ៊ុន និង ឧ.សិ.ទូច ស៊ីនហ៊ន ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៤៣	ឧ.សិ.សូ យឿន និង កូនចៅ	២០ $
១៤៤	ឧ.សិ.វៀន គង់ និង កូនចៅ	២០ $
១៤៥	ឧ.ស.អៀង ឃីម	២០ $
១៤៦	ឧ.ស.ជាន យ៉ែត និង ឧ.សិ.សុក ចេង ព្រមទាំងបុត្រ +ចៅ	២០ $
១៤៧	ឧ.សិ.ម៉ាន់ ប៊ុនណា (ហៅ ឈា គិមហុង) + កូនចៅ	២០ $
១៤៨	ឧ.សិ.ហ៊ឹង អេងស៊ុម+ឧ.សិ.ហ៊ឹង សាត + ឧ.ស.ហុង ហ៊ាន	២០ $
១៤៩	លោកគ្រូ ដួង ដារិត +ឧ.សិ.ព្រំ មាន + ឧ.សិ.ឌូ ចាន់ឡេង	២០ $
១៥០	ឧ.ស.ណំ យី និង ឧ.សិ.ណំ សាភី + បុត្រ	២០ $
១៥១	ឧ.សិ.កែវ គីមឡេង + ឧ.សិ.ឃឹម សន + បុត្រ	២០ $
១៥២	ឧ.សិ.ខៃ ពៅ + ឧ.សិ.ហេង រត្តនី + ឧ.សិ.លី លាងស្រ៊ុន	២០ $
១៥៣	ឧ.សិ.ឈុន ណារី	២០ $
១៥៤	ឧ.ស.វ៉ាន់ ធី + ឧ.សិ.នី ហ៊ន + បុត្រ	២០ $
១៥៥	ឧ.ស.ប៉ោ ប៊ុនយឿន + ឧ.សិ.ឡោ សុ + ឧ.សិ.សុខ គិមថេត	២០ $
១៥៦	ឧ.សិ.គុជ ជ + ឧ.សិ.សុខ អេង + កូនចៅ	២០ $
១៥៧	ឧ.សិ.ជីវ វួចម៉េង និង កូនចៅ	២០ $
១៥៨	ឧ.សិ.តាំង លីគាង និង ស្វាមី ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៥៩	លោក ហោ គីមងួន និង អ្នកស្រី ពូ ចាន់ថា + កូនចៅ	២០ $
១៦០	ឧ.ស.ម៉ឹង ឈីវ និង ឧ.សិ.ប៊ិច ប៊ុឡូយ	២០ $
១៦១	ឧ.ស.ហុង ជ្រិន និង ឧ.សិ.ឡេង ចំរើន ព្រមទាំងកូនចៅ និងចៅទួត	២០ $

១៦២	ឧ.សិ.ម៉ា លៀង + ស្វាមី	២០ $
១៦៣	ឧ.សិ.គី ពេញ + កូនចៅ	២០ $
១៦៤	ឧ.ស.ស្ងួន សឿប និង ឧ.សិ.ញ៉ឹក ស៊ីថន ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៦៥	ឧ.សិ.កែវ ពៅ ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៦៦	ឧ.សិ.យិន យឹន និង ឧ.សិ.យិន យឹម + កូនចៅ	២០ $
១៦៧	ឧ.សិ.និន រ៉ន + កូនចៅ	២០ $
១៦៨	ឧ.សិ.យាន ច័ន្ទលី + ឧ.សិ.យាន ថាវី	២០ $
១៦៩	ឧ.សិ.ហឿង (ហៅម៉ែតាយ) និង ស្វាមី +ញាតិមិត្ត	២០ $
១៧០	ឧ.ស.ហួ គឹមសៀង និង ឧ.សិ.ទូវ លីទៀង +កូនចៅញាតិមិត្ត ...	២០ $
១៧១	ឧ.ស.សេង ស៊ាងនី (កុយ)	២០ $
១៧២	ឧ.សិ.ជា ទៀង និង ស្វាមី + កូនចៅ	២០ $
១៧៣	ឧ.ស.សួស សាហាន និង ឧ.សិ.សួន សុនណារ៉ា + បុត្រ	២០ $
១៧៤	ឧ.សិ.លឹម អេង ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៧៥	ឧ.ស.នៅ គឹមហាក់ និង ឧ.សិ.ជា សុខុម ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៧៦	ឧ.សិ.សំណាង ស្រីពៅ	២០ $
១៧៧	ឧ.សិ.ផន ចន្ថា និង ស្វាមី +កូនចៅ	២០ $
១៧៨	ឧ.សិ.កាន់ គីន ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ	២០ $
១៧៩	ឧ.ស.លឹម សេង និង ឧ.សិ.ទិន សន ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
១៨០	លោក យិន ចាន់សុជាត និង ភរិយា + បុត្រ	២០ $
១៨១	លោក លីម លីហេង និង ភរិយា + បុត្រ	២០ $
១៨២	ឧ.សិ.អ៊ិត សោភ័ណ និង ស្វាមី + បុត្រ	២០ $
១៨៣	ឧ.សិ.ម៉ៅ សារ៉េត + កូនចៅ និង ឧ.សិ.ម៉ៅ ណារ៉ន +ស្វាមី+កូនចៅ	២០ $

១៨៤ ឧ.សិ.ឃុត ម៉ាឡៃ ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

១៨៥ ឧ.សិ.ប៊ុត ច័ន្ទបុប្ផ និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ និងចៅ .... ២០ $

១៨៦ ឧ.សិ.ឈៀង ប៊ិច + កូនចៅ .... ២០ $

១៨៧ ឧ.ស.តេង សឿន និង ឧ.សិ.សាធូណាន + ឧ.សិ.តាំង ហ្គេក .. ២០ $

១៨៨ ឧ.ស.ជា សុផន និង ឧ.សិ.សេង ឡាយ ព្រមទាំងម្តាយ+កូនចៅ .... ២០ $

១៨៩ ឧ.សិ.ជួង ខេន និង កូនចៅ .... ២០ $

១៩០ ឧ.ស.ជន ឈាងលី + ឧ.ស.ជាង វ៉ាន់ធី .... ២០ $

១៩១ ឧ.សិ.នាត ជន + ឧ.សិ.អួយ មិនា .... ២០ $

១៩២ ឧ.សិ.ចេង យិចលន + លោកជំទាវ ផង់ ចិន្តា .... ២០ $

១៩៣ ឧ.សិ.សោម សុវណ្ណារ៉េត+ឧ.សិ.យ៉ាសុធីរី+ឧ.សិ.តាន់បុប្ផា+ស្វាមី ២០ $

១៩៤ ឧ.សិ.សុខ ណារ៉ា ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

១៩៥ ឧ.សិ.យ៉ង់ សុខា និង ស្វាមី +កូនចៅ .... ២០ $

១៩៦ ឧ.សិ.យូ ណុន និង កូនចៅ .... ២០ $

១៩៧ ឧ.សិ.លឹម ផៃសាន និង កូនចៅ .... ២០ $

១៩៨ ភិក្ខុ ញាណសារោ សំ បូរី និង ញោមប្រុសស្រី .... ២០ $

១៩៩ ឧ.សិ.សុខ ខេន + កូនចៅ .... ២០ $

២០០ ឧ.ស.មាស យិន និង ឧ.សិ.ជា សារ៉ន ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

២០១ ឧ.ស.តាក គីអ៊ាង និង ឧ.សិ.ឱម លាងគ្រី +កូន តាក វិរវណ្ណ+ចៅ .. ២០ $

២០២ ឧ.សិ.ពុំ សានី និង កូនចៅ .... ២០ $

២០៣ ឧ.សិ.មួរ សុខគៀង និង ស្វាមី + បុត្រ .... ២០ $

២០៤ ឧ.សិ.សេង យីម + កូនចៅ .... ២០ $

២០៥ លោក សិត សេង និង អ្នកស្រី អ៊ុង ស៊ីនន + កូនចៅ .... ២០ $

២០៦ ឧ.ស.ម៉ក់ ម៉េង និង ឧ.សិ.គឹម ស៊ា + កូនចៅ .... ២០ $

២០៧ ឧ.សិ.ត្រី ណៃប៊ួយ ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

២០៨ ឧ.សិ.អ៊ូ គឹមអូន និង កូនចៅ .... ២០ $

២០៩ ឧ.សិ.អេង សុខុម និង ក្រុមគ្រួសារ កូនចៅ .... ២០ $

២១០ ឧ.សិ.ហៃ សុខមាន (ហៅនាង) និង កូនចៅ .... ២០ $

២១១ ឧ.សិ.អ៊ុក គីម និង ឧ.ស.អ៊ឹង ផេងប៊ូ ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

២១២ ឧ.ស.ជឹម ជំនិត និង ក្រុមគ្រួសារ កូនចៅ .... ២០ $

២១៣ ឧ.ស.ឈួរ ទ្រី ហៅសាន្ត និង ឧ.សិ.សុខ ច័ន្ទ ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

២១៤ ឧ.ស.កែវ ពិគុណ និង អ្នកស្រី សំ សុភក្រ្ត .... ២០ $

២១៥ ឧ.សិ.ប៊ុត ម៉ាលី ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

២១៦ ឧ.ស.វ៉ែន សារូ និង ឧ.សិ.តូច លីណាវ៉ា ព្រមទាំងបុត្រ .... ២០ $

២១៧ ឧ.សិ.ប៊ឹង សុខុម និង កូនចៅ .... ២០ $

២១៨ ឧ.សិ.គួយ យេកហ៊ាង និង កូនចៅ .... ២០ $

២១៩ ឧ.ស.ចាន់ យឹម និង ឧ.សិ.ចាន់ យ៉ន .... ២០ $

២២០ ឧ.សិ.តូច ហ៊ា ព្រមទាំងកូនចៅ .... ២០ $

២២១ ឧ.សិ.ឈឹម ផលវិទ្យា និងក្មួយ វរុណ ភក្តី .... ២០ $

២២២ ឧ.សិ.លាង ឡាំង+ ឧ.សិ.ប៊ុន ថាវី+ ឧ.សិ.ប៊ុន ឆេងលី + កូនចៅ .. ២០ $

២២៣ លោក ហេង វេងហួត និង ឧ.សិ.ប៊ុន ស៊ីណា + កូនចៅ .... ២០ $

២២៤ ឧ.សិ.លឹម ប៊ូ និង កូនចៅ .... ២០ $

២២៥ ឧ.សិ.លី យក់ខេន និង កូនចៅ .... ២០ $

២២៦ ឧ.សិ.សេង ស៊ាងអូយ និង ឧ.សិ.សេង ស៊ាងអ៊ីម +ស្វាមី +បុត្រ ... ២០ $

២២៧ ចៅ វីរយុទ្ធ និង ប៊ូ សុធា (ប៉ូ) ព្រមទាំងបុត្រ .... ២០ $

២២៨	ភិក្ខុ សាយ រតនាមេត្តា	២០ $
២២៩	ឧ.សិ.អ៊ួង ឈុនហុង និង បុត្រ	២០ $
២៣០	ឧ.សិ.ពិន ណារិន + ឧ.សិ.ប៉ាង នីម + ឧ.សិ.អ៊ុច ណារី	២០ $
២៣១	កុមារា លី ម៉ិញឆាយ	២០ $
២៣២	ឧ.សិ.ជា សុផានី (ហៅទេស) និង បុត្រ	២០ $
២៣៣	ឧ.សិ.សិរិទ្ធ អឿង + កូនចៅ	២០ $
២៣៤	ឧ.សិ.ខ្លឹង ណាត ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
២៣៥	ឧ.ស.ហង់ វណ្ណៈ និង ឧ.សិ.ប៉ែក ចរិយា + បុត្រ	២០ $
២៣៦	លោក អាំង ជូបូ និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
២៣៧	ឧ.សិ.ឌឹម សុខហេង និង ឧ.សិ.ហ៊ុយ ផាន្នី	២០ $
២៣៨	ឧ.សិ.ទឹត សាផានី + ឧ.សិ.អ៊ា គិមហេង + កូនចៅ	២០ $
២៣៩	ឧ.ស.ខ្វា ងួនគ្រី និង ឧ.សិ.ឃឹម ចំរើន ព្រមទាំងកូនចៅ	២០ $
២៤០	ឧ.សិ.ញ៉ែម ទេពបូរីសួរ សឿន + បុត្រ	២០ $
២៤១	ឧ.ស.គួង លាងផេង + ឧ.សិ.ជូ ស៊ូហៀង + កូនចៅ	២០ $
២៤២	ឧ.សិ.សួរ លន់អេង + កូនចៅ	២០ $
២៤៣	ឧ.សិ.លឹម ផេចហៀង + កូនចៅ..................................	២០ $

១	ឧ.ស.សេង ឈិត និង ឧ.សិ.កង ឡាច + ឧ.ស.ប្រាក់ សារីម	៥០ អឺរ៉ូ
២	ឧ.ស.ប្រាក់ សារិត និង ឧ.សិ.សេង លឿន + បុត្រ	៣៥ អឺរ៉ូ
៣	ឧ.សិ.លី ឈុនស៊ (ហៅ ស)	២០ អឺរ៉ូ

១	ឧ.សី.អ៊ាប គឹមអ៊ីន	១២០ កាណាដា
២	ឧ.សិ.ជឹង គិមស៊ាង + កូនចៅ	៥០ កាណាដា

១	ឧ.ស.សំ សុខគុណ ឧ.សិ.លី សៀមហៀង ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ អូស្ត្រាលី

២	ឧ.ស.យ៉ង់ សិន និង ឧ.សិ.នន់ ហេង ព្រមទាំងកូនចៅ	១០០ អូស្ត្រាលី
៣	ឧ.ស.ឡៅ គីមងួន និង ឧ.សិ.ដួង លី ព្រមទាំងបុត្រ	១០០ អូស្ត្រាលី
៤	ឧ.សិ.ឆេង លន់ និង កូនចៅ	១០០ អូស្ត្រាលី
៥	ឧ.សិ.ស៊ុយ គីមអេង	១០០ អូស្ត្រាលី
៦	ឧ.ស.រាជ ស៊ាង និង ឧ.សិ.វង់រិទ្ធ + កូនចៅ	៧០ អូស្ត្រាលី
៧	ក្រុមគ្រួសារឧបាសិកា ឈ គីមស៊ីន	៥០ អូស្ត្រាលី
៨	ឧ.ស.ឈិត ទ្រី និង ឧ.សិ.បាន់ ណៃហ៊ាង ព្រមទាំងបុត្រ ...	៥០ អូស្ត្រាលី
៩	ឧ.ស.រស់ សារ៉េន និង ឧ.សិ.គង់ សារឿង ព្រមទាំងកូនចៅ ...	៥០ អូស្ត្រាលី
១០	ឧ.សិ.អ៊ូច សុផល្លី	៥០ អូស្ត្រាលី
១១	អ្នកស្រី ប្រុង ស្រីមុំ និង គ្រួសារ	៥០ អូស្ត្រាលី
១២	ឧ.ស.ស៊ូ ឃីម និង ឧ.សិ.ស៊ូ សៀងតិច + កូនចៅ	៣០ អូស្ត្រាលី
១៣	ឧ.សិ.សេង សៀងឈុន និង កូនចៅ	៣០ អូស្ត្រាលី
១៤	ឧបាសក ស ប៊ុនធៀង	២០ អូស្ត្រាលី
១៥	ឧ.សិ.វ៉ាន់ យ៉ាណូរ៉េត និង កូនចៅ	២០ អូស្ត្រាលី
១	បិណ្ឌ ១,២,៣,៤,៥,៦,៨,៩,១០,១១,១៤វត្តព្រះគន្ធកុដិ ២២០$	៤.៦០០.០០០៛
២	មង្គលការចៅ ឧ.សិ.តាំង ប៉ោជឹង ហៅទន់	១.៦៥០.០០០៛
៣	ពុទ្ធបរិស័ទ ឃុំដំដែក សៀមរាប	៤៤៦.០០០៛
៤	ពុទ្ធបរិស័ទភូមិ+សង្កាត់ជើងឯក ខណ្ឌដង្កោ ៤៩ នាក់	២៥៩.០០០៛
៥	ឧ.ស.ចាប សួរ និង ឧ.សិ.ណយ ផាន់	២០០.០០០៛
៦	ឧ.ស.ប៉ាត់ គីមស៊ីន និង ឧ.សិ.សៀក ឃាម ព្រមទាំងកូនចៅ	២០០.០០០៛
៧	ពុទ្ធបរិស័ទឫស្សីកែវ	១០០.០០០៛
៨	ភិក្ខុអគ្គចិត្តោ រស់ ម៉ន	១០០.០០០៛
៩	ឧ.ស.សំណាង និង ឧ.សិ.ភាច ចាន់ធី + កូនចៅ	១០០.០០០៛

១០	ឧ.សិ.ប៉ាន គឹមហ៊ាវ និង កូនចៅ	១០០.០០០៛
១១	អៀ យឿន+ទុច ងឿន+នេត្ថា+ប៊ុន ណារ៉ា+ម៉ារី+ម៉ារឌី ..	៨៥.០០០៛
១២	ឧ.សិ.លឹម ស៊ាកទាង + ឧ.សិ.លី ទាង + បុត្រ	៨០.០០០៛
១៣	ឧ.សិ.អ៊ាត រីម + ឧ.សិ.គឹម ឡាញ់ + បុត្រ	៨០.០០០៛
១៤	ឧ.ស.ញិប ហុង + ឧ.សិ.ស យ៉េក + ឧ.សិ.ឆាយ រ៉ាឌី	៨០.០០០៛
១៥	ឧ.ស.ប៉ាវ សុខយ៉ន + ឧ.សិ.ង៉ែ សុខអឿន + ឧ.សិ.ង៉ាន់ ណៃហ៊ាង	៨០.០០០៛
១៦	ឧ.សិ.រស់ មន + ឧ.សិ.រស់ ម៉ុន + បុត្រ	៨០.០០០៛
១៧	ឧ.សិ.គិម ទុច + ឧ.សិ.គិម កុយ + បុត្រ	៨០.០០០៛
១៨	ឧ.សិ.អ៊ឹង ស៊ីវជូ + ឧ.សិ.ហ៊ន់ សុខ + បុត្រ	៨០.០០០៛
១៩	ឧ.ស.ឡេង សុខុម + ឧ.សិ.ឡេង ស៊ីរ៉ុង + ឧ.សិ.ប៉ាល់ ណាលីន	៨០.០០០៛
២០	ឧ.ស.ហៃ គីមស៊ាន + ឧ.សិ.ឡាយ មួយ + បុត្រ	៨០.០០០៛
២១	ឧ.ស.ឆេង អយ + ឧ.សិ.ហោ ហុង + ឧ.សិ.គ្រឿន ចាន់ថាច ..	៨០.០០០៛
២២	ឧ.ស.ប៊ុណ្ណៈ ឆេងហួត + ឧ.សិ.ប៊ិន ចន្ថា + ឧ.សិ.ព្រំ សាត ...	៨០.០០០៛
២៣	ឧ.ស.ថៃ សុវណ្ណរា + ឧ.សិ.អ៊ុក វ៉ាន់ឡាង + ឧ.សិ.យូ បូញ	៨០.០០០៛
២៤	ឧ.សិ.អ៊ុយ យ៉ង់ និង ឧ.សិ.ឡឹង រ៉េត	៨០.០០០៛

១	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	៦០.០០០៛	មានចំនួន	២ នាក់
២	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	៥០.០០០៛	មានចំនួន	៩ នាក់
៣	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	៤០.០០០៛	មានចំនួន	៦ នាក់
៤	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	៣០.០០០៛	មានចំនួន	៥ នាក់
៥	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	២៥.០០០៛	មានចំនួន	១ នាក់
៦	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	២០.០០០៛	មានចំនួន	១២ នាក់
៧	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	១០.០០០៛	មានចំនួន	៩ នាក់
៨	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	១៨ ដុល្លារ	មានចំនួន	១ នាក់
៩	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	១៥ ដុល្លារ	មានចំនួន	២ នាក់

១០	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	១០ ដុល្លារ	មានចំនួន	៤១ នាក់
១១	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	៥ ដុល្លារ	មានចំនួន	៥ នាក់
១២	ពុទ្ធបរិស័ទអ្នកដែលចូល	៣០០ បាត	មានចំនួន	១ នាក់

បោះពុម្ពជាធម្មទាន ៣០.០០០ ក្បាល

ក្នុងតម្លៃ ១៥.៥៤០ ដុល្លារ

រោងពុម្ពមិត្តភាពកម្ពុជា-ជប៉ុន

សព្វទានំ ធម្មទានំ ជិនាតិ

ធម្មទានឈ្នះអស់ទានទាំងពួង ។

I

ស្ថានីយវិទ្យុ ផ្សព្វផ្សាយព្រះធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនា
ដោយសហគមន៍ធម្មទាន នៃពុទ្ធបរិស័ទ

ខេត្ត-ក្រុង	វេលាផ្សាយ	ស្ថានីយវិទ្យុ
រាជធានីភ្នំពេញ	-05h00 mn -05h30 mn -06h00 mn -12h10 mn -18h00 mn -20h00 mn -20h30 mn	-FM 99 MHz -FM 96 MHz -FM 98 MHz -FM 96 MHz -FM 95 MHz -FM 98 MHz -FM 96 MHz
ខេត្តព្រះសីហនុ	-13h00 mn -17h30 mn -18h00 mn -19h00 mn -20h00 mn	-FM 93 MHz -FM100.5 MHz -FM 92 MHz -FM107.5 MHz -FM 98.5 MHz
ខេត្តបាត់ដំបង	-05h30 mn -06h00 mn -11h00 mn -18h00 mn -18h00 mn -18h30 mn -19h30 mn -20h00 mn	-FM103.2 MHz -FM 92.7 MHz -FM 88.5 MHz -FM 91 MHz -FM 104 MHz -FM 92.7 MHz -FM103.2 MHz -FM101.5 MHz
ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ	-05h20 mn -17h00 mn	-FM 96.5 MHz -FM 96.5 MHz
ខេត្តប៉ៃលិន	-18h00 mn	-FM 90.5 MHz
ខេត្តពោធិ៍សាត់	-06h00 mn -18h00 mn	-FM 98.5 MHz -FM 91.5 MHz
ខេត្តកោះកុង	-05h45 mn -18h30 mn	-FM 95.75MHz -FM 95.5 MHz

II

ស្ថានីយវិទ្យុ ផ្សព្វផ្សាយព្រះធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយសហគមន៍ធម្មទាន នៃពុទ្ធបរិស័ទ

ខេត្ត~ក្រុង	វេលាផ្សាយ	ស្ថានីយវិទ្យុ
ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង	-05h00 mn	-FM 92.30MHz
ខេត្តកំពង់ចាម	-18h00 mn	-FM 91.5 MHz
ខេត្តព្រះវិហារ	-18h00 mn -18h30 mn	-FM 95 MHz -FM 99 MHz
ខេត្តសៀមរាប	-05h30 mn -17h00 mn -18h00 mn -20h00 mn	-FM 105.5 MHz -FM106.25MHz -FM 93 MHz -FM 98 MHz
ខេត្តកំពង់ធំ	-18h00 mn	-FM 91 MHz
ខេត្តកំពត	-05h00 mn -18h00 mn -18h30 mn	-FM 93.25MHz -FM 91 MHz -FM 93.25MHz
ខេត្តក្រចេះ	-05h30 mn -18h00 mn	-FM 98.5 MHz -FM 91 MHz
ខេត្តស្ទឹងត្រែង	-18h30 mn	-FM100.5 MHz
ខេត្តស្វាយរៀង	-05h30 mn -21h00 mn	-FM103.75MHz -FM103.75MHz
ខេត្តរតនគីរី	-18h00 mn	-FM 94 MHz

ការផ្សាយធម៌នៃស្ថានីយវិទ្យុបាយ័ន FM 95 MHz
ព្រមទាំងគ្រប់សាខា ជាធម្មទានរបស់ម្ចាស់ស្ថានីយ

សូមអនុមោទនា !

សៀវភៅដែលរៀបរៀងដោយ

✍ ខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ប៊ុត សាវង្ស ✍

១. សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ៨

២. ជំនួយសតិភាគទី ២០ សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ៦

៣. ជំនួយសតិភាគទី ១ ដល់ភាគទី ១៨

៤. មនុស្សជាមួយនឹងការងារ

៥. សិក្ខាបទមនុស្សល្អ

៦. ពរ ៤ ប្រការ

៧. ព្រះពុទ្ធភាសិត ៤៣ គាថា

៨. ខ្លឹមសារគួរយល់ដឹង

៩. ព្រះពុទ្ធសាសនា

១០. កូនមាសឪពុក

១១. ម៉ែ !!!

១២. វិធីរម្ងាប់សេចក្ដីក្រោធ

១៣. សុខចិត្ត និងគុណភាពនៃជីវិត

១៤. មេរៀនជីវិត

១៥. ពាក្យពេចន៍ម៉ែឪ

១៦. បទពិចារណា

១៧. ពន្លឺធម៌ព្រះពុទ្ធ

១៨. បារមីភាគទី ១ និងខ្លឹមសារខ្លីៗ

១៩. បារមីភាគទី ២ និងខ្លឹមសារខ្លីៗ

២០. ៤៨ ធម្មទស្សន៍

២១. ស្ត្រីក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា

២២. ឧបមាភាសិត ៤៩

២៣. ព្រះពោធិសត្វ ភាគទី ១

២៤. ព្រះពោធិសត្វ ភាគទី ២ (ព្រះសុវណ្ណសាម)

២៥. ព្រះពោធិសត្វ ភាគទី ៣

២៦. ព្រះពោធិសត្វ ភាគទី ៤

២៧. អភិធម្ម មេរៀនដំបូង

២៨. ព្រះពុទ្ធភាសិត អធិប្បាយខ្លី ១

២៩. ទានកថា

៣០. គតិធម៌

៣១. ព្រះថេរីគាថា ភាគទី ១

៣២. ព្រះថេរីគាថា ភាគទី ២

៣៣. សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ១

៣៤. សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ២

៣៥. សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ៤

៣៦. សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ៥

៣៧. ជំនួយសតិភាគទី ១៩ សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ៣

៣៨. សិក្សាព្រះសូត្រភាគទី ៧

សូមអនុមោទនាធម្មទាន !